

# Cầm Tay Mùa Hạ

## Contents

|                                                                       |          |
|-----------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Cầm Tay Mùa Hạ</b>                                                 | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Đàn Ông Cần Sự Nghiệp....                                | 1        |
| 2. Chương 2: Anh Về Đây Vì Em Mà...                                   | 4        |
| 3. Chương 3: Còn Anh... Sẽ Bắt Đầu Một Cuộc Sống Không Em Đây         | 7        |
| 4. Chương 4: Dấu Tay                                                  | 10       |
| 5. Chương 5: Người Khôn Để Miệng Trong Tim, Kẻ Dại Để Tim Trong Miệng | 13       |
| 6. Chương 6: Hoạn Nạn Tài Ương, Vợ Chồng Cùng Gánh                    | 16       |
| 7. Chương 7: Anh Chọn Người Tốt Chứ Không Cần Nhan Sắc                | 18       |
| 8. Chương 8: Không Yêu Đơn Giản Là Không Yêu                          | 21       |
| 9. Chương 9: Em Vì Anh Sửa Mình Nhưng Anh Chẳng Thể Vì Em Mà Thay Đổi | 24       |
| 10. Chương 10: Cây Đổ Về Phía Không Vết Rìu                           | 26       |
| 11. Chương 11: Không Biết, Em Có Biết Ràng....                        | 29       |
| 12. Chương 12: Trong Tình Yêu Không Có Sự Lựa Chọn Nào Là Hoàn Hảo!   | 31       |
| 13. Chương 13: Thấy Lòng Rất Đau                                      | 34       |
| 14. Chương 14: Vì Em Không Như Anh                                    | 37       |
| 15. Chương 15: Duyên May Hay Chọn Lựa?                                | 39       |
| 16. Chương 16: Vì Tình Yêu Không Đủ Lớn, Để Đi Đến Hết Cuộc Đời Nhau! | 42       |
| 17. Chương 17: "everything Happens For A Reason"                      | 44       |
| 18. Chương 18: Lets Start From Here                                   | 47       |
| 19. Chương 19: Nói Ít Tránh Làm Nhau Đau...                           | 50       |
| 20. Chương 20: Anh Uống Rượu.....để Bớt Nhớ Em Hơn!                   | 52       |
| 21. Chương 21: Điều Biết Rõ Và Điều Không Biết Rõ                     | 55       |
| 22. Chương 22: Nếu Yêu Em, Hãy Cưới Em Làm Vợ!                        | 57       |
| 23. Chương 23: Ngày Trở Lại                                           | 60       |
| 24. Chương 24: Phần Kết                                               | 64       |

## Cầm Tay Mùa Hạ

---

### Giới thiệu

Khi những con người lướt qua đời nhau mà không hay biết sau này một người trong số đó lại trở thành người quan trọng

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tay-mua-ha>

### 1. Chương 1: Đàn Ông Cần Sự Nghiệp....

Sự nghiệp?! Sau ngày tốt nghiệp Đại Học, mặc dù biết chắc chắn công việc trong tương lai của mình sẽ có vấn đề, cũng từng phiến não không biết bao nhiêu lần nhưng chưa lần nào Vũ Ngọc Nam nghĩ tới việc anh sẽ rời bỏ Hà Nội để trở về mãi mãi. Nhưng chúng ta ai cũng sẽ có một lần trong đời hiểu rằng đừng bao giờ

nói không bao giờ bởi tương lai là một ẩn số mà quyết định của con người đôi khi không phụ thuộc vào chỉ một người...

Hà Nội suốt 5 năm vẫn vậy, con người trên thành phố nhỏ bé này vẫn không gì thay đổi, cái duy nhất thay đổi là cảm giác của anh hôm nay với nó. Những đêm tại thành phố quá vắng minh nhất đông nam á này, Ngọc Nam dường như không tài nào chợp mắt nổi, cảm giác trống trải và một chút gì sợ hãi đan xen, anh tự hỏi bản thân vì sao lại như thế? đã từng học hành và sinh sống ở đây, có rất nhiều kỉ niệm và mộng đẹp....nhưng sao đêm nay lại khác đến thế? Anh vẫn yêu Hà Nội mà - chắc chắn rồi, nhưng ngày mai sẽ yêu theo một cách khác....yêu trong từng nỗi nhớ về ngày hôm qua. Bởi ngày mai, anh sẽ rời bỏ nơi này để về nơi mà anh đã sinh ra, về nơi cho anh tất cả: gia đình, công việc, bình yên và ấm áp chỉ duy nhất thiếu đi một mắt xích quan trọng....đó là cô.

Lật mình trở dậy sau một đêm quá dài, Hà Vy than thân trách...ông trời làm mưa đêm qua khiến cô cả người đau nhức. Kể từ ngày rời xa Hà Nội trở về nhà, cô đã tự tạo cho mình một thói quen tốt mà người ta vẫn thường hay gọi là: "dậy sớm". Đã một năm rồi, nhanh quá! Một ngày mới không khác 365 ngày cũ của một năm qua, cô vẫn thức dậy trong ánh mắt mơ màng. Ngoài cửa sổ chim sẻ nhảy tanh tách trên nhau ồn ã, ngó lên ngắm ánh nắng huy hoàng của ban mai. Hít một hơi thật sâu, Hà Vy cảm nhận rất rõ hương thơm thanh mát của những chùm hoa dâu da đang nở bùm xum được gió đưa hương. Chỉ những điều nhỏ bé đó thôi nhưng khiến cô vui như vừa phát hiện ra châu nào đó. Cảm ơn vì hôm nay, giây phút này cô vẫn có thể nhoẻn miệng cười.

CKJ ViNa.

Nằm cách nhà cô 4km, CKJ Vina là một chi nhánh được mở rộng của tập đoàn may mặc đa quốc gia China - Korean - Japan và cuối cùng là Việt Nam. Hà Vy vẫn nhớ như in ngày đầu tiên cô mang hồ sơ tới đây phỏng vấn, khi đó công ty vẫn chỉ là một công trường xây dựng còn dang dở, máy móc, nhà xưởng ngổn ngang...Nhưng hôm nay, sau 5 tháng tất cả đã thay một màu áo khác. Thời gian quả là người thầy của tạo hoá. Cảm ơn vì nhờ chính nơi đây mà cô có cho mình trải nghiệm, trưởng thành mỗi ngày. Cảm ơn vì nhờ nơi đây mà cô đã gặp lại một người trong tâm tưởng...

Đã là ngày thứ hai kể từ khi Ngọc Nam rời Hà Nội về nhà. Nhà, chỉ một từ được cấu thành bởi 3 chữ cái nhưng sức nặng của nó đủ để trói chặt đôi chân của một người đàn ông yêu thích tự do.

Một năm trước, tốt nghiệp kinh tế quốc dân với tấm bằng loại ưu trong tay vậy mà anh vẫn chẳng thể biết mình nên chọn nơi đâu làm nơi bắt đầu sự nghiệp? Bao nhiêu người trên đất nước này, không chỉ riêng anh. Vẫn biết cuộc sống sẽ có ngày ném anh vào muôn vàn chọn lựa chỉ là....khi đứng trước những lựa chọn đó, anh mới thấu rằng quyết định quả là khó khăn. Nhưng đã là khó khăn nhất hay chưa khi mới chỉ hai ngày trước đó, anh đã phải quyết tâm để từ bỏ. Cái bỏ đi không đơn thuần là công việc bởi sau đó còn là thứ tình cảm đầu đời mà anh đã rất mực nâng niu. 3 năm, anh chờ đợi một người để rồi cũng trong 3 năm ấy, người đó chờ đợi một người không là anh.

"Em yêu anh ấy xong chưa? Để anh được cần em trong những ngày tương lai sắp tới..."

Anh đã từng hỏi Thuỳ Chi như thế trước khi đi tới quyết định trở về. Tàn nhẫn thay, đáp lại anh là nụ cười nửa vời cùng một câu nói của cô mà suốt đời này, anh hẳn chẳng thể nào quên được:

"Anh lấy tư cách gì để cần em? Dẫu không yêu anh ấy xong đi nữa thì anh cuối cùng cũng chẳng thể là người cuối cùng của em, Ngọc Nam ạ."

Thì ra, khi mất đi một tình yêu, cái nhận được không chỉ là nỗi đau mà còn là lòng can đảm. Cam đảm để buông một số thứ dù rất yêu thích nhưng mãi chẳng thể thuộc về mình. Hoá ra tình yêu và giấc mơ lại giống nhau nhiều đến vậy! Trong mơ là những điều anh mong muốn còn thực tế là những điều mà anh cần chấp nhận. Tình yêu không có lỗi, lỗi là do anh đã chọn nhầm người để trao gửi thương yêu....

Đã là ngày thứ ba Hà Vy theo mẫu mới, có vẻ quá khó khăn để đẩy được hàng ra. Điều cô cần làm chỉ là chờ đợi và chờ đợi. Công việc của cô mỗi ngày chỉ cần kiểm tra, tích lỗi và thống kê số lượng hàng được, số lượng hàng hư. Một công việc lặp đi lặp lại hết ngày này sang ngày khác, nhàm chán, tẻ nhạt. Điều may mắn là cạnh cô có những người đồng nghiệp quá tốt. Họ kể cho cô nghe về cuộc đời họ, về cuộc đời của những người quanh họ. Họ dạy cho cô về cách nhìn nhận một vấn đề sao cho chân thực nhất. Còn cô chỉ

biết im lặng lắng nghe và đôi lúc ánh mắt lại mất tập trung nhìn về một bóng hình quá xa xôi trong tưởng tượng. Tại sao, lại có một người giống người ấy đến vô cùng như thế? Tại sao là tại sao?

Những con số thời gian trên bảng sản lượng đang nhích từng phút một. 12h, Hà Vy vỡ oà trong vui sướng. Dường như cô đã chờ đợi giây phút này từ rất rất lâu rồi...Ừm. 12 giờ giờ cơm. Cô không đói nhưng vẫn mong chờ bởi lẽ khi con số đồng hồ điểm 12h đồng nghĩa với việc, cô có thể được nhìn anh gần hơn chút nữa...

Anh! Một người đàn ông đã để lại ấn tượng trong cô ngay lần đầu tiên phỏng vấn. Cô không biết anh có đẹp trai hay không bởi cô sợ khái niệm đẹp trai của những người trẻ tuổi bây giờ. Bởi trai đẹp không còn thích phái nữ. Đầu phải ngẫu nhiên mà hàng ngày người ta gắn gào lên qua từng câu chữ trong Yahoo, Facebook, Sky rằng: "Trai đẹp đã ít mà chúng nó còn yêu nhau!". Có phải đó là lý do mà cô đã luôn phủ nhận rằng: anh không đẹp. Ừm. Hạ Long không đẹp còn cô cũng chẳng quan tâm tới anh đẹp hay không. Điều khiến cô để tâm lại là một vấn đề chìm trong muôn thuở....Anh giống người ấy vô cùng.

Áo kẻ màu ghi, Hạ Long luôn là tâm điểm nổi bật giữa nhà ăn trong giờ cơm trưa. Mỗi cử chỉ, động tác và ánh mắt của anh luôn tràn đầy tự tin pha vào cùng muôn vàn kiêu hãnh. Anh biết có hàng trăm con mắt đang nhìn anh, anh cũng biết trong số đó có không ít người thầm mến mộ anh. Nhưng đó là vấn đề của họ, còn vấn đề của anh là ăn làm sao cho xong bữa cơm này...

Hà Vy xuống nhà ăn muộn hơn mọi hôm vài phút, từ xưởng đi ra cô đã thấy Hạ Long. Anh và cô như mặt trăng và vì sao, làm phép so sánh chỉ thấy toàn tương phản. Anh nổi bật bao nhiêu, toả sáng bao nhiêu thì cô lại thấy mình chẳng là ai giữa chốn đông người này. Không phải cô tự ti mà cô biết ở đây, trong công ty này, cô có những gì....Chẳng gì cả, ngoài hai bàn tay trắng!

Thực ra, anh sớm đã biết cô luôn thầm dõi theo anh chỉ là anh ngại vạch trần còn cô cũng chẳng có gì để nói nhiều về một vấn đề không mấy liên quan. Lẽ nào, cô lại thốt lên với anh rằng: "Anh rất giống một người rất đặc biệt trong em?". Sẽ là điên rồ đúng không? Nhưng chẳng phải cô còn làm những việc điên rồ hơn cả thế....

"Anh à. Em đã đi khắp nơi để tìm kiếm anh.....trong facebook"

Đó là câu đầu tiên cô nói cùng anh sau hơn hai tháng tìm và thấy! Hà Vy không nói dối chỉ có điều cô mới nói một nửa sự thật mà thôi. Còn anh thì ngờ vực không tin vào câu nói ấy. Anh chỉ cười...

Mùa đông năm trước!

CKJ mưa tầm tã.

Hà Vy không nhớ động lực gì đã thôi thúc cô vùng vẫy và dắt xe ra khỏi nhà trong một ngày mưa chỉ để đi phỏng vấn mà biết chắc kết quả sẽ không thành. Chuyên môn không có, kinh nghiệm càng không, học vấn không khớp với nội dung cần tuyển. Đi chỉ để là đi, để thấy đời bon chen, để thấy người giành nhau mà sống. Đi chỉ để là cần, cần một động lực để thoát ra khỏi cuộc sống tù túng ăn chơi gần một năm trời, cần một công việc để chứng minh với đời là cô đang tồn tại. Thế rồi, nơi đó, cô gặp anh...

Một cái tên đã gần như bật lên lại bị cô đè lại trong tim mình. Không phải, không thể nào! Không phải người ấy, người ấy không thể ở đây lúc này. Chắc chắn là không phải. Anh ta chỉ là người giống người ấy mà thôi. Nỗi lòng đã được chôn vùi bấy lâu không ngờ lại dễ bị khơi gợi lại như vậy. Hoá ra tình cờ là có thật nhưng lại không rơi vào cùng một người...

Tiếng báo thức không ngừng kêu khiến Ngọc Nam chẳng thể vui đầu ngủ tiếp. Hôm nay là một ngày đặc biệt với anh, ngày mà anh biết mình cần tỏ ra "nguy hiểm." Chẳng phải là tự tin về bản thân nhưng không biết bao phen anh giật mình với chính bản thân trong gương vì bộ dạng trẻ con và cái dáng vẻ thư sinh không tài nào thoát ra được. Giá mà có anh bự cùng chị tiên tồn tại thật, anh sẽ ước ao để họ có thể hoá phép cho anh nhìn già đi một chút song vẫn không mất vẻ điển trai hiện có bây giờ. Trong những suy nghĩ mông lung, tiếng mẹ giục khiến anh bừng tỉnh:

"Nam. Không đi nhanh trễ bây giờ con."

Những ngón tay dài bẻ cổ sơ mi đầy dứt khoát, cao giọng anh với ra đáp lời mẹ:

” Vâng. Con biết rồi mẹ, vẫn sớm mà!”

Đẩy cao gọng kính, Ngọc Nam bước ra khỏi nhà xe, ánh mắt anh nhìn tổng quát nơi này và thầm đánh giá. Không phải chưa đi làm bao giờ chỉ là môi trường công việc ở Hà Nội và ở đây có lẽ khác xa nhau nhiều quá. Sẽ là khó khăn chắt chiu và thử thách trong những ngày sắp tới nhưng anh tin mình sẽ vượt qua. Khó khăn với anh bây giờ chỉ là.....tập quen người con gái ấy mà thôi. Nghĩ đến Thủy Chi, anh lắc đầu thật mạnh và bước dứt khoát về phía khu văn phòng tầng hai. Vì chính bản thân mình không một ai khác nên anh sẽ bắt đầu lại tất cả. Cuộc đời có bao lâu mà hững hờ? Ngọc Nam tin, cuộc sống sẽ là phép mầu nhiệm, nó có thể khiến hai người ngỡ rằng thế gian sinh ra họ là dành để cho nhau... nhận ra rằng rốt cục họ cũng chỉ là hai người đứng vô tình đi cùng nhau ngăn ấy chặng đường. Hôm nay đây, anh sẽ cố gắng để trở thành một người rất khác...

## 2. Chương 2: Anh Về Đây Vì Em Mà...

Có những cuộc hành trình tìm kiếm tình yêu, mỗi điểm dừng chân là một kỷ niệm, mỗi con người là một cá thể sống, mỗi tình yêu là một hương vị khác nhau. Ngọt, đắng, mặn, cay...có nếm trải đủ mới biết tình yêu khó tìm như thế nào...và như thế, Hà Vy lại quyết định độc thân sau tất cả bởi xét cho cùng, tình yêu với cô quá phức tạp mà phức tạp....vốn cô đã có thừa.

Sớm nay, khi cô chưa kịp bước ra khỏi nhà thì mẹ đã gọi lại và nhắc nhở một vấn đề muôn thuở mà cô đã lẩn tránh suốt hơn một năm qua: ”lại là chuyện lấy chồng”...Hôn nhân, thật sự với cô vẫn là một vấn đề nan giải chưa tìm được cách giải quyết. Có thể mẹ cô nói đúng: 24 tuổi không lớn cũng không nhỏ, nên nghiêm túc cân nhắc chuyện tương lai. Nhưng càng là như thế, cô càng cảm thấy, giống như một người đứng tại ngã ba đường, cô không thể nào lựa chọn, cảm giác chọn cái nào cũng sai, cũng sẽ mang hậu quả đến cho mình và người khác. Cô dù tự nhận mình là người khờ dại song vẫn đủ khôn ngoan để hiểu rằng: không nên chạy thực mạng về tương lai để kiếm tìm cái gọi là hạnh phúc tạm bợ. Điều nên và cần là gìn giữ và phát triển những thứ mình đang có. Mà những thứ cô đang có là gì? Chỉ là chút ký ức hoen màu của ngày cũ đã qua...

Mất nửa buổi sáng ngồi yên trong văn phòng để lắng nghe về môi trường làm việc của CKJ ViNa, mọi thứ với Ngọc Nam thật sự vô cùng lạ lẫm. Lạ bởi công việc ấy không khớp với ngành mà anh theo học nhưng đã là công việc thì anh tin chỉ cần để ý một chút anh sẽ thích ứng nhanh thôi. Đi theo xướng trống và chủ quản người Trung Quốc, Ngọc Nam bước xuống kho vải, từ nay nơi này sẽ thuộc sự quản lý của anh.

Kéo cửa sổ lên, một cơn gió nhẹ mùi lá cây xen lẫn mùi xăng của xe hàng vừa tới thổi vào mặt anh. Thở dài, cứ nghĩ mình sẽ được là vua của xứ mù trong cái kho này ai ngờ trong tích tắc anh kiểm luôn cả chân phụ khuôn vác. Nhanh chân, anh xắn tay áo và bước ra bốc vải chuyển vào kho. Một sự trải nghiệm thật là đáng ghi nhớ trong đời, chỉ hai tiếng đồng hồ thôi nhưng anh nghĩ trong một tuần sắp tới mình không cần phải tốn thời gian vào việc luyện tập thể hình thêm nữa.

Có gì đó không đúng khi Hà Vy bước ra khỏi xưởng hướng về phía nhà ăn. Cô biết là công ty gần đây có một số chuyện không hay xảy đến nhưng sản xuất vẫn được đảm bảo bình thường. Chỉ là, trong khoảng sân hôm nay, người xe như nước. Mãi cho đến khi đã yên vị với khay thức ăn trước mặt, cô mới để ý rõ hơn về thân ảnh đang lạc đi trong đám người phía trước.

” Nam...!”

Có lẽ người ấy đã không nghe thấy cô đang gọi hoặc là Hà Vy cố ý chỉ nói cho mình mình nghe.

Ngọc Nam đã nghe ai đó gọi tên mình rất thiết tha. Tất nhiên, anh biết nơi đây sẽ có vô vàn người đã từng quen biết. Có thể là người nhà cũng có thể là bạn bè cùng học trước đây. Chỉ là....anh không nghĩ lại thấy Hà Vy ở nơi này. Đẩy cao gọng kính nhìn về phía cô, anh đứng lặng người chờ cô chạy tới...

” Thật sự là anh? Tại sao anh lại ở đây?”

” Hà Vy....món quà anh dành cho em ngày trở về là sự bất ngờ mà. Lẽ nào em không like điều đó?”

Cô vỡ oà trong ngạc nhiên, lay cánh tay anh hỏi cho ra đáp án:

” Anh làm gì ở đây? Giờ này anh phải ở Hà Nội mới đúng chứ?”

” Anh làm khuôn vác ở đây, bốc vãi cả sáng nay mệt đứt đừ. Em không thấy áo anh bẩn đây hả?”. Vừa nói, anh vừa vạch vết bẩn trên chiếc áo Chimes còn mới cho cô xem. Trong khi đó cô liên tiếp lắc đầu phủ nhận:

” Không đúng, không phải thế. Nói đi mà....”

Tiếng gọi của đồng nghiệp đã lôi Ngọc Nam ra khỏi cô và câu hỏi của cô vẫn chưa có đáp án...

Buổi chiều, Hà Vy đã cố gắng để tìm anh khắp khoa hai nơi cô làm việc nhưng tìm mãi, tìm hoài không thấy. Gõ mũi kéo xuống bàn, cô nhìn về phía đàn anh đối diện và hỏi nhỏ:

” A Tân. Anh nghĩ xem, liệu bạn em ở xó xỉnh nào trong cái công ty này được chứ?”

” Chắc là nó ngồi trên văn phòng rồi. Đời nào nó ở dưới đây phơi mặt cho em nhìn thấy...”

”Đúng rồi, chắc là nó làm bên xuất nhập khẩu hoặc kế toán.” Lời chị Thuý đứng cạnh càng khiến cô hoài nghi câu hỏi của chính bản thân mình.

Lẽ nào anh ấy về đây là thật? Cô lắc đầu, sự thực là cô vẫn không thể tin được. Cô không thể nào tin nổi Ngọc Nam đang ở đây, chỉ cách cô có vài bước chân, rất gần và anh trở về mà không hề một câu báo trước.

Đầu giờ chiều, Ngọc Nam ngồi xử lý đồng sổ sách và thống kê lại số vãi hiện có trong kho đã khiến anh chẳng còn thời gian đi tìm Vy. Thỉnh thoảng anh lại thấy tin nhắn từ facebook báo về điện thoại. Status của cô khiến anh vừa đọc, vừa tự cười:

” Gặp A Nam mà vừa mừng vừa tủi. Tại sao khi mà Vy sắp rời khỏi thì anh mới trở về đây?”

Những ngón tay nhanh chóng bấm phím hồi âm:

” Vy ơi đừng, anh về đây vì em mà....”

Không hiểu sẽ có bao người nổi da gà khi đọc được điều này còn anh và cô đã quá quen với những lời đường mật đầy tình cảm. Đặt điện thoại sang một bên, mười ngón tay khép lại chống lên khuôn mặt hao gầy, bản thân anh lúc này cũng không biết mình về đây là vì ai nữa, và điều đó có thật sự quan trọng lắm không? Nhìn về khoảng không vô định, Ngọc Nam tự nói với chính mình, đừng ngại trước đây mình đi như thế nào, mọi thứ cứ bắt đầu lại từ đầu, cho dù kết quả không theo ý muốn của mình, nhưng ít ra anh có thể hãnh diện vì mình đủ dũng khí sở hữu một sự khởi đầu mới.

Trong dòng suy nghĩ ngổn ngang, câu hỏi của một người vừa bước vào đã kéo anh về thực tại:

” Chưa hết một ngày, chú đã cảm thấy chán rồi sao? ”

Ngọc Nam nhìn về phía người đàn ông đang đi tới cười hiền:

” Dạ không. Công việc nhàn mà, chỉ có buổi sáng em phải khuôn vác nên giờ thấy người đau ê ẩm. Cảm giác như mới bị ăn đập vài trận.”

Tấn kéo ghế ngồi xuống cạnh Nam, anh đáp lời:

” Đã là gì. Vất vả một tý cũng không sao, nhiều khi anh mày đây còn bị nó chửi vào mặt mà vẫn phải chịu. Có thể hôm nay mới ngồi uống rượu cười cười nói nói nhưng mai đã quay ra trở mặt nhanh hơn trở bàn tay.”

” Anh này, liệu cái chức tổ trưởng này của em có kiếm được nhiều tiền không?”

” Chú cần tiền? Cái này anh không rõ, lương phiên dịch của anh còn lên lên xuống xuống chẳng biết ra sao thì lương tổ trưởng làm sao anh nắm được. Cơ mà, nhiều tiền của chú là nhiều?”

” Chính là...có thể mua nhà, mua xe, cưới một cô vợ và có tiền nuôi con.”

Tấn nhướn lông mày bật cười hỏi lại:

” Lại phải xem chú muốn mua căn hộ loại gì, xe gì, cưới một cô vợ như thế nào và cách nuôi con ra sao nữa.”

Ngọc Nam trả lời:

"Phòng chừng một trăm met vuông, trong nhà mỗi người một xe, một cô vợ khéo hiểu lòng cũng như không được đòi đánh con."

Tần cười rộ lên:

" Hai cái đầu rất dễ làm được, nhưng hai cái sau thì chỉ có bác thang lên hỏi ông giời thôi..."

Hà Vy vừa kéo thước đo thì A Tân quay xuống kêu tên cô:

" Thần tượng của em đang đứng ở cuối chuyền kia, đã nhìn thấy chưa?"

Cô vẫn cúi đầu tập trung vào bảng thông số trên bàn, giọng cô trầm lại:

" Đừng nói thế, oan cho em. Là của em thì đã tốt..."

Không hiểu điều gì khiến cô mất tập trung đến mức anh ra ngoài này mà cô vẫn không hề hay biết. Cô hiểu, anh ra đây là vì công việc chứ không phải vì cô. Còn cô chẳng thể yên phận, với tờ giấy nhớ ký nhận vài chữ sau đó cô giấu về phía sau, ánh mắt hướng người đang gần bước tới:

" Chào em. Thông số hàng mới có vấn đề gì không em?"

Một câu nói quen thuộc như bao lần. Cô không nói gì, chỉ nhìn Hạ Long cười rồi lùi lại vài bước.

Đặt tài liệu kỹ thuật trước mặt, Hạ Long với lấy một chiếc sơ mi trong đồng hàng ngổ ngang để kiểm tra thông số. Anh biết cô gái đang đứng cạnh có một chút tình cảm gì đó với mình và anh luôn dùng tự tin của bản thân để tàn nhẫn dẹp bỏ những tình cảm nảy sinh trong cô. Bởi anh nghĩ rằng, đã không yêu thì không nên cho người ta cơ hội, rồi làm tội người ta. Chỉ là....anh không hề biết....

Hà Vy nheo mắt cười mỉm với đàn anh đối diện. Còn A Tân chỉ biết bấm bụng nhin cười. Tờ giấy nhớ Hà Vy chuẩn bị khi nãy vẫn ở trong tay, cẩn thận cô khê dán lên lưng người đang đứng trước mình. Một vài người đi qua dừng lại chăm chú đọc rồi mới chịu đi tiếp. Thật là....!!! Cô không muốn công sức của cô sẽ bị đổ xuống sông xuống biển. Cô muốn, cô thật sự rất muốn tờ giấy nhớ sẽ vẫn ở trên lưng Hạ Long cho đến khi anh đi một vòng quanh xưởng hãy bị phát hiện...

" Ok ma?"

Vừa đi tới, A Sá\_chuyên gia người Trung Quốc vừa chỉ vào đồng hàng trên bàn và cất tiếng hỏi. Ngay sau đó ánh mắt của chị dừng lại trước tờ giấy nhớ đầy tò mò:

" Hey hey..."

Phát hiện ra điều khác thường, Hạ Long nhìn A Sá rồi với tay về phía sau giật tờ giấy xuống.

" Đảm bảo hàng chất lượng cao.

Đặc biệt giảm giá 20k/đem.

Nhanh tay, số lượng có hạn."

Anh vò nát tờ giấy trong tay, mặt anh sa sầm lại và đi thẳng còn Hà Vy tròn mắt nhìn theo bóng anh xa dần. Cô thở dài rồi tự nói một mình:

" Hoá ra, có người không biết đùa. Và đàn ông cũng giống như phụ nữ, có một số ngày trong tháng tốt nhất đừng nên động tới..."

Trở về nhà khi đêm đã khuya, có chút men say khiến người Nguyễn Tùng choáng váng. Sự thực là anh đã chuẩn bị cho một chuyến đi dài vào cuối tuần trước...để tìm Vy. Sự gặp gỡ có thể chỉ trong chốc lát hay giản đơn đến mức chỉ cần thấy cô cười, nói đôi ba câu kiểu như: " em vẫn ổn." Cuối cùng anh không làm được vì thay vào đó anh đã ở bên Thuỳ Chi\_ một cô gái khác mang danh phận người yêu.

Hơi nước lạnh leo phần nào đánh thức lý trí trong anh tỉnh lại. Đã 3h sáng, anh biết lại là một đêm trắng và chẳng còn ai đó thức cùng anh tới lúc bình minh như đã từng. Với tay lần tìm chiếc BlackBerry quen thuộc, tin nhắn soạn đi rồi lại xoá, muốn send đi mà sao khó vô cùng. Mấy hôm trước khi vào face anh có thấy Hà Vy và Ngọc Nam để in Relationships trong một ngày mưa bão, chưa kịp coment thì đã thấy hai đứa để về Single. Anh biết, đó chỉ là trò đùa trẻ con mà cô vẫn hay chơi như bao lần nhưng hình như gần

đây tâm trạng cô cũng không được ổn lắm và anh thì rất bận....anh chẳng thể nào đặt vấn đề của cô vào tâm trí như việc anh đã làm trong suốt ba năm qua.

Cả đêm chẳng thể nào chợp mắt, Hà Vy xoay ghế dựa nhìn ánh sao ngoài cửa sổ, cô đột nhiên cảm thấy: tuổi càng cao thì phụ nữ càng bị áp lực: Hôn nhân, gia đình, cha mẹ, con cái, sự nghiệp... Cuộc sống không có gì hơn những yếu tố này. Chỉ cần một trong những yếu tố đó không như ý đều có thể làm người ta suy sụp, mà cho dù tất cả các yếu tố đó không có vấn đề gì thì cũng chưa chắc phụ nữ có thể chạm đến cái được gọi là "Hạnh phúc". Cho nên, hạnh phúc thật sự là gì? Có phải chỉ đơn thuần là những chờ mong hoặc khát vọng trong cuộc đấu tranh sinh tồn của con người? Hay hạnh phúc căn bản không tồn tại trên thế giới này...hoặc nói khác hơn là hạnh phúc không tồn tại một cách vĩnh hằng? Haizzz. Nghĩ nhiều đó thôi, cô cảm thấy đau đầu. Đưa mắt nhìn về màn hình chờ của Laptop, đèn face của Tùng cả đêm vẫn chưa lúc nào sáng. Cô thật sự chỉ muốn chờ anh ol để nói một câu rằng:

" Anh à. Công ty em có một người giống anh và em sợ.....mình sẽ thích anh ấy mất!"

### 3. Chương 3: Còn Anh... Sẽ Bắt Đầu Một Cuộc Sống Không Em Đây

" Bước thật chậm đêm nay,

Lê bước trên đường xưa.

Mùa đông vắng em thật rồi

Lạnh căm bờ môi.

Giấu dòng lệ sâu muộn,

Giấu năm tháng ngọt ngào,

Vùi chôn ân ái cùng người,

Để cho tình trôi xa mãi"

Ngọc Nam nheo mắt lần tìm nơi chiếc BlackBerry cùi của anh đang hát. Chết tiệt, mẫu thân kiếp...không hiểu ai mà mới sớm ra đã phá tan giấc ngủ của anh?

" Alo..Nam nghe! Ai đấy nhĩ?"

" Chị Nam à. Mặt trời đốt cháy mông rồi đấy, chị dậy đi ạ để mình còn tới công ty cùng ăn sáng!"

" Hà Vy. Em có tin anh sẽ cho em ăn vả thay vì ăn sáng không hả? Em có biết bây giờ là mấy giờ không?"

Anh chưa kịp nói hết câu thì cô đã cúp máy. Hà Vy tưởng tượng ra cái mặt méo xệch của Nam đang còn ngái ngủ mà bật cười. Đặt điện thoại xuống bàn, cô nhìn lại khuôn mặt đã biến dạng của mình sau một đêm thức trắng, không sao cả, cùng lắm là già hơn một chút thôi mà....!!!

Ngọc Nam xoay người, anh không trở dậy ngay mà cố nhìn vào màn hình điện thoại trong tay. Có chút khó tin, cố gượng gạo với kính để nhìn cho rõ hơn...Dòng tin nhắn từ đêm qua của người ấy vẫn còn chưa mở.

" Nam à, giá mà có anh ở đây thì thật tốt. Bọn em lại cãi nhau và đã ba ngày rồi, anh ấy chẳng thèm dỗ dành dù chỉ bằng một tin nhắn.."

Có chút không tỉnh táo khi cơn ngái ngủ vẫn chưa hết, Ngọc Nam chẳng thể cười nổi. Cảm giác trong anh lúc này có vài phần chua xót. Dầu anh có yêu cô nhiều biết bao nhiêu thì tình yêu ấy cũng không đủ điền rỏ để anh phải ở bên cô rồi lại bị cô đá bay hết lần này đến lần khác.

" Em nghĩ gì khi nhắn tin này cho anh? Còn anh.....sẽ bắt đầu một cuộc sống không em đây...!"

Không chờ báo tin đã gửi, anh để điện thoại sang một bên rồi chào buổi sáng, chuẩn bị đi làm.

Hà Vy vừa bước vào nhà ăn chưa nổi 3s thì một bóng đen đã ở phía sau cô.

" Cứ tưởng đến sớm lắm, hoá ra trước người ta có vài bước chân."

Cô ngoái đầu thì đã thấy Ngọc Nam đang sục sục ở ngay cạnh mình:

” Thôi đi chị Nam ạ, em đến sớm ngồi với ma xó trong nhà ăn à?”

” Chị...chị cái vả giờ! Cấm không được gọi chị nữa nghe chưa?”

Cô bấu môi rồi bê tô phở của mình về phía bàn trống. Ngọc Nam chẹp miệng nhìn Hà Vy rồi nói:

” Em này. Sao nước lèo của em trong vắt còn của anh thì lại nổi váng dầu nhỉ?”

” Vì mọi thứ chưa bao giờ được chia đều cho nhân loại. Nên nhà bếp đã lỡ tay thả gói mỡ trong mì tôm vào trong bát phở của anh. ”

Ngọc Nam vừa nuốt vội vừa sặc...Hình ảnh của họ khiến hai người đàn ông bàn kế bên chẳng thể dời mắt.

” Người yêu anh đấy ạ?”

Ngọc Nam nhìn sang người vừa cất tiếng. Anh ngơ ngác vài giây rồi gật đầu dứt khoát, giọng nói đầy quả quyết:

” Ồ. Người yêu anh đấy!”

Hà Vy cũng nhìn sang, cô nghiêng đầu cười hỏi lại chàng trai đó:

” Sao? Em thấy có gì không giống sao?”

Ngọc Nam vội vàng ăn nhanh để còn lên hộp cán bộ buổi sáng, trong khi Hà Vy ngán ngẩm ngồi lại một mình nhìn tô phở vẫn chưa với nửa. Cô biết, không ăn sẽ đói nhưng ăn một mình thật sự nuốt không trôi. Ánh mắt cô nhìn theo bóng lưng gầy của Nam xa dần nơi hành lang. Cô hiểu rất rõ, trước mặt cô anh cười đầy nhưng lòng anh đang có tâm sự gì thì cô chẳng tài nào đào bới được. Cô hiểu, chẳng ngẫu nhiên mà anh lại về đây...!

Anh nói, anh về đây chỉ đơn giản là muốn gần nhà nhưng nào đâu phải thế. Anh nói cuộc sống ở Hà Nội quá bon chen và anh không tài nào thích nghi với điều đó được, nhưng nào đâu phải thế... 5 năm gần đó, không quá dài nhưng chẳng thể gọi là ngắn. Hà Vy vẫn nhớ những ngày mới về nhà, cô nhớ Hà Nội khùng khiếp. Nhớ tựa như niềm ám ảnh trong từng giấc ngủ, trong từng câu hát, và trong từng dòng tâm trạng cô viết ngày ngày trên mạng xã hội. Những file ảnh mà cô đã từng có chẳng bao giờ dám lật mở xem một mình vì sợ...oà khóc.

” Chẳng ai có thể bỏ Hà Nội mà đi mãi được...”. Ừm. Đúng rồi! Nhưng Hà Nội không thuộc về cô. Phải chăng, Hà Nội cũng không thuộc về Nam theo một cách nào đó mà cô đã từng?

Từng ngón tay lướt nhanh trên danh bạ lần tìm số quen thuộc, cô quyết định gọi cho người ấy. Cô nghĩ rằng....người ấy biết rõ lý do.

Vẫn là câu mở đầu ấy, giọng nói ấy khắc quá sâu trong cuộc sống của cô suốt ba năm dài tẻ nhạt:

” Có chuyện gì mà gọi anh sớm vậy?”

” Anh đoán xem, hôm qua em đã gặp ai ở công ty?”

” Anh tưởng em nghỉ rồi mà? Sao vẫn chưa nghỉ ở chỗ đó đi?”

” Vâng. Cuối tháng....em sẽ nghỉ mà! Anh à, A Nam đang làm ở công ty em. Vì sao lại thế hả anh?”

” Sao? Anh làm sao mà biết được đấy!

Thằng Nam về dưới đó rồi à? Hơn tuần nay anh bận quá nên có liên lạc gì với nó đâu. Nó về càng tốt chứ sao? Hai đứa làm cùng nhau tốt quá còn gì?”

” Em chẳng thấy thế tẹo nào. Anh khác rồi, anh không còn quan tâm đến bọn em như ngày xưa nữa...”

” Cái con bé này. Ở hay, thế làm sao nào?”

” Chẳng sao cả. Em tắt máy đây!”



Thần thờ gác máy, có chút mất mát trong cô khó nói thành lời. Cứ ngỡ quá hiểu nhau nhưng sao càng ngày cô thấy anh càng xa xôi quá đỗi. Vậy mà nhiều người đã từng tìm cô để hỏi một vấn đề quá đỗi nực cười: "Em có phải là bạn gái cũ của Nguyễn Tùng hay không?". Chưa từng là thì lấy đâu ra cũ....!!!

Cuộc họp buổi sáng kết thúc, Ngọc Nam chán nản đi theo khoa trưởng từ đầu xưởng tới cuối xưởng. Hôm qua anh làm chủ một cái kho. Hôm nay anh vẫn làm chủ một cái kho. Nhưng hai cái kho đó không giống nhau! Điều giống nhau của ngày hôm qua và hôm nay đó là anh lại phải bắt tay vào học làm những việc mà anh chưa bao giờ nghĩ tới.

Cả sáng vật lộn với đồng áo bông lõi sợi vác đi khắp xưởng, khổ nỗi khi giới thiệu là tổ trưởng tổ hoàn thành tới trả hàng, không có một người nào tin anh. Lẽ nào nhìn mặt anh không đủ bảo hành hay vì anh còn quá trẻ? Đẩy cao gọng kính, anh nghĩ chắc là trường hợp thứ hai.

" Anh ơi..."

Nam dừng bước xoay người nhìn cô gái trước mặt. Anh từ tốn đáp lời:

" Vâng. Chị tìm ai?"

Linh há miệng ngạc nhiên rồi mới nói tiếp:

" Em vào tìm chồng em ạ."

" Ừm. Vậy chồng chị là ai?"

Khi cô gái trẻ chưa kịp trả lời thì cậu bé trong tổ của anh vội chạy ra. Anh bước đi mà lòng vẫn đầy ngờ vực bởi hai từ: " chồng em." Thằng bé đó còn nhỏ hơn anh ba tuổi lận. Trẻ thế chẳng lẽ đã có vợ thật rồi sao? Cơ mà, vợ nó....sao mà còn già hơn cả anh nữa chứ?

Giờ cơm trưa, anh ngồi chờ Hà Vy tới ngồi cùng chỉ để thắc mắc tại sao, tại sao lại có nhiều người trẻ thế đã được làm bố, làm mẹ. Cô bật cười. Hoá ra Nam chỉ đi lại con đường mà cô đã từng đi qua cách đây vài tháng trước mà thôi!

" Anh à. Có lẽ chúng ta đã già...không đúng, phải là có lẽ em đã quá già rồi anh ạ!"

" Cũng già thật nhưng hình như vẫn kém mẹ anh...!!!"

" Vũ Ngọc Nam. Anh có thể nghiêm túc được không hả? Anh có biết hồi sáng có người chạy ra hỏi em là....

" Chị ơi, cái anh tổ trưởng trong kho là em trai chị hả?"

Rõ ràng mặt anh già đơ như thế mà sao chúng nó vẫn có thể coi em là chị anh được chứ? Em đau lòng tới mức muốn đâm đầu vào đồng áo bông tự tử."

Anh lấy tay bịt miệng để không phì cười vào mặt cô. Cái gì mà mặt anh già đơ? Sáng nào anh cũng thấy mặt mình trong gương...baby lắm mà. Hồi còn bé, anh đã từng nghĩ....mình thật sự đẹp trai. Ai ngờ, lớn lên đó lại là sự thật.

" Em chấp nhận sự thực đó đi. Em già rồi Vy ạ. Nhưng yên tâm, nếu em ế tới mức không có ai hỏi cưới thì anh sẽ chịu trách nhiệm với cuộc đời em."

Cô trừng mắt nhìn anh, đúng lúc ấy toàn bộ người trong tổ anh vừa ăn cơm xong đi qua. Một số người trong đó đều biết cô...

" Này, em chăm sóc tổ trưởng nhà anh cho cẩn thận đấy. Không là bọn anh ra bắt đền đấy, biết chưa?"

Trời ơi, tổ trưởng...!!! Hoá ra, cái kho đó là của anh không phải tin đồn? Hoá ra cả xưởng đều biết, chỉ mình cô vẫn không hề hay biết...!

Trên tay là tách cafe thoảng hương đăng đắng, Hà Vy nhấp môi rồi đứng tựa vào cửa sổ. Nơi khung cửa cô nhìn ra chỉ thấy một thảm cỏ xanh bình lặng. Dường như ngày nào cũng như ngày nào, mỗi khi uống cafe cô đều đưa mắt nhìn ra đó. Có những ngày nắng, có những ngày mưa nhưng đám cỏ đó vẫn nằm im không hề rời đi chỗ khác. Xoay người nhìn về phía bàn làm việc cách đó không xa, cô thấy Hạ Long. Có lẽ anh lại mang bản vẽ kỹ thuật ra ngoài này và không hề hay cô đang nhìn anh từ một nơi vô cùng lặng lẽ. Đã

có lúc cô tự ngốc nghếch mà hỏi với chính mình rằng: Nếu cô là thảm cỏ xanh bình lặng thì anh có nguyện là đám mây trắng bình yên một chiều dừng chân ở đó? Có hay không?

Thực ra câu hỏi đó chẳng khó để tìm ra đáp án, sống ở trên đời cô có thể không biết người khác nhưng chắc chắn phải biết rõ mình là ai. Cười buồn. Đã biết là không, lý trí chấp nhận mà sao con tim vẫn không thể đầu hàng? Thật khó để một lần sống trọn cho những cảm xúc của riêng mình. Hoá ra, sống lại vật vã đến nhường vậy...

Buổi chiều vì có việc nên cô đi qua kho hoàn thành nơi Ngọc Nam làm việc, nhìn bộ dạng chàng ngồi xổm búi tóc mà cô bất giác bật cười. Lục tìm điện thoại rồi cô nhanh chóng soạn tin gửi cho anh:

" Hôm nay mới thấy có người ngồi xổm búi tóc cũng nữ tính thật. Từ lâu em đã xem chúng ta như hai chị em, nhưng trong thâm tâm em vẫn luôn coi anh là chị gái..."

Quả thật là Ngọc Nam đang chờ tin nhắn. Nhưng không phải chờ tin nhắn của Hà Vy mà là của Mobifone thông báo khuyến mại tháng này. Ném thẻ bài sang một bên, anh đọc tin nhắn xong mà tiu nghỉu. Thật là....!!!

Phải mất tỷ năm ánh sáng Hà Vy mới thấy tin nhắn trả về, cô vừa đọc tin vừa bật cười lém lỉnh:

" Chị em hay anh em cũng không sao. Miễn là chồng con là được."

Cô biết làm sao để có thể nhắn tin tiếp đây? Lẽ nào cô phải thốt lên rằng:

" A Nam. Em dù ngốc cũng không ngốc đến nỗi không biết anh là Gay. Mặc dù em rất sợ gay nhưng nhìn anh rơi vào tay người khác mới là điều khiến em sợ nhất..."

#### 4. Chương 4: Dấu Tay

Cả buổi sáng đều họp, Ngọc Nam biết sau áo mình có một khối vết bẩn và bẩn thế nào thì chính anh cũng không tưởng tượng ra nổi bởi....kỳ thực sáng nay anh không có soi gương trước khi đi làm. Nhờ vết bẩn mà hôm nay, anh đã trở thành tâm điểm của chú ý trong toàn công ty.

Lúc từ cầu thang đi lên phòng họp, anh Tấn ghé tai Nam thấp giọng nói:

" Anh không ngờ chú mới vào công ty có mấy ngày mà đã bị Tàu hoá nhanh đến vậy....!"

Trưng ra cái vẻ mặt ngây thơ vô số tội, Ngọc Nam hỏi lại anh:

" Là sao? Em không có hiểu?"

" À thì....chỉ có bọn Tàu khựa mới ba ngày lột quần áo một lần, thậm chí mùa đông còn dành cả tháng. Nếu anh nhớ không nhầm thì....cái áo này ngày hôm qua chú mặc rồi mà hôm nay vẫn chiến tiếp tới công ty. Nó sạch sẽ đã đành, đằng này...."

Đến mấy ông già như cánh anh Hải cũng không có lời thôi giống chú mày đâu."

Lấy tay đẩy gọng kính, vừa đi Nam vừa phân trần:

" Đêm qua em có về nhà đâu, thay cái nôi gì được chứ? Đã tính vắt thêm cái áo khác trong cốp xe nhưng sáng qua mưa đi vội nên quên. Sáng nay cũng lại mưa thành ra số quá nhỏ..."

" Không về nhà thì đi đâu? Anh nhớ hôm qua mày tặng ca tới 9 giờ mà?"

" Đi gái!"

Không biết vì anh hơi cao giọng hay vì cái không khí tĩnh lặng của hành lang dẫn tới phòng họp mà chỉ hai từ của anh đã mang theo bao sức nặng. Biết bao con mắt đều quay lại đổ dồn về phía anh. Thật là.....

Giờ cơm trưa, Ngọc Nam đã cố ra sớm để chọn vị trí giữa nhà ăn đẹp nhất, mát nhất và tràn đầy ánh sáng nhất để chờ Hà Vy nhưng anh chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng cô "bạn gái hờ" đâu cả. Trong khi đó...cô chỉ ở cánh anh có khoảng 5 bước chân là tới. Mỗi lần, khi anh quay lại để nhìn xem cô ấy đâu thì Hà Vy lại nép mình nhờ đàn anh ngồi cạnh che chắn. A Tân nhẹ nhàng thở ra, thấp giọng hỏi nhỏ:

” Lên ngồi với ANam của em đi, lại bỏ rơi nó thế à?”

Đá vào chân anh, cô cắn chặt răng nói bằng âm gió:

” Anh trật tự...”

Lúc Ngọc Nam vẫn chưa giải quyết xong một phần ba xuất cơm thì đã thấy Hà Vy mang khay chuẩn ra phía cửa. Được, được lắm. Trong khi vì chờ cô mà anh mất thời gian ăn cơm gầy từng hạt còn cô đã giải quyết nhanh gọn và trốn biệt tăm. Giờ phút này, anh thật sự khắc sâu một đạo lý đó là: ” Phụ nữ, không thể đối với họ quá tốt. Nếu không họ sẽ bỏ lên trên đầu mình.” Nghĩ đến đây, anh lấy điện thoại gửi cho cô một tin nhắn:

” Trưa nay ăn cơm mấy giờ?”

” 12h3””

” Vậy thì không cách nhau là mấy, có nhìn thấy anh ngồi giữa nhà ăn chờ em không?”

” Dạ. Áo hồng đính kèm vết bẩn có in hình vân tay. Không thấy có khác nào em tự chửi mình mù dẫu!”

” Vì sao không tới ngồi cùng?”

” Vì áo anh bẩn....em ứ thích ở cạnh người nổi bật.”

” Uhm. Vậy thì từ nay đừng có bao giờ cầu xin anh điều gì cả. Nhớ đấy!”

Cảm nhận rất rõ thuốc súng trong tin nhắn vừa đến, Hà Vy vội nhanh chóng gửi tin lại thể hiện thiện chí quan tâm:

” Đừng giận mà, em ở ngay sau anh mà! Vì sao áo anh bẩn?”

” Vì người đàn ông chìm trong muôn thuở của em.”

Ngọc Nam lộ ra vẻ mặt đắc thắng, anh đoán cô sẽ tối sầm khi đọc tin nhắn vừa xong.

Người đàn ông chìm trong muôn thuở?! Cô biết Ngọc Nam không nói dối chỉ là đã quá lâu cô mới nghe tới cụm từ này. Đó từng là cách mà cô vẫn gọi mỗi khi trong note hay một tự sự nào đó trên face nhắc về người ấy. Túng! Sao bây giờ với cô, anh lại trở nên xa xôi quá? Hoá ra anh đã ở đây. Hoá ra anh đã gặp Ngọc Nam nhưng còn với cô.... mong một câu chào cũng đã thành xa xỉ. Có một góc tim âm thầm vỡ....!!!

” Có lẽ em đã thành người thừa!”

” Tất cả là do vấn đề ăn ở....Huống hồ em đâu có thể ra khỏi nhà lúc nửa đêm nên sao gặp anh ấy được!”

Ngọc Nam vừa nhắn tin trả lời vừa thở dài. Kỳ thực, đúng là như thế!

Tối qua khi vừa đánh số xong đồng hàng trong kho theo chỉ thị của sếp thì cũng là hơn 9h. Ông trời ăn ở bất công, dường như muốn thử lòng kiên nhẫn của anh nên đã làm mưa bất chợt. Anh không ngại thời tiết, anh chỉ sợ đến không kịp lửa trại mà thôi.

Suốt bốn năm, anh chưa từng bỏ qua bất kỳ một mùa hè xanh nào của đội vậy mà năm nay đành bị thời gian thổi bay lời ước hẹn. Công việc mới quá bận khiến anh chẳng thể đến tham gia cùng mọi người. Hơn nữa, từ nhà anh lên đến Cẩm Đoài cũng mất cả một chặng đường không thể nói là dài nhưng chắc chắn là không ngắn. Chỉ mong buổi tối cuối cùng khi cả đội còn ở lại, anh có thể đến kịp để góp vui.

Lý tưởng sống một thời làm cháy trong anh bầu nhiệt huyết. Ngay khi vừa tới, còn chưa kịp nhìn mặt ai với ai thì anh đã bị quần vào trong không khí thân tình đồng chí, anh em. Những cái ôm, những vòng tay và muôn vàn giọng nói....Tất cả đã khiến anh quên đi mệt mỏi của một ngày dài. Cho đến tận bây giờ anh vẫn không biết vết bẩn trên áo mình là tác phẩm của đồng chí nào làm nên, nhưng nó khiến anh thấy vui, tự hào và đầy phấn khích. Mặc dù hè này chẳng giúp được gì cho đội và đôi khi anh vẫn không tránh khỏi tự kỷ vì một vài người bạn, người đồng chí đã từng hoạt động giờ chẳng còn ai....cơ mà hôm nay, giây phút này khi một đêm trôi qua, sao mà thấy nhớ. Nhớ nhất là lúc chứng kiến các em chạy lửa, một cái ôm, hai hàng nước mắt kèm theo câu nói:

” Anh ơi, lửa cháy rồi.”

Tùng về đến Hà Nội khi trời đã sang chiều, có chút mệt mỏi nhưng anh lại chẳng thể nào chợp mắt sau một đêm trắng để ngồi lửa trại cùng mọi người. Sự thực là có một vài vấn đề khiến anh cần bận tâm suy nghĩ. Một vài...tưởng là ít nhưng khi mổ xẻ không nghĩ lại đủ phức tạp đến vô cùng.

Lúc rạng sáng khi chia tay Nam, một câu nói của thằng em mà lại trở thành trong anh ám ảnh:

” Vỵ nhớ anh lắm đấy. Còn em, mong anh và Thuỳ Chi biết trân trọng hạnh phúc thuộc về mình.”

Dường như có một thoả thuận ngầm giữa anh và Nam khi từ trước đến nay cả hai đều không bao giờ dấn động tới những vấn đề mang tính tế nhị về tình cảm riêng tư. Anh quen Nam khi cậu chàng mới chỉ là sinh viên năm thứ nhất, cũng chính trong đội tình nguyện của trường. Ngọc Nam hiền lành, vô tư trong sáng của ngày đầu quen biết giờ đã thành một chàng trai trưởng thành thật rồi. Cậu bé ngày nào giờ đã biết chắt chứa trong lòng những dồn nén và ít nhiều tâm sự.

Anh biết, để nói với anh câu nói ấy hẳn là thằng bé đã phải cân nhắc, đắn đo rất nhiều. Hai vấn đề tưởng chừng chẳng liên quan nhưng khi nghĩ lại thì chẳng phải câu đầu tiên chính là tiền đề của câu sau đó?

”Hà Vỵ nhớ anh lắm đấy”!

Anh hiểu rõ. Đó không phải là nhớ nhung của hai người yêu nhau nhưng cũng không thể đồng nhất đó là nỗi nhớ của hai người thân hoặc hai người bạn. Đến bây giờ anh cũng chưa bao giờ suy xét xem thực sự cô là gì giữa bề bộn đời anh và ngược lại! Anh có nhớ cô không? Tại sao lại không? Hẳn là chắc chắn. Chắc chắn có rất nhiều. Ừm. Thì ra, anh cũng nhớ cô.

” Còn em, mong anh và Thuỳ Chi biết trân trọng hạnh phúc thuộc về mình.”

Nếu duy chỉ có ” em mong anh” thì chẳng phải câu nói ấy đã đơn giản hơn nhiều? Rằng đó là sự quan tâm, nhắc nhở đầy thiện chí của một thằng em dành cho một ông anh. Hoặc đơn thuần là Ngọc Nam đang nhắc nhở anh về việc cần, nên, phải có một thái độ rõ ràng với nỗi nhớ của cô gái đang ngày ngày kề cận nó. Nhưng dính kèm tên Thuỳ Chi vào đã khiến anh vô tình rơi vào bài toán khó. Dù khờ khạo đến đâu anh hiểu là vẫn có một nỗi niềm cất giấu trong đó. Anh có phải kẻ khờ không? Không có. Chính vì vậy anh càng phải nhận thức rõ hơn về một mối quan hệ được thiết lập theo hình kim tự tháp, tâm điểm là anh và ba đỉnh của tháp chính là Hà Vỵ, Thuỳ Chi và Ngọc Nam.

” Em yêu anh!”

” Anh chưa bao giờ hết yêu em.”

Thuỳ Chi vòng tay ôm chặt lấy Tùng từ phía sau để xác nhận lại câu yêu thương anh vừa nói nhưng Tùng vẫn đứng đững như chẳng hề mấy liên quan. Ánh mắt anh nhìn ra phía xa xăm nơi mặt hồ đang hứng từng vạt hoàng hôn buông xuống. Không ai có thể hay biết trong thâm tâm anh đang chắt chứa những điều gì.

Kéo đôi bàn tay của Thuỳ Chi ra khỏi người mình, Tùng khẽ xoay người lại về phía sau nhìn sâu vào đôi mắt cô đầy mệt mỏi, giọng anh trầm lại:

” Em à. Mình.....chia tay đi.”

Như không thể tin nổi vào những gì mình vừa nghe thấy, cô nhìn anh dò hỏi:

” Anh sao thế? Không phải.....anh vừa nói anh chưa bao giờ hết yêu em?”

Trong hơi thở mỏng manh, anh nghe rất rõ giọng nói cô vỡ vụn, gương mặt người con gái anh yêu bắt đầu nhoè đi trong nước mắt. Ngừng lại vài giây, cô nói tiếp:

” Anh yêu em? Anh thật sự rất yêu em sao? Vậy thì tại sao anh lại không cần em? Vì sao chứ?”

Những ngón tay anh khẽ đưa ra lau từng giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô, giọng anh vẫn điềm tĩnh vô cùng:

” Anh đã từng yêu em. Em cũng từng yêu anh.

Nhưng.....

Tình yêu đó không giống nhau!”

## 5. Chương 5: Người Khôn Để Miệng Trong Tim, Kẻ Dại Để Tim Trong Miệng

Căn phòng ngủ như ngột ngạt hơn, Hà Vy với tay gấp chiếc lap đang sáng đèn và lời chào tạm biệt với Hạ Long vẫn còn nguyên ở đó chưa hề send đi. Có quá nhiều mâu thuẫn đan xen và có quá nhiều điều khiến cô thấy mình rơi vào bế tắc.

Thần thờ nhìn tủ quần áo với hai gam màu chủ đạo: xám + đen, một vài cây son chị Tịnh gửi cho cô từ đợt tháng hai năm trước vẫn còn chưa chạm đến, chai nước hoa đã rạn nứt nhưng cô vẫn chưa có thời gian để vứt bỏ. Tất cả, thật tri tri. Độc thân chưa bao giờ là điều thú vị như cô từng nghĩ.

Đã quá lâu để cô có thể làm mới bản thân mình! Có chút gì đó uất nghẹn trong lòng, cảm thấy gato ( ghen ăn tức ở) và ngưỡng mộ biết bao những cô gái có thể sớm tối ngồi trước bàn trang điểm, vận những chiếc váy rực rỡ nhất và hẹn hò quên tháng ngày. Cô thì sao khi mà suốt hai năm nay luôn đi theo chiều ngược lại?

Độc thân chưa bao giờ là điều dễ dàng, càng không phải là điều mà cô chọn. Chẳng qua, vô tình bị độc thân đẩy thôi! Nghĩ đến cuộc sống lộn xộn đi lộn xộn lại trong suốt một thời gian dài mà cô thấy khoé mắt mình ướt nhẹp.

Thời gian và tuổi trẻ vốn là thứ mà cô không có cách nào lấy lại được. Sự thực là cô đang già đi từng ngày còn tuổi trẻ thì cứ trôi qua một cách đầy uổng phí. Cô muốn bứt tung chiếc kén tự tạo bấy lâu. Cô thật sự muốn...yêu bản thân nhiều hơn một chút, bởi cô sợ mình không đuổi kịp sự biến đổi của thời gian...

Ngoài vườn tiếng côn trùng kêu râm ran, cả không gian dường như chìm trong sự tĩnh mịch. Hạ Long chậm rãi rời khỏi bàn làm việc, đi ra balcon. Gió đêm đã mang theo chút hơi lạnh, ngoài khoảng trời nhung huyền ảo kia, từng cơn gió đang mãi miết đuổi theo mặt trăng mà quên mất những vì sao...

Lấy thuốc từ trong túi ra đốt, từng làn khói mỏng khẽ tan ra rồi nhanh chóng biến mất, nicotine khiến anh dễ chịu đi rất nhiều. Mỗi lần trong lòng có chuyện cần suy nghĩ, anh đều dùng thuốc để ép bản thân mình bình tĩnh trở lại. Không muốn gặp ai, không muốn làm gì, chỉ muốn yên lặng để thời gian trôi qua kẽ tay chậm chạp và nặng nhọc. Chỉ cho đến khi thuốc trong bao đã gần hết thì tiếng điện thoại trong phòng không ngừng kêu loa anh ra khỏi không gian yên ắng ấy. Là điện thoại của Hà Vy gọi tới. Đắn đo nhưng rồi anh vẫn nhấc máy!

"Gọi anh? Không thấy em còn trên mạng, tưởng em ngủ quên rồi!"

"Tự nhiên em thấy mình đã già. Và sự thật đó làm em đau lòng tới mức không tài nào ngủ được..."

"Oh, thì ra thế! Vậy theo em anh có già không?"

"Em không biết! Em nghĩ là một chút trong suy nghĩ..."

"Ừm. Thực ra chúng ta không ai là già đi cả mà chúng ta đều đến một lúc nào đó sẽ đạt tới độ chín hơn trong suy nghĩ. Tầm hai, ba năm trước anh có thể khẳng định lúc đó mình rất trẻ, anh có thể sẵn sàng làm tất cả vì những gì mà anh yêu thích. Nhưng hôm nay, giờ phút này, anh tự nhận thấy anh không còn là mình của ngày xưa nữa rồi. Những suy nghĩ nông nổi, bông bột một thời giờ không còn nhiều nữa..."

Hà Vy khẽ thốt lên:

"Trời ơi. Anh nói y chần một ông cụ ý! Anh vẫn còn trẻ mà....đừng nhắc đến ngày xưa, ngày xưa, ngày xưa...Điều đó chỉ thích hợp để những người già nhìn lại cuộc đời mình. Còn anh....anh mới chưa đến 30 tuổi."

Anh bật cười phản bác lại lời mà cô từng nhận xét cách đó không lâu:

"Chứ không phải có người nói em thấy mình đã già sao? Trong khi em còn kém anh ba năm tuổi đời. Ngày anh biết yêu, đi qua cuộc tình thứ nhất chắc là em còn chưa nhìn thấy mặt trời đâu, cô bé ạ."

Ngừng vài giây, anh nói tiếp:

"Nếu nói rằng anh còn trẻ thì không phải mà kêu anh đã già thì cũng không chính xác. Phong cách của anh vốn tạo cảm giác đánh lừa cho người khác. Thực sự khi ở cùng người khác luôn là anh vui vẻ, tạo cho

người ta cảm giác anh rất hồn nhiên và trẻ con. Có không ít người nghĩ như vậy sẽ không tốt....thậm chí vài người còn nghĩ anh không đứng đắn. Nhưng anh bảo kệ, người ta nghĩ thế nào thì thế...

Song đứng trước những vấn đề quan trọng thì anh luôn rất trầm và cân nhắc từng từ trước khi nói. Bởi em biết đấy, đôi khi chỉ một câu nói mà người ta đánh giá mình cả một quá trình. Quá trình đó có thể nâng mình lên cũng có thể hạ mình xuống. Em còn trẻ, có những chuyện em chưa hiểu hết được đâu. Thế nên các cụ mới có câu: "Người khôn để miệng trong tim, kẻ dại để tim trong miệng."

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Hạ Long, đồng hồ đã điểm qua 12h. Hà Vy không muốn ngủ và kỳ thực cô chẳng thể nào ngủ nổi. Những ngón tay nhanh chóng đăng nhập vào một tài khoản quen thuộc không ngờ....có người vẫn đang thức và người ấy chủ động chào cô.

"Tại sao giờ này vẫn chưa ngủ?"

Tùng là vậy, vẫn như mọi lần, mọi lời nói lúc nào cũng đồng nhất với một câu hỏi đi kèm sắc thái ra lệnh. Đắn đo vài giây, nói gì cũng sợ mình sai nên cô cố gắng để trả lời anh sao cho đáp án ngắn gọn nhất.

"Em không ngủ được."

"Ừm. Anh cũng thế mà!"

Tùng con chữ nhảy tanh tách trên bàn phím, Hà Vy khẽ cười, nụ cười không đi kèm sắc thái biểu cảm nào trên khuôn mặt.

"Vậy chúng ta hai dấu âm làm thành một dấu dương đi anh! Anh nói trước nguyên do hay là em nói trước?"

Đưa tay đẩy cao gọng kính, Tùng nhấp môi tách cafe đã nguội sau đó anh mới trả lời cô:

"Em ngủ đi, không ngủ được cũng phải cố mà ngủ. Thức đêm sẽ già nhanh lắm đấy!"

"Em không ngủ được....Em cảm thấy....bản thân mình không ổn, thật sự không ổn một tẹo nào!"

"Khi bản thân cảm thấy không ổn thì sự thực đúng là em không ổn. Dù đó là sức khỏe hay tình cảm. Vấn đề ở đây đó chính là: Em có muốn chữa hay không mà thôi!"

"Còn anh! Anh thì sao? Chẳng phải anh cũng đang....không ổn....như em."

"Anh thì có gì không ổn được chứ? Chẳng qua anh đang nghĩ về phụ nữ mà thất vọng tràn trề. Tại sao con gái bọn em luôn được Voi lại còn đòi Bà Trưng? Đàn ông bọn anh cũng chỉ là người trần mắt thịt, không thể đáp ứng hết được những thứ cảm xúc viển vông, nay thế này, mai đã thành thế khác. Chán nản và mệt mỏi!

Anh từng nghĩ có người yêu có thể sẽ vui hơn nhưng rồi anh mới hay...độc thân có khi lại là lựa chọn sáng suốt. Bước đi đơn lẻ vẫn tốt hơn là có đôi."

"Chứ không phải anh đang có một cô bạn gái trẻ trung và xinh đẹp và còn thấu hiểu lòng người sao?"

"Hà Vy! Nhiều lúc em rất đáng yêu nhưng cũng không ít lúc em thật sự khiến người ta muốn nổi điên lên đấy! Em biết là anh không thích em nói kiểu đó rồi mà!"

Gương mặt cô bí xị trước thứ ánh sáng xanh nhạt của màn hình Lap đang phản quang. Nhanh chóng, cô trả lời anh:

"Em chỉ nói đúng thôi mà! Lẽ nào Thuỳ Chi không khiến anh thấy hạnh phúc? "

Tùng chống hai tay lên trán, một lúc lâu sau đó anh mới đáp lời cô:

"Nguyễn Hà Vy. Với em, hạnh phúc bao gồm những gì?"

"Anh có thể cho em sao? Nguyễn Thanh Tùng. Giả sử nếu em nói hạnh phúc của em nằm trong tay anh thì anh có thể cho em sao?"

Sững sờ khi đọc xong mess cô gửi đến. Hẳn là anh không bao giờ nghĩ đến cô bé sẽ trả lời mình như vậy. Anh có thể không? Khi mà giờ đây, chính anh còn không biết hạnh phúc của riêng mình là gì!

"Nếu em muốn dọa anh thì lần này em thắng rồi!"

Đôi tay cô khẽ run, nhắm mắt và hít một hơi thật sâu rồi cô mới đáp lời anh đầy chân thành và tha thiết:

” Em đùa đấy! Anh đừng cho đó là thật.

Hạnh phúc kỳ thực với em không khác gì một đôi giày. Vì trong cuộc đời của mỗi người, ai cũng phải trải qua rất nhiều những đôi giày. Em, anh và những người khác đều giống nhau! Nhưng không phải ai cũng chọn cho mình một đôi giày vừa ý. Để có một đôi giày mà đi vào thoải mái người ta phải chọn và thử rất nhiều lần. Hạnh phúc với em chính là như vậy, cũng phải qua một quá trình sàng lọc và thử thách.

Còn một điều nữa anh à, những đôi giày cũng sẽ thay đổi. Khi mới mua về, đôi giày sẽ cứng hơi khó đi. Theo thời gian, giày sẽ mềm ra và êm ái hơn với chân chúng ta. Hoặc ngược lại, chúng ta sẽ phải biến đổi để phù hợp với đôi giày mà mình đã chọn.

Em nhớ những vết chai ở gót chân mình là hậu quả của chuỗi ngày em đi giày quá chặt. Những vết chai hình thành sẽ khiến chân em mất đi cảm giác đau. Như thế, có nghĩa là, con người ta phải tự thay đổi mình để tìm được niềm hạnh phúc đích thực. Hoặc ngược lại, đến một lúc nào đó, quan niệm của em về hạnh phúc sẽ khác vì bản thân em cũng khác đi.”

Ngọc Nam tỉnh dậy khi ánh nắng ban mai đầu tiên nghịch ngợm len vào khung cửa sổ. Hít một hơi thật sâu để tận hưởng không khí trong veo của buổi sớm. Hiện tại nơi anh đang sống trong những ngày có gió mùa.. Gió mùa vào tháng năm khiến con người ta dễ thấy lòng mình se sắt và rứt rứt hơn hẳn.. Anh cố nhắm mắt lại thật lâu, gắng níu kéo giấc mơ kia quay về.. Vô ích! Lấy tay lần tìm điện thoại một cách bất lực.. Để làm gì đâu.. kỷ niệm giờ đây vẫn còn khắc ghi? Nghĩ lý gì đâu.. từ lâu lắm rồi cô đã ra đi...

Cả buổi sáng ở công ty, điều khiến anh ngạc nhiên là không hề thấy bóng dáng của Hà Vy xuất hiện. Anh rất muốn kể cho cô nghe về giấc mơ của anh đêm qua. Bởi nó quá đối ngọt ngào nên cả buổi sáng anh không có cách nào thoát ra được.

Anh định gọi cho cô nhưng lại thôi. Có lẽ Hà Vy đang bận còn anh làm như vậy sẽ không được hay lắm...Bởi đang giờ làm việc, nơi đây có hàng trăm con mắt đang nhìn anh say đắm còn anh đã nhận thấy rõ nguy hiểm rình rập sau những ánh nhìn đắm say.

Cả một đêm không ngủ khiến Hà Vy mới sáng ra nhìn chẳng khác nào con bệnh. Rầu rĩ, cô chỉ biết than thở với chị Thuý đứng cạnh:

” Chị ơi. Em chán lắm...”

” Chán thì chị biết làm sao bây giờ? Hay đi lại đâu đó vài vòng cho hết buồn ngủ rồi lại về làm tiếp!”

Xoay mũi kéo trên bàn một cách vô thức, cô lắc đầu. Biết đi đâu cho ngày bớt dài được chứ? Cúi đầu nhìn đồng hồ tài liệu và một vài hàng mẫu lộn xộn trên bàn, cô khẽ thở dài nói những lời không đâu...

” Chị à. Lấy chồng có khổ lắm không? Em muốn lấy chồng nhưng em cũng rất sợ...”

Cô không nhìn thấy gương mặt chị nhưng cô nghe rất rõ giọng người phụ nữ ngoài ba mươi bên cạnh, giọng chị buồn buồn.

” Người ta đã có câu trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Nên sướng hay khổ cũng phải dấn thân vào mà chọn lựa. Trước đây, khi chị trẻ tuổi hơn em bây giờ, rất nhiều người đến hỏi. Những người đó đều khéo ăn nói và có điều kiện hơn chồng chị hiện giờ. Nhưng chính bản thân chị cũng không thể hiểu vì sao lại chọn anh Tuyên bất chấp sự can ngăn của bố mẹ.

Chị về làm dâu đã gần 16 năm nay. 16 năm sướng vui, buồn khổ cũng chưa một lần chị dám kêu than với bất kỳ ai bởi đó là do chính chị chọn lấy nên chị không bao giờ hối hận. Em nên hiểu rằng lấy chồng không phải là lấy một người đàn ông mà là lấy cả một gia đình. Trong hôn nhân không có gì tốt nhất, chỉ có thích hợp nhất mà thôi..

Em phải biết là bằng tuổi em người ta đã có con bông, con bé. Vậy nên, chị chỉ biết khuyên em sự nghiệp có thể trậm trễ chứ hôn nhân thì đừng...”

## 6. Chương 6: Hoạn Nạn Tai Ương, Vợ Chồng Cùng Gánh

Đi làm vào giờ cao điểm đôi khi làm cho người ta thật sự phát điên...! Sau lần bị tai nạn gần đây nhất, Hà Vy không còn giám liều mình chạy xe quá 40km/h. Mới sớm ra mà mặt trời đã lên tới đỉnh rọi thẳng vào mặt cô nóng rát. Chết tiệt! Cô biết đã quá trễ và cô sẽ không kịp ăn sáng cùng Ngọc Nam.

Gần đây cô cảm thấy mình đã ỷ lại vào anh quá nhiều cả trong thời gian lẫn công việc. Cô biết điều đó mang đến cho anh không ít phiền phức nhưng bản thân cô lại không có cách nào kêu mình dừng... Phải chăng bởi chính sự dựa dẫm của bản thân cô vào anh nên gần đây mới có vô vàn người qua hỏi: "em có phải là người yêu của Ngọc Nam hay không? Hai đứa bao giờ cưới?"

Phải thì sao mà không phải thì sao nhỉ? Cô chỉ cười và kêu "không" nhưng dường như câu trả lời của cô vẫn chưa làm thoả mãn sự tò mò của những người đồng nghiệp. Nhiều người còn kêu: "Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén." Nghĩ đến đó, khoé môi Hà Vy bắt giắc nhoẻn cười. Nếu mọi người đã cho là như vậy thì từ hôm nay, cô sẽ không tiếc tay mà đổ thêm dầu vào lửa....

Vừa vào công ty, đi qua kho hoàn thành cô đã chạm mặt đi tới là hai anh làm việc cùng bộ phận của Nam. Hà Vy chỉ định chào xã giao như mọi lần nhưng ý nghĩ táo bạo đã khiến cô cao giọng cất tiếng:

"Anh Hoà ơi. Lát Nam nhà em họp xong thì anh kêu anh ấy qua chỗ em nhé!"

"Em tìm chị Nam nhà anh có việc gì?"

Bước chân của cô dừng lại, khẽ xoay người nhìn thẳng vào người đàn ông vừa nói, cô đáp lời:

"Chị Nam? Anh mà còn kêu như thế...em thề em sẽ mang xăng đốt bể nước nhà anh!"

"Em thử hỏi cả nhà anh xem có phải người yêu em là chị Nam không?"

Vừa nói xong thì Hoà cũng thấy Ngọc Nam đang tiến về phía anh đang đứng, anh cười và tiếp tục:

"Nó về kia rồi, để anh gọi nó cho em ngay đây."

"Nam bê dê..."

Ngọc Nam vẫn còn đang cúi đầu xem báo cáo thống kê trên tay, vừa đi anh vừa cất tiếng đáp lời:

"Ồ.....i. Có bê dê..."

Tất cả mọi người đều ồ lên bật cười, ngay cả Hà Vy cũng cố quay đi cười như nắc nẻ. Cái con người này sao mà ngốc thế không biết nữa...

"Này bê dê. Người yêu tìm kia..."

Từ một góc nào đó Hà Vy nghe rất rõ giọng anh Tự đang lẩm bẩm:

"Nhìn em đẹp gái thế kia mà lại đi yêu thằng bê dê..."

Cô chu môi lên đáp trả:

"Bê dê cũng được, chị Nam cũng được. Em yêu hết...em không những yêu mà còn lấy làm chồng. Anh cứ chống mắt lên mà đợi đi ạ. Sắp rồi!"

Mặt Ngọc Nam tái mét, anh chỉ còn cách đứng người!

Ngọc Nam cứ ngỡ hôm nay sẽ là một ngày bận rộn bởi tối qua trước khi về anh đã xem lịch xuất hàng vào sáng nay. Ấy vậy mà....cả đồng hàng đã đóng thùng đều là hàng lỗi. Tất nhiên, việc đó sẽ chẳng can hệ gì đến anh nhưng điều đáng nói ở đây, người phụ trách lô hàng đó không ai khác lại là cô người yêu trên danh nghĩa đầy đáng kính. Hà Vy ơi là Hà Vy, em toi rồi!

Hà Vy vừa theo chân chị Diệp vào kho vừa hít thở thật sâu liên tục để nạp thêm không khí. Chết tiệt! Ai làm ra lỗi thì đi mà chịu có sao lại gõ đầu một đứa chẳng liên quan mấy là cô?

Gương mặt của bà chị bên phòng nghiệp vụ đã trở nên đanh lại:



” Đây. Em xem đi, giờ hàng không đi được thì biết làm sao? Hơn 1000 hàng chứ có ít gì đâu? Đã bảo là phải xem xét cho cẩn thận rồi mà?”

” Nhưng rõ ràng không phải là lỗi của em. Ngay từ đầu khi hàng vừa lên cái đầu tiên, em đã báo là thông số bị âm 3cm. Chẳng phải lúc đó chị cũng ở đó còn gì?”

” Thì chị đã kêu là cho xử lý bằng cách là và kéo ra. Nhưng phải để sau một thời gian kiểm tra lại, nếu được thì mới tiếp tục dùng cách đó xử lý. Giờ em nói xem, toàn bộ đều là hàng âm nếu xuất đi chắc chắn lô hàng sẽ bị phản lại...”

” Nhưng ngay khi hàng lên cái đầu tiên thì mẫu cắt ra đã là hai bàn tương đương 400 cái. Em cũng chẳng có thể bảo họ dừng may lên nữa...mà lỗi này do nhà kỹ thuật, chị đi mà gọi nhà kỹ thuật ra giải quyết. Nhà em đã nhờ cậy nhà anh Hải kéo ra cho đủ thông số nhưng sau khi là xong nó đã co lại. Cố cũng chỉ được thế thôi. Hàng đã lên sản phẩm rồi, nhà em chẳng liên quan.”

” Lỗi thì ai mà chẳng biết là ở đâu, nhưng hàng lên rồi giờ cần phải xuất nên liệu mà tìm cách khác giải quyết đi... ”

Khi mà hai người họ vẫn còn đang tranh cãi trước cả đồng hàng đã đóng thùng chờ xuất thì Ngọc Nam chỉ biết ngồi yên ở bàn làm việc của anh. Lần đầu tiên anh thấy Hà Vy gay gắt đến vậy. Anh tiếp nhận công việc chưa lâu hơn thế nữa phần kỹ thuật anh lại càng không biết nhưng anh hiểu chắc chắn một điều trong vài ngày tới lô hàng này nhất quyết sẽ không thể nào xuất được...

Hà Vy dùng mũi kéo rạch từng thùng ra một. Chết tiệt! Quá khó khăn để tìm được một chiếc quần đủ thông số trong đồng hàng đã đóng. Trước đây, khi hàng lên cô đã biết chắc chắn màu Black sẽ gặp vấn đề nhưng sau một thời gian đã qua xử lý không ngờ...cả hai màu còn lại Gray và Brown đều không ổn. Thật sự không ổn một chút nào hết cả. Ném chiếc thước đo đây bắt lực, cô thở dài ngao ngán. Cùng lúc ấy A Sá và bà chị nghiệp vụ bước đến. Hà Vy vừa chỉ tay vào đồng hàng quanh mình vừa khẽ nói, giọng cô nghẹt lại mang theo vài phần bất an:

” A Sá! Hen dou! Fei chang duo...”

Chuyên gia kỹ thuật chuyên nói rất nhiều và Hà Vy đều không hiểu được một câu nào hết. Chờ chị nói xong, chị Diệp mới thở dài rồi truyền lại ý:

” Chị ấy bảo bây giờ em đo lại toàn bộ xem có cái nào được không? Nếu không được thì phải mang ngay về chuyển cho người ta tháo gấu ra vắt móc lại. Hạ gấu từ 3,5cm xuống còn 2cm thôi. Hạ toàn bộ bao giờ đủ thông số mới thôi.”

” Nhà em giờ đang phải lo hàng mới lên, bận lắm. Lấy đâu ra người để sửa hàng chứ?”

” Bận mà không phải làm à? Mà cứ nói lỗi do nhà cắt...nhưng họ có thể sửa được không? Đây, liệu mà làm đi. Không có người làm thì kêu người ở lại tăng ca tối mà sửa. ”

Nói rồi hai người họ đi thẳng để lại cho cô cả một đồng của nợ ôm vào người.

Hây za! Cả một đồng quần biết đo đến bao giờ mới xong? Đo không ngại mà vấn đề ở đây là cô sẽ phải đo thông số đến bao lần? Chết tiệt! Đã vậy, làm việc trong cái kho hàng thật là cực hình, nóng như thiêu như đốt...

” Thôi mà, cố lên. Mấy hôm nữa muốn vào đây đo cũng không được đâu! Vì thế cố mà làm cho xong đi.”

Chẳng biết Nam đứng cạnh cô từ lúc nào không biết. Sự thực là giờ phút này cô chẳng còn tâm trạng để mà làm việc. Chẹp miệng, cô khẽ nói:

” Ở cái hầm lò nhà anh đã nóng lại còn đói. Camera thì gắn tứ tung khắp nơi...Em sắp xỉu rồi.”

Anh cười buồn rồi đi, một lúc sau chẳng biết anh cướp giật ở đâu, xòe tay ra trước mặt cô... Đút viên kẹo vào miệng, Hà Vy nhovn miệng cười với anh. Có lẽ sau này dù đi khắp nơi cũng sẽ không bao giờ cô tìm được loại kẹo nào ngon như thế nữa...Đâu cần phải yêu nhau? Chỉ cần biết đến nhau cho những điều duy nhất đã là quá đủ!

Trời chiều đã nhuộm màu hoàng hôn, không ít người đã chuẩn bị ra về chỉ riêng Hà Vy vẫn còn ở đó.

Cô gái nhỏ tuổi sửa hàng vội kéo lê chiếc thùng ra gọi cô:

” Còn nhiều không hả chị? Một mình em vắt gầu đến bao giờ mới xong?”

” Mày hỏi chị biết hỏi ai? Một mình chị cũng đang đo thông số biết bao giờ mới xong?”

” Thôi đi. Chị ở trong này chẳng sướng quá đi. Được nhìn anh Nam thoải mái mà không sợ bị đánh thuế!”

Hà Vy bật cười:

” Chị nói cho em biết nhé Thủy! Anh Nam, chị thích nhìn lúc nào mà chẳng được đâu nhất định phải ở trong kho đâu. Em cứ chuyển vào đây thì sẽ biết môi trường làm việc tốt đến mức nào. Nước thì không có lạnh, điều hoà thì phải đợi tới bao giờ nhiệt độ trong xưởng 35 độ mới được bật. Đã thế chị còn đang gần một biển áo lông vũ...”

” Chị nghĩ em ở ngoài đây thì sướng nhỉ? Trai đẹp còn chẳng có mà ngắm đã thế lại bị soi như đúng rồi ấy. Lát lại có người ra hỏi. Em chán phải nhìn cái lũ phế thải này lắm rồi...Đi được thì đi không đi được thì mang đốt hết đi. Cứ dai dẳng hành hạ bao nhiêu là người là sao?”

Hà Vy nghe em nói mà thấy lòng trùng xuống...Cô có thể làm gì? Cô chẳng thể dù rất muốn, thật sự rất muốn...cầm cái quần đập vào mặt đứa tính độ co của vải mà bảo rằng:

” Có chịu trách nhiệm không thì bảo?”

Nhưng cô là ai? Cô cũng chỉ là một đứa làm thuê nghe theo sự sắp xếp của người khác. Đời nhiều khi vẫn bất công, có người ăn ốc nên ắt sẽ sinh ra người đổ vỏ. Nhiều người nói hãy thông cảm cho nhà họ...Cái quái gì mà thông cảm chứ? Lúc lĩnh lương thì họ vẫn hơn mình....

Buổi tối khi Hà Vy vừa yên vị ở nhà thì có vài số lại gọi tới. Tiện tay từ chối cuộc gọi rồi cô ném luôn điện thoại vào góc giường. Cái ngày đầy mệt mỏi này cô không muốn rước thêm phiền não nào thêm nữa nhưng....ai ngờ một số quen khiến điện thoại của cô tiếp tục đổ chuông.

” Em đây. Có chuyện gì thế?”

Giọng Ngọc Nam chất chứa đầy mệt mỏi. Không mệt sao được khi mà ở cái giờ người ta đã lên giường đi ngủ thì anh vẫn phải mò mẫm trong kho hàng và nghe tổng sỉ vả từ bà xưởng trưởng. Giọng anh khàn lại, anh đáp lời Vy:

” Em à. Nhờ phúc của em mà giờ anh đang chuẩn bị khai máy cái thùng hàng ra đếm số lượng từng cái một. Em có nhớ số lượng mà em đo từ sáng tới giờ không thế? ”

” Em...không có đếm. Em chỉ ăn và đo thôi mà! Sao thế? Sao giờ này anh vẫn chưa về?”

”Chó chết thật. Anh vẫn đang toát mồ hôi ở trong xưởng em ạ. Nếu sáng mai mà em không thấy anh chờ em cùng ăn sáng thì....đừng trách anh. Anh sẽ vẫn là chồng em mà...chỉ là anh không thể chịu được cái công ty này thêm nữa.”

Cô vừa cười nhưng cũng vừa thấy lo và thương anh. Có lẽ kiếp trước anh nợ cô quá nhiều nên kiếp này ông trời cố tình bắt anh ở gần cô để trả hết nợ nần ở kiếp trước. Thương là thương thế thôi chứ cô chẳng thể làm gì cho anh được....

Vừa tắt máy kết thúc cuộc gọi của Ngọc Nam thì Hà Vy không ngờ có một người khác cũng gọi cho cô.

## 7. Chương 7: Anh Chọn Người Tốt Chứ Không Cần Nhan Sắc

Người đàn ông hạnh phúc là người có thể nắm trọn trái tim của một phụ nữ chứ không phải là người cầm trong tay mảnh vụn tình cảm của nhiều người. Nhưng tiếc thay, trái tim của phụ nữ tựa như bánh mì còn nóng, rỗng ruột giòn tan, nên dù ăn hết cái bánh mì cũng không thể nhặt hết được vụn rơi, vụn vãi...

Đã từng đi qua vài ba cuộc tình, có cho mình ít nhiều kinh nghiệm nên Hạ Long hiểu rất rõ sự ích kỷ và tham lam vốn có trong lòng dạ đàn bà. Còn đàn ông muôn đời chỉ là một người khờ dại, biết sai mà vẫn yêu, biết không phải của mình nhưng vẫn cố tình giữ lấy...

Hạ Long biết có thể Thục Yên cuối cùng chẳng thể trở thành người phụ nữ của cuộc đời anh nhưng đã lỡ để cô trong mắt, anh chẳng còn tâm trí để nhìn về phía ai thêm nữa.

Anh nhớ, từng có người hỏi anh: " Con gái yêu bằng tai, con trai yêu bằng mắt. Anh có thấy đúng vậy không? Anh thì sao?" Khi đó anh chỉ cười, đáp lại rằng: " Anh chọn người tốt chứ không cần nhan sắc." Chỉ cho đến khi gặp cô anh mới hiểu, anh sai rồi. Chẳng có đàn ông nào không yêu bằng mắt cả. Anh cũng là một trong số đông đó mà thôi!

Kể từ giây phút đầu tiên Thục Yên xuất hiện trong anh là muôn vàn cảm xúc khó nói thành lời. Anh yêu cô, tìm mọi cách để quan tâm và che chở cho cô nhưng cô tựa như áng mây mùa hè....đã có lúc anh ngỡ mình nắm chắc trong tay thì đột nhiên một cơn gió ở đâu thổi tới dễ dàng khiến đám mây của anh trôi về hướng khác. Trong cô, anh chắc chắn không phải là duy nhất! Điều đó khiến anh chán nản vô cùng...

Cách đây không lâu anh từng đọc trong một cuốn sách và được biết rằng: " Khi hai mươi tuổi, đàn ông chọn người mà mình muốn. Khi ba mươi tuổi, đàn ông sẽ chọn người mình cần." Có thể tác giả cuốn sách đó đã đúng! Anh đã đi qua cái tuổi hai mươi, sẵn sàng vì tình yêu có thể làm tất cả. Anh giờ này đã gần chạm tới mốc 30 năm cuộc đời, cần phải hiểu đôi khi cái cần nhất mới là cái thích hợp nhất. Biết đâu, Hà Vy mới là người thích hợp với anh? Nghĩ đến đó anh quyết định gọi cho cô...

" Dạ, em nghe!"

" Em đang làm gì đấy?"

Thoáng ngỡ ngàng khi người gọi đến là Hạ Long, cô khẽ cười rồi đáp lời anh đầy thắc mắc:

" Anh gọi cho em có việc gì thế ạ?"

" Lẽ nào cứ có việc thì mới được gọi cho em? Đơn giản là anh nhớ em, muốn nghe giọng nói của em thôi."

Cô bật cười. Tại sao ông trời lại không đánh thuế những người nói dối? Có lẽ Hạ Long không biết rằng anh....nói dối chẳng đáng yêu tẹo nào mà cô vì vai diễn đang dở nên đành vờ như không thấy. Cô chỉ khẽ ồ lên đầy ngạc nhiên chờ anh nói tiếp

" Thế em đã ăn cơm chưa? Anh giờ mới về đến nhà đây!"

" Cảm ơn anh, em ăn cơm rồi. Không nghĩ....hôm nay anh về muộn thế!"

" Nhiều việc quá nên muốn nghỉ sớm cũng không được em ạ. Công việc mà, không làm khác được....!!!"

" Vâng, công việc mà....giờ này hôm qua em cũng vẫn ở công ty chưa về anh ạ!"

" Sao thế? Chẳng lẽ công việc ngoài đấy cũng nhiều vậy sao?"

Khoé môi cô khẽ cong lên cười mĩa mai, cô định không nói nhưng chẳng hiểu sao uất ức dâng lên tới cổ họng không thể kìm xuống được.

" Dạ, hàng nhà em bị âm thông số nên không xuất được, phải sửa lại toàn bộ."

" Hàng nào thế? Dạo này anh bận quá chẳng ra ngoài đấy được!"

" Vâng. Em cũng biết là anh bận mà!

Mã hàng 585 đó anh, không hiểu là ai tính độ co của vải không biết, khiến mẫu cắt ra âm những 4cm. Ngay từ khi hàng mới lên cái đầu tiên, trưởng phòng kỹ thuật đã ra kiểm tra thử nhưng xong thì đi mất....còn chẳng gấp lại hàng giá em. Rồi từ đấy cũng không có ai giải quyết...

Nhà em đã nhờ nhà anh Hải cho là kéo ra nhưng chất liệu vải co dãn, sau khi để một thời gian càng co vào, giờ thì hàng bị âm toàn bộ phải mang về hạ gấu.

Người làm ra lỗi thì không thấy đâu, chỉ thấy người chẳng liên qua bị đê ra sửa thôi ạ. Anh có biết cái anh trưởng phòng đó là ai không?"

Xem ra anh đã gọi sai người và sai cả thời điểm. "Cái anh trưởng phòng" là ai chứ? Chính là thằng anh đây chứ còn có thể là ai?

” Lỗi đó không phải do nhà anh. Anh chắc chắn với em như vậy...nếu không sao không mang vào trong phòng kỹ thuật kiện đi em?”

” Em thấp cổ bé họng làm sao giám kiện chứ? Nhờ phúc của ai đấy mà giờ này bạn em vẫn phải ở lại đếm từng thùng hàng một anh ạ.”

Anh khẽ thở dài cười trừ, cô gái này không hiểu có nanh vuốt từ bao giờ không biết? Từng câu nói mang theo gai nhọn chỉ nhằm vào anh khiến anh khó chịu vô cùng. Ấn tượng về cô trong anh có vài phần mất mát...

Xoay chiếc lumia trên tay, Hà Vy ngả người ra sau ghế rồi dăm chiêu. Xem ra sức chịu đựng của Hạ Long không cao, cô mới chỉ nhẹ nhàng vài câu mà anh đã mất kiên nhẫn rồi sao? Đàn ông, họ đều giống nhau và anh chẳng phải là ngoại lệ, họ yêu cái tôi của họ, họ yêu bản thân họ hơn tất cả mọi điều. Họ có thể cho phụ nữ những rung động, những câu nói thương yêu nhưng điều phụ nữ cần thì họ lại chẳng thể nào mang đến....

Hoá ra thời gian đã giúp cô nhận ra nhiều điều rằng cô có thể thích anh nhưng cô chẳng cần anh nên trước giờ với anh cô vẫn luôn vô cùng thẳng thắn. Cảm ơn vì khi cô còn chưa kịp yêu anh, anh đã dạy cho cô hiểu rõ: Có những chuyện biết không thể kết thúc thì đừng cố để bắt đầu...

Có một thời cô từng tin rằng: khi bản thân tìm thấy tình yêu, đừng bao giờ bỏ qua cơ hội. Bồng bột có thể làm cô hối hận rất lâu nhưng hèn nhát sẽ khiến chính cô nuối tiếc cả đời. Nhưng có đúng như vậy không hay đôi khi chỉ cần một câu hờn trách cũng đủ làm đổ vỡ những viên gạch tình cảm đang được vun đắp từng ngày?

Bất chợt, cô nhớ tới người mà mình từng yêu của nhiều năm trước. Ừm. Cô đã từng yêu anh ấy, anh ấy cũng từng yêu cô nhưng cuối cùng cả anh và cô đều phải đi về hai ngã rẽ. Ngày chia tay, cô không khóc cũng chẳng gục ngã, cô chỉ cười bình thản và nói với anh ấy rằng: ” Em có cuộc sống của em, và anh cũng thế, tình yêu tìm đã khó, nhưng giữ được tình yêu thì chưa ai bảo rằng nó dễ bao giờ.”

Ngọc Nam vừa bước ra khỏi xưởng thì phòng bảo vệ thông báo ngắt điện. Chết tiệt! Anh không nghĩ đã muộn như vậy. Nếu còn ở Hà Nội thì anh tin thời gian với anh chẳng hề mang một nghĩa lý gì nhưng giờ đây đã khác....anh biết, có mẹ đang đợi anh ở nhà và có thể lắm ai đó đang chờ anh hỏi âm tin nhắn.

Thọc tay vào túi quần lần tìm vé xe thì anh nghe rất rõ tiếng guốc của bà chị quản đốc đang chạy thục mạng về phía cổng bảo vệ, giọng chị Ngọc thất thanh lên tiếng:

” Người công ty mình gặp tai nạn rồi, em mau đi cùng chị xem thế nào đã. Nhanh lên!”

Anh chẳng kịp định hình xem chuyện gì vừa xảy đến chỉ biết dựng xe rồi chạy cùng chị về đoạn đường phía trước, cách công ty không xa. Trong ánh đèn vàng yếu ớt, Ngọc Nam thấy rõ những vết máu đang loang ra, gương mặt tái đi của anh chuyên gia người Trung Quốc và bên vệ đường là chiếc xe đổ nghiêng cùng chị công nhân ngoài ba mươi đang nhắm mắt lại nói rất nhỏ như sợ đau...anh nghe không rõ! Xem xét qua sơ bộ có thể thấy chắc chắn chuyên gia đã bị gãy chân còn chị công nhân bị thương ở phần đầu. Mọi việc thế nào đành phải chờ đưa đến viện làm công tác kiểm tra và chiếu chụp.

Theo xe cứu thương, làm thủ tục nhập viện xong thì anh cũng không còn chút sức để thở. Chiếc áo đồng phục của anh chỉ sau một tiếng đã nhuộm màu máu đỏ, nhiều người còn ngỡ anh mới chính là người bị thương. Trong lúc mọi người còn đang ồn ào tại phòng cấp cứu thì Ngọc Nam đành lết từng bước về phía hành lang ngồi nghỉ, chưa bao giờ anh biết thời tiết mùa hè lại khó chịu đến thế.

Đặt lon coca vào tay Nam rồi Giáo Lĩnh từ từ ngồi xuống cạnh anh. Hành động của cô khiến anh khẽ ngỡ ngàng và có vài phần khó thích ứng. Phải mất vài giây sau đó anh mới khàn giọng cất tiếng:

” Thank you!”

Từng ngụm nước lạnh trôi xuống cổ họng khiến anh thấy tỉnh táo hơn rất nhiều. Muốn nói một câu gì đó với cô gái Trung Quốc xinh đẹp bên cạnh nhưng anh sợ cô nghe không hiểu. Lẽ ra giờ này cô cũng phải ở trong kia cùng mọi người mới phải, vì lẽ gì mà cô xuất hiện ở đây? bên cạnh anh?

Đắn đo vài giây, cuối cùng anh cũng cố để có thể mở đầu một câu chuyện nhằm xoa tan đi không khí yên lặng đang có:

"You are dating with someone, right?"

" Oh, me? I guess i have, but...you've seen him? Cause i haven't "

" Unbelievable, how come they ignore such a beautiful and intelligent woman like you?

So get a boyfriend here, that's the easiest thing you can do here i think."

Giáo Linh bật cười, giọng cười của cô giòn tan trong cái nóng đêm hè nơi hành lang phòng cấp cứu. Rồi cô tròn mắt nhìn Nam, " still looking for him". Nhưng bất ngờ thay, giọng Nam trầm xuống:

" I've been broken hearted lately, my girl friend left me."

" Oh, I'm sorry!"

" She looks partly like you..."

Có chút không tin, cô nhìn anh đầy dò hỏi:

" Really? How old is she?"

" She's at your age!"

Cô nghiêng đầu nhìn anh rồi nhướn miệng cười. Tại sao ngày nào cô cũng gặp anh trong xưởng nhưng không phát hiện ra chàng trai Việt Nam này lại thú vị đến vậy nhỉ? Cố tìm một câu nào đó để nói, cô ậm ừ vài giây rồi khẽ thốt lên:

" You...do look different. You attract women a lot don't you?"

Anh bật cười, câu nói của cô tựa như thần dược đã khiến anh quên đi mệt mỏi. Trong tiếng cười ấy, anh không quên đáp lại cô:

" Not only woman..."

## 8. Chương 8: Không Yêu Đơn Giản Là Không Yêu

Đêm đã về khuya, Hà Vy nằm trên giường muốn ngủ mà không thể nào ngủ được, ngoài cửa sổ vô cùng yên tĩnh và bình lặng. Trên nền trời đêm những ngôi sao đua nhau lấp lánh, đêm nay chắc chắn là một đêm mất ngủ. Lật mình, cô tìm chiếc điện thoại quen thuộc rồi gửi tin nhắn cho Nam.

Ngọc Nam biết là có tin nhắn tới nhưng anh chẳng thể cầm nổi điện thoại để trả lời. Chỉ mãi đến khi về tới nhà, anh có gọi lại cho Hà Vy nhưng chắc là cô đã ngủ. Sự thật là lúc cô nhắn tin cho anh, anh đang nằm im chờ người lấy máu....

Bởi chị công nhân bị mất máu quá nhiều mà lượng máu dự trữ của bệnh viện không cho phép nên anh đã chẳng ngại hiến 250cc. Không biết bộ dạng anh khi đó có thảm lắm không mà ai cũng hỏi:

" Em không sao chứ?"

Anh chỉ cười và đùa để mọi người đừng quá lo lắng:

" Chị cứ lấy quá cho em để em mang về mai đánh tiết canh."

Kỳ thật, giờ này anh mới thấm mệt. Mệt vô cùng!

Buổi sáng khi Hà Vy vừa dắt xe tới cổng công ty thì đã thấy Ngọc Nam đứng chờ mình trước cửa nhà xe, cái mặt anh xị ra đầy hờn dỗi. Dừng xe, bước về phía anh, cô chu môi hỏi:

" Anh chờ em lâu chưa? Sao không vào ăn trước đi còn lên họp?"

Khẽ nhướn mày, anh chỉ tay và khung giờ trên điện thoại và hỏi lại cô:

" Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Cảm ơn vì còn biết là có người chờ."

Nói rồi anh đi thẳng vào trong nhà ăn, cô chỉ biết xách túi lều đèo chạy theo sau, vừa đi vừa phân trần:

” Tối qua em ngủ muộn mà..!”

” Lại lý do. Em có biết là hôm qua mấy giờ anh về không hả? Em có biết là hôm qua anh đã ở đâu không?”

” Chẳng lẽ....anh được giữ lại để đếm cho xong mấy cái thùng hàng mà em làm nên tội?”

Nhìn cái mặt hoảng hốt của cô, Ngọc Nam đành hạ giọng:

” Công ty có người bị tai nạn, anh phải theo xe cứu thương mãi hơn 12h mới về.”

” Tai nạn? Đấy, thế mà anh hôm nào cũng thích về rõ muộn. Rồi sao nữa? Bị thương có nặng không?”

Anh ngẩng đầu trừng mắt với cô:

” Nhiều chuyện quá đấy, ăn đi để sáng còn lấy sức mà đo cái đồng quần trong kho. Chiều qua anh đã cho người dọn dẹp chỗ làm việc của em rồi đấy.”

” Em không muốn đo nữa. Anh à, anh xin em Hà cho em sang làm ở bộ phận bà bầu để được về 4h30. Mang tiếng có chồng làm sếp mà sao chẳng thấy hơn tí gì?”

” Trật tự. Để anh ăn. Em cứ lẳng nhằng nữa là mai anh không đợi em ăn cùng đâu đấy!”

Chia tay Hà Vy trước cửa phân xưởng, Ngọc Nam lên thẳng phòng họp. Cuộc họp vẫn chưa bắt đầu, mới có vài người vẫn còn đang hăng say buôn chuyện, còn anh....đành làm khán giả ngồi im lặng ở một góc phía sau.

Chẳng biết có phải do bản thân anh nhạy cảm quá không nhưng anh cảm nhận thấy chủ đề của câu chuyện đang xoay quanh một cô gái mà cô gái đấy....anh vừa mới ngồi ăn cùng cách đó không lâu. Lắc đầu cười rồi tự nói với chính mình, xem ra cuộc sống của Hà Vy ở đây không hề buồn chán như anh đã tưởng...

Khi Hà Vy vẫn đang phân cỡ đồng quần khác màu thì một bàn tay khê đập khê vào vai cô hù dọa:

” Chị.”

” Con ranh, mày làm chị giật mình.”

Nhoẻn cười với cô, Thu Hà ngó trước sau rồi cắn quả ổi xanh vẫn còn ăn dở, sau đó cất tiếng:

” Sáng nay trên phòng họp bọn em nói chuyện về chị đấy.”

Có chút khó tin, Vy tròn mắt hỏi lại:

” Chị? Cho chị xin, chị thì có gì để mà nói đến cơ chứ?”

” Ó, ai biết đâu đấy! Thì anh Hải cứ khen chị mãi rồi kêu ai lấy được chị coi như số may. Cơ mà...có người kêu là không hợp tuổi nên...”

Hà Vy khê cười, không cần em Hà nói hết câu thì cô cũng biết tổng cái người ấy là ai. Khen cho câu ” không hợp tuổi.” Nếu đã thích thì tuổi tác đâu thành vấn đề? Điều đáng nói ở đây là do Hạ Long thiếu tình yêu còn cô không đủ lòng can đảm. Không phải can đảm để yêu anh mà là can đảm để đối mặt với chính tình cảm của bản thân mình.Có chút cay đắng, vẫn nụ cười ấy, cô nhìn Hà và đáp lời:

” Không yêu đơn giản là không yêu. Nếu đã là của nhau thì trốn cũng chẳng được em ạ. Nên tuổi không hợp đôi khi chỉ là cái cớ.”

” Nhưng chị ơi...anh Nam bạn chị lại ngồi ngay phía sau. Chẳng biết anh ấy có nghe thấy gì không nữa!”

Hà Vy khê ồ lên một tiếng tỏ vẻ đã biết:

” Anh Nam mà em nói đến có chắc là anh Nam bạn chị không? Nếu đúng là con người ấy thì thừa với em rằng, anh ấy bị điếc lăm sàng trước những vấn đề liên quan tới chị rồi em ạ.”

Lời vừa dứt thì tin nhắn của Ngọc Nam gửi tới khiến Hà Vy không tránh được giật mình.

” Vy em ơi. Cả nhà anh giờ lại tin em là người yêu của anh rồi.”

Nhìn icon đính kèm cùng tin nhắn anh gửi mà cô phì cười. Có lẽ nào? Quay sang chị Thuý đứng cạnh, cô khẽ nói:

” Chị à. Bình thường em và Nam hay đi cùng nhau...có bao giờ chị nghĩ chúng em là người yêu không ạ?”

” Nếu là người khác thì chị nghĩ họ sẽ nghi ngờ nhưng chị ngồi ăn với hai đứa suốt ngày, nghe hai đứa nói chuyện cũng nhiều nên muốn tin cũng chẳng thể nào tin nổi.”

Chị Thuý vừa nói hết câu thì một cô gái đứng đằng sau hai người nghiêng đầu dò hỏi:

” Tin gì vậy cô Thuý?”

Hà Vy nhoen cười:

” Linh à. Em có biết anh Nam\_quản lý của chồng em không? Anh ấy là người yêu chị đấy....!”

” Thôi đi chị Vy ơi. Ai nói dối thì sẽ bị biến thành.....con chó đấy....Mà chị bị biến thành con chó- thì em - buồn cười lắm, em- chẳng thích- chút nào đâu.”

Hà Vy chưa kịp đáp trả thì cô bé đã chạy mất, vừa lúc ấy có hai người từ trong kho đi ra, Hà Vy cao giọng gọi với:

” Cô ơi. Cô giúp cháu gửi cho anh Nam cái này với ạ!”

” Gửi kẹo cho chồng hả? Nó không ăn thì sao?”

” Anh ấy không ăn thì cô cứ bảo anh ấy đừng bao giờ nhìn mặt cháu nữa...!!!”

Túm tùm cười nhìn bóng hai người đang khuất sau xe hàng, Hà Vy nhanh tay soạn tin nhắn trả lời Nam:

” Chồng ơi, em vừa gửi kẹo vào trong kho cho chồng đấy, chồng đã nhận được chưa? Nếu nhà chồng đã có lòng thì em cũng chẳng ngại để góp mấm tôm đâu ạ. Tiếc là, ngoài này, chẳng có ai dám tin em là người yêu của chồng cả. Xem ra, khả năng miễn dịch của ngoài này cao hơn trong đấy!”

” Chuyện đó để sau đi. Không đùa nữa đâu, vào mà xem cái đồng hàng của em đang làm anh toát đã mồ hôi ra đây!”

Hà Vy không biết mình nên khóc hay cười, mới chỉ sáng nay thôi cô còn nhẹ lòng vì hơn 1000 quần đã được hạ gấu và xử lý thông số chỉ chờ ngày xuất vậy mà....sang tận cuối chiều mới hay còn một xe hàng chưa hề lột vải che. Không tránh được bất an và hoảng hốt, cô khẽ lay tay khoa trưởng và nói nhỏ:

” Anh Khiêm ơi, giờ em biết phải làm sao bây giờ?”

” Cái đấy anh chịu, mặc xác vợ chồng nhà mày tự đi mà giải quyết với nhau!”

Có lẽ tại cô quá vô tâm nên đã không biết Ngọc Nam đang có chuyện không vui trong lòng, cô chỉ biết quay sang hờn dỗi trách anh:

” Em đã kêu anh phải tìm cho ra toàn bộ hàng rồi mà, sao giờ lại vẫn còn một xe đầy như thế? Anh nói đi, tại sao?”

Có vài người cấp dưới của anh chỉ cười thêm vào:

” Vy ơi là Vy ơi, vợ của thằng Nam nên chỉ đến thế thôi.”

Lấy tay đẩy cao gọng kính, Ngọc Nam vẫn ngồi im, ánh mắt anh đảo quanh toàn bộ những người trong kho sau đó anh khẽ nói:

” Mọi người làm việc đi, cuối giờ ở lại họp.”

Dừng lại một lúc, anh quay sang khoa trưởng tiếp lời:

” Còn về mã hàng 585, cùng lắm em ở lại đo với Vy là được chứ gì?”

” Để đấy rồi anh tính!

Nhưng....cái hàng này sáng mai đi rồi, đừng sờ vào gấu nữa, mệt lắm. Cho hai người ở lại kéo tay sau đó sáng mai đo lại xem sao.”

Ngọc Nam nhắm mắt lại gật đầu đồng ý, chỉ cho đến khi chắc chắn là Hà Vy đã đi khỏi anh mới đứng dậy và bước về phía giá để hàng. Anh biết mấy ngày nay vì đơn hàng không xuất được nên cô chẳng vui còn anh...cũng chuốc lấy không ít mệt mỏi. Những gì anh làm được cho cô, anh cũng cố hết sức rồi. Cuộc đời đôi khi thật khó nói, càng ngày anh càng thấy có phải sự trở về của anh là một quyết định sai lầm? Đứng trước sự thay đổi chế độ của công ty đầy hà khắc, chính anh cũng không thể nào biết trước khi nào mình sẽ phải ra đi? Anh có thể là một người được việc, nhưng xét cho cùng ở đây muôn đời anh cũng chỉ là một con tốt, không hơn.

## 9. Chương 9: Em Vì Anh Sửa Mình Nhưng Anh Chẳng Thể Vì Em Mà Thay Đổi

Trở về nhà sau một chuyến đường dài song Tùng không hề cảm thấy mệt. Bao nhiêu năm sống, làm việc tại Hà Nội nhưng anh vẫn chẳng thể yêu thành phố ấy bằng phố núi Chí Linh, nơi anh đã sinh ra và lớn lên. Chỉ có thể là nơi đây, gia đình mới cho anh cảm giác bình yên đến thế.

Mấy năm trước khi vừa tốt nghiệp đại học, anh đã nghĩ mình sẽ tìm một vị trí đứng ở Hà Nội rồi đón bố mẹ lên sống cùng nhưng càng ngày anh càng thấy tình yêu của mình với nơi này quá nặng, khiến anh cảm thấy ngạt thở. Không có quê hương sẽ không thể có anh vì thế anh không thể bỏ nơi này mà đi mãi được. Bố mẹ anh cũng nhất định sẽ không chịu theo anh chuyển lên Hà Nội mà rời bỏ nơi đây. Phải chăng đó chính là lý do mà lần nào khi trở về nhà, mẹ anh cũng cố giữ chân anh bằng một vấn đề muôn thuở:

” Hôm trước mẹ có nhờ vài người quen đánh tiếng, ngày mai con bỏ ra chút ít thời gian rảnh đi cùng mẹ xem mặt vài đám xem sao. Cũng không còn trẻ nữa, không gì bằng lấy vợ gần nhà cho ổn định con ạ.”

Tùng khẽ tặc lưỡi rồi lắc đầu nhìn mẹ:

” Sao lần nào về tới nhà là mẹ cũng dọa con thế nhỉ? Một đám còn khó nữa là vài đám...Con không đi đâu.”

” Con ơi, cưới vợ phải cưới liền tay, chớ để lâu ngày lắm kẻ dèm pha. Huống hồ con đâu còn trẻ nữa?

Vài năm trước bố mẹ nghĩ vì anh còn trẻ nên để anh tự do bay nhảy, chứ năm nay anh đã gần ba mươi còn bố mẹ thì mong có cháu bé lắm rồi...”

” Mẹ thật là! Con đâu ế tới mức mẹ phải nhờ người mối mai chứ. Con sẽ không đi với mẹ đâu...”

” Con cóc ba chân khó tìm chứ con gái tốt thời buổi này hiếm lắm. Anh có giỏi thì cứ dẫn thử một cô về đây cho mẹ xem mặt.”

” Mẹ ơi, biết thế nào là tốt hả mẹ? Con có phải trẻ con nữa đâu, mẹ cứ yên tâm con sẽ tìm một cô con dâu khiến mẹ không thể thất vọng.”

Buông bỏ tờ báo trên tay, bố anh nhấp môi tách trà nhài còn đang toả hương nóng, sau đó ông cất tiếng:

” Bố cho anh hai tháng. Từ giờ cho tới lúc ông gọi về dưới quê họp mặt đại gia đình, anh liệu mà làm..”

Một câu nói của bố khiến Tùng cảm nhận được muôn phần sức nặng. Hai tháng, chỉ có hai tháng, anh biết lấy đâu ra vợ để trình diện bây giờ?

Trời chiều đã chuyển màu đêm từ lúc nào không biết, nhìn ra khung cửa sổ Hà Vy mới hay muộn lắm rồi. Với tay kéo khung cửa gần bàn làm việc xuống, cô nghe thấy giọng chị giao nhận phía sau vọng lại:

” Sao hôm nay về muộn thế em? Có ai đi đón không hay là một mình một ngựa?”

Quay đầu lại khẽ cười với chị, cô đáp lời:

” Em thì lấy đâu ra người đón hả chị? Độc thân đã trở thành cuộc sống.”



” Vậy thì vợ tạm lấy anh nào trong công ty đi rồi sẽ có người đưa đi đón về. Em biết anh trưởng phòng kỹ thuật không? Ngày nào chị cũng thấy anh ấy chờ em Thực Yên bên nghiệp vụ tới khuya. Đúng là khi yêu thì mọi thứ đều thật là tốt đẹp... ”

” Hạ Long? Oh! Thì ra thế! Có lẽ tại số em không tốt nên vẫn phải một mình thôi chị à.”

Nụ cười trên môi chưa bao giờ tắt nhưng không hiểu sao cô cảm thấy lòng mình chất chứa muôn phần xót xa. Có lẽ bởi nhân sinh vô thường, thế sự khó đoán. Con người vốn mềm yếu và nhỏ bé mà cô không phải ngoại lệ!

Thở dài, Hà Vy bước ra khỏi xưởng, vừa đi cô vừa nhắn tin cho Nam:

” Anh về rồi đúng không? Còn em giờ mới mãn hạn tù. Anh này, anh nói xem độc thân là tốt hay xấu?”

Chưa đến 30s điện thoại của cô đã báo có tin nhắn trả lời:

” Anh chỉ biết người độc thân dễ mắc bệnh tim.”

” Tại sao đàn ông tốt đều không tới lượt em? Là sao chứ?”

” Uầy. Tối qua, trong giấc mơ thượng đế có nói với anh rằng, Người đã dành tặng cho em một người đàn ông tốt nhất. Em có biết người đó là ai không? Chính là anh đó!”

Có lẽ do tin nhắn của Nam quá bá đạo khiến Hà Vy mới kịp mở ra thì điện thoại đã sập nguồn. Cô không biết rằng chỉ trong vài phút ngắn ngủi từ công ty về nhà, cô đã để lỡ biết bao nhiêu cuộc gọi...

Thùy Chi cố gọi cho Tùng nhưng chỉ thấy máy báo bận không thôi. Rõ ràng mỗi người là một cá thể độc lập, tại sao một người lại có thể lưu luyến một người khác như thế, đến nỗi không thể rời xa và cũng không thể quên?

Liệu nếu đổi Tùng thành cô, để anh có những suy nghĩ của cô, sống cuộc sống của cô, chỉ cần một ngày thôi, có lẽ anh sẽ hiểu....rằng cô đang đau khổ đến mức nào. Kiên nhẫn chờ và kiên nhẫn gọi, ông trời đã chẳng phụ lòng cô.

Giọng nói của anh vẫn trầm ấm như những ngày hai người chưa hề xa cách:

” Anh đây, có chuyện gì nào?”

” Anh à. Mình đừng chia tay nữa được không? Em sẽ vì anh mà sửa mình...”

” Nghe anh nói này, em có thể vì anh sửa mình nhưng anh lại chẳng thể vì em mà thay đổi. Thùy Chi, chúng ta đã kết thúc rồi mà em...”

Anh quyết định rồi, hai tháng nữa anh sẽ kết hôn. Đó là điều mà gia đình anh và bản thân anh vô cùng mong muốn. Đó là người mà anh tin rằng ngoài cô ấy ra sẽ không còn ai có thể phù hợp hơn nữa cả. Em cũng hãy tìm một người khác, quên anh đi thôi.”

Thùy Chi chưa kịp nói thêm thì cuộc gọi báo đã kết thúc. Cô bất lực gục xuống òa khóc như một đứa trẻ. Tại sao anh lại có thể làm như thế? Tại sao? Chẳng phải mới hôm qua khi đang yêu, anh đã từng nói coi tình yêu đó luôn là duy nhất, anh đã từng nói coi cô là người sẽ cùng xây đắp vững bền, sẽ không để bất cứ điều gì cắt chia được, chắc chắn sẽ làm tất cả những gì có thể để bảo vệ tình yêu mà anh tin. Nhưng giờ đây, cô đang đau....anh thì sao? Anh thừa biết cô khổ tâm thế nào song anh vẫn dứt tình mặc cô với những chông chênh của ngày đã cũ.

Hoá ra ai nói tiếng chia tay trước cũng chuẩn bị cho mình những lý do rất cao thượng, những lý do rất đau lòng. Lý do nào nghe cũng xót xa. Lý do với cả lý do, hết yêu đơn giản là hết yêu, bởi nếu tình yêu còn thì đổ điều gì trên đời chia cắt được.

Anh không còn yêu cô, cô vẫn còn yêu anh, bằng chút tình yêu còn sót lại, Thùy Chi quyết tâm sẽ kéo anh về phía mình bằng mọi giá...

Đêm qua nhanh như một giấc mơ, Hà Vy gượng gạo trở dậy khi thấy tiếng chi sẻ ríu rít bên ngoài cửa sổ. Hoá ra cô đã ngủ một giấc dài đến thế, một giấc ngủ quá đổi ngọt ngào. Lật mình tìm chiếc điện báo pin

đầy, khởi động nguồn cô mới hay mình có vô vàn cuộc gọi đến từ một số quen thuộc đính kèm theo là một tin nhắn....với lời lẽ đủ để cô giật mình:

” Khó khăn lắm ta mới tìm thấy nhau giữa cuộc đời này. Một lần lỡ rời tay có khi sẽ không cách nào để tìm lại. Vì vậy, khi nào mở máy hãy gọi cho anh.”

Những ngón tay nhanh chóng kết nối cuộc gọi, không hiểu sao cô thấy lòng đầy thấp thỏm lo âu.

Nheo mắt nhìn cuộc gọi đến, giọng Tùng đánh lại:

” Đêm qua em đi đâu mà lại tắt máy? Em có biết anh gọi cho em bao nhiêu cuộc hay không?”

” Đêm qua em ngủ sớm, máy sạc pin nên không biết anh gọi. Có chuyện gì thế? Mới sáng ra đọc tin nhắn của anh đã khiến em lạnh nổi hết da gà rồi này!”

” Oh. Làm em ngạc nhiên sao?”

” Dạ. Rất đổi ngạc nhiên. Anh đừng cho em mẫu kẹo nhỏ rồi lại đánh em một đòn đau. Em không chịu được đâu ạ!”

” Uhm. Em chuẩn bị đi làm đi, có gì tối về anh sẽ xuống gặp em một chút.”

” Gặp em? Xuống đây? Anh đừng khiến em ngạc nhiên nhiều như thế chứ! Có chuyện gì anh cứ nói qua điện thoại luôn đi. Em giờ bận lắm, sợ chẳng có thời gian để gặp gỡ ai đâu ạ.”

” Oh. Bạn đến mức không bỏ ra cho anh được một tiếng đồng hồ sao?”

” Em bận thật mà. Anh nói luôn giờ đi...”

” Thôi được. Em cứ đi làm đi, nếu em đã bận thì tối anh sẽ gọi cho em vậy. Ok?”

Buổi sáng, Hà Vy không ngờ mình sẽ thấy Hạ Long ngay trước cổng công ty. Anh đi qua cô vờ như không thấy hoặc có thể anh không thấy thật. Cô khẽ cắn môi rồi đứng chôn chân nhìn theo bóng anh xa dần phía trước...

Kỳ thật, Hạ Long đã thấy cô ngay từ lúc bước vào. Anh nhạy cảm, rất rất nhạy cảm để có thể cảm nhận được những gì đang xảy ra sau lưng mình. Anh cũng biết lẽ ra mình nên nói rõ trắng đen cùng cô nhưng anh đã chọn im lặng, im lặng để cho mình cũng là cho người ta một cơ hội. Biết đâu Hà Vy cần thời gian để quay về thời điểm ban đầu khi trong cô anh chưa từng là gì cả và biết đâu anh cần thời gian để xác định lại chính cảm xúc của trái tim mình...

## 10. Chương 10: Cây Đổ Về Phía Không Vết Rìu

Phụ nữ thường hay buồn phiền vì đàn ông làm khổ họ, nhưng Ngọc Nam nghĩ cũng không thiếu gì phụ nữ làm khổ đàn ông, như một cái vòng luẩn quẩn được sắp đặt bởi duyên số vậy. Cây thường đổ về phía không vết rìu, người ta thương yêu lại luôn là người dễ làm đau ta nhiều nhất và...điều đó ta không bao giờ lường trước được.

Anh biết ở một nơi nào đó đêm qua Thuý Chi đã khóc sụt sùi, nhưng biết chỉ là để đẩy bởi trong anh giờ này cô đã không còn chiếm một vị trí quan trọng như xưa. Tình cảm của anh ngày nào đã thay đổi rồi ư? Phải thôi, chẳng ai đủ điên rồ để yêu một người mãi không yêu mình cả.

Bởi quy luật căn cơ của cuộc sống là thay đổi, mà cái thứ dễ thay đổi nhất trên cõi đời này chắc có lẽ là tình cảm. Anh đã từng chứng kiến những cuộc tình thật dài để rồi đổ vỡ chẳng vì một lý do gì cả, chỉ là người ta chán nhau, và trả mỗi người về vùng trời bình yên của người ấy. Rồi người ta sẽ bỏ lại nhau sau khi cùng bước chung một đoạn đường? rồi người ta sẽ làm mọi cách để quên cái người mà họ từng làm mọi cách để yêu người ấy? Yêu-ghét chỉ là cái vòng luẩn quẩn của những mối quan hệ và anh.....hiện tại chưa muốn yêu ai.

Ngọc Nam biết trong cuộc tình của Tùng và Thuý Chi, cả hai người họ đều sai, vì sai nên chẳng có cách nào quay lại. Xét cho cùng cả hai nên chấp nhận. Chấp nhận để biết rằng lần sau, mình không nên vội vã và dùng trái tim để lựa chọn. Lựa chọn của trái tim thường là những lựa chọn sai lầm! Giá mà bàn chân

của mỗi người có một đôi mắt thì biết đâu anh, Thuỳ Chi, Hà Vy và người anh em của anh\_Nguyễn Tùng đã chẳng phải đi lạc về phía những niềm đau..Lắc đầu tự cười mình rồi Ngọc Nam bắt đầu một ngày mới...

Buổi họp sáng vừa kết thúc, Ngọc Nam chưa kịp rời khỏi phòng họp thì đã bị xưởng trưởng gọi lại.

"Chị biết là em vẫn chưa quen với công việc ở đây nhưng cái gì cũng phải dần dần mới thích nghi được. Chỉ là bắt đầu từ mai đơn hàng xuất sẽ nhiều, em nên tính số lượng và kiểm tra cho cẩn thận. Không ít lô hàng bị phản lại chỉ vì khâu cuối cùng đó là gần nhầm thẻ bài. Làm một quản lý tốt không dễ chút nào đâu..."

"Dạ em hiểu ạ. Nếu có sai lầm nào xảy ra, em biết chỉ một người có lỗi đó là chính em."

"Biết vậy thì tốt. Cố gắng học hỏi anh Khiêm nhiều hơn."

Cúi đầu chào chị rồi Ngọc Nam bước xuống xưởng, lời nhắc nhở của xưởng trưởng như một sự ám ảnh trong anh từ sáng tới trưa. Từ ngày về đây anh đã học và hiểu ra được rất nhiều điều. Lời chị nói sáng nay nghe ra như một lời khuyên nhưng thực chất chính là một thông cáo rằng: nếu anh làm không tốt anh sẽ bị đào thải.

Ngẫm lại nếu nói cuộc sống tuân theo biểu đồ thì hình sin thì có lẽ Ngọc Nam có thể tự tin nói rằng anh đã đi khỏi điểm đáy. Nhiều khi nghĩ anh phải học cách kiên nhẫn, kiên nhẫn với tất cả mọi thứ, học cách chờ đợi một điều gì đó, hoặc chỉ đơn giản là ngồi yên nhìn cơn bão đi qua nhưng anh thì lại không thích vậy, anh thích quơ quào giấy giữa và tìm mọi cách để bước ra khỏi mớ hỗn độn dù đôi khi đó không phải là cách tốt nhất...

Điểm danh từng gương mặt mọi người trong tổ kiểm tra chất lượng sau đó Thu Hà mới bắt đầu lên tiếng:

"Em hoàn toàn không biết chuyện này sẽ diễn ra và em không hề muốn nó xảy đến một chút nào. Nhưng tổng giám đốc đã ra chỉ thị thì chúng ta không thể làm khác được. Em mong mọi người sẽ trật tự nghe em nói..."

Ngừng một lát, cô nói tiếp:

"Bộ phận kiểm tra chất lượng của nhà mình có tổng cộng 44 người và do em quản lý. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, em sẽ không làm việc cùng mọi người nữa. Mọi người sẽ tách ra và chịu sự quản lý của chuyên may. Còn em chỉ được giữ lại 4 người để thành lập một nhóm xác suất."

Cô chưa dứt câu thì tất cả đã xao xao lên bàn tán, sự thay đổi này công ty vừa lên ý tưởng đã đưa vào áp dụng ngay. Có thể thời gian đầu sẽ chưa đạt được những kết quả như mong muốn nhưng rồi sau đó tất cả rồi lại đi vào quỹ đạo và biết đâu hiệu quả công việc sẽ cao hơn?

Hà Vy từ đầu đến cuối chỉ đứng dựa vào thành bàn và lặng im nghe Hà nói. Ánh mắt cô đảo quanh những gương mặt quanh mình, ai cũng thoáng buồn. Cô hiểu! Sự tách ra đồng nghĩa với việc từ nay mọi người không còn là một gia đình như trước và thay vào đó sẽ trở nên đối đầu nhau, tàn sát lẫn nhau. Biết công việc chỉ là việc công ty nhưng công việc ấy liên quan trực tiếp tới miếng cơm manh áo, thử hỏi có ai không dấm đạp lên nhau để tồn tại qua ngày?

Công việc này với cô ra sao cũng được bởi chỉ còn một tháng nữa cô sẽ ép mình phải rời bỏ nơi đây, chỉ là....càng nghe Thu Hà nói cô càng thấy đời sao lắm bất công? Trong đám đông ồn ào hoá ra chỉ mình cô là người giữ lấy cho mình một khoảng lặng. Ai cũng than kêu chán nản nhưng rồi cô hiểu nỗi buồn ấy sẽ chóng tan thôi. Hoặc nỗi buồn ấy chẳng khi nào là thật bởi đời nhiều lúc vẫn bạc như vôi, chuyện nhân viên cấp dưới muốn lật cấp trên đã trở thành lẽ đời. Huống hồ, Thu Hà vẫn chỉ là một cô bé còn quá trẻ, đã trải qua nhiều đau, sao thấu rõ lòng người. Cuộc cải tổ lần này, xét cho cùng em ấy lại là người chịu thiệt thòi nhiều nhất!

Giờ cơm trưa, thấy Hà Vy không vui nên Ngọc Nam lặng lẽ gấp thức ăn sang cho cô rồi anh khẽ nói:

"Sao thế? Chẳng lẽ em mà cũng bị ảnh hưởng bởi cuộc cải tổ của công ty sao? Còn có nhiều ngày nữa đâu....để ý làm gì cho mệt."

Gắp từng hạt cơm trong phần ăn của mình đầy chán nản, cô ngẩng đầu nhìn anh và đáp lời:

” Em cảm thấy nếu làm như vậy sẽ không có tình người. Mà công việc chỉ mang tính chất công việc đơn thuần sẽ khó tạo ra hiệu ứng làm việc tốt. Nhất là khi, công ty luôn tự nhận mình là số một tại Việt Nam.”

Nam bật cười:

” Anh nghĩ là ông tổng làm gì cũng có mục đích cả. Đầu tiên sẽ là bộ phận của em rồi sớm muộn gì cũng chuyển qua các bộ phận khác. Em có tin không? Sớm muộn nhà anh Hải hay nhà anh Nam khuy cúc cũng sẽ giải tán và tách ra. Chỉ có nhà anh thì vẫn phải giữ nguyên, không làm khác được.

Theo cách nói của em tức là ông Tổng hứng lên làm những gì ông ấy thích đúng không? Nhưng Vy ơi, làm điều mình thích rồi hối hận còn hơn là làm điều mình không thích rồi hối hận. Không thử sao biết đó là điều tốt nhất?

” Nhưng giữa điều mình thích và điều tốt cho mình, anh chọn lý trí hay trái tim?”

” Trong công việc không có lý trí hay trái tim em ạ. Chỉ có lợi nhuận là điều kiện tiên quyết!”

Hà Vy về đến nhà với tâm trạng đầy mệt mỏi nhưng cô vẫn không quên gọi lại cho Tùng như đã hẹn. Cô biết phải có chuyện gì đó thì anh mới dặn dò cô như thế, là chuyện tốt hay chuyện xấu? Chuyện gì cũng sẽ phải đến mau thôi...

Bữa cơm vẫn chưa kết thúc nhưng Tùng khẽ kéo ghế đứng dậy lên phòng vì anh biết ai là người đang gọi tới cho anh. Nhắc máy, giọng anh trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết...

” Em chuẩn bị nghỉ việc ở đó đi. Cứ về muộn thế này chỉ thêm mệt.”

Hà Vy nhắm mắt lặng im nghe anh nói dứt câu rồi mới đáp:

” Có chuyện gì vậy anh? Em sốt ruột muốn chết luôn rồi này. Anh vào vấn đề chính đi..”

” Được rồi. Anh có ba việc muốn hỏi em.”

Hà Vy bật dậy, câu nói của anh khiến cô giật mình

” Anh đang khiến em sợ đấy!”

” Thế này nhé, một đó là nếu em tổ chức đám cưới, em sẽ thích khoảng thời gian nào?”

” Em? Anh đang hỏi em sao?”

” Chứ anh hỏi cái đầu gối à? Trả lời đi nào...”

Âm ừ một lúc, cô khẽ cười:

” Em thích cưới vào tầm tháng 10 hoặc tháng 11. Đó là khoảng thời gian em nghĩ rằng đẹp nhất trong năm.”

” Em có đòi hỏi gì cho đám cưới không? Và nếu đi tuần trăng mật em muốn chọn nơi đâu làm điểm đến?”

” Oh. Thú vị à nha! Em chẳng có đòi hỏi gì cả còn trăng mật thì em nghĩ rằng em thích đi Sapa hoặc Đà Lạt.”

Ngừng vài giây, cô nói tiếp:

” Hoá ra anh cần em làm quân sư sao? Có người sắp kết hôn mà im lặng không hề cho mình biết. Em thấy tủi thân dần dần rồi đấy!”

” Hà Vy, em nói thử xem anh là người như thế nào?”

” Anh à. Đầu phải em không biết anh! Đối với em anh là một người rất tốt, em tin rằng bất kỳ cô gái nào được anh chọn cũng sẽ đều hạnh phúc. Em tin là vậy bởi anh chắc chắn sẽ có trách nhiệm, không phải trách nhiệm với hôn nhân mà là trách nhiệm với cả quyết định của chính bản thân mình. Chỉ là...em hơi ngạc nhiên nếu anh thật sự kết hôn thôi ạ!”

” Nếu em đã không chê, chi bằng....làm vợ anh. Em thấy sao?”

## 11. Chương 11: Không Biết, Em Có Biết Rằng....

Hà Vy cảm thấy bồn loạn. Cô đã mệt mỏi, rất mệt mỏi, cô không thể coi như không nghe thấy những gì Tùng vừa nói. Cô biết và cô hiểu hơn ai hết rằng anh đang nghiêm túc vô cùng. Nhưng vì sao lại là cô? Vì sao nhỉ? Đôi mắt nhắm hờ, những ngón tay cầm máy khẽ xiết lại, giọng cô có chút lạc đi khi hỏi lại anh:

” Vì sao lại là em? Và chuyện gì sẽ đến nếu em quyết định cùng anh bước tiếp?”

Tùng không trả lời cô ngay, anh thở dài rồi mới đáp lại cô, vẫn giọng nói dịu dàng như chưa từng bao giờ như thế:

”Em à. Vì em bao năm qua luôn chiếm giữ một vị trí đặc biệt, không phải là số một - nhưng là duy nhất, luôn bên cạnh anh, luôn không bao giờ quay lưng với anh dù cả thế giới có làm vậy. Anh nói thế đúng không?”

Khi còn trẻ chúng ta sẽ nghĩ tình yêu là cái gì đó đẹp lắm, tuyệt vời lắm nhưng giờ này với anh yêu đôi khi không phải là những điều lớn lao và ồn ào, mà là quan tâm tinh tế và tôn trọng. Yêu đôi khi không phải là đã làm được gì cho nhau, mà là còn lại gì trong nhau. Hôn nhân cần sự đồng cảm và hoà hợp còn anh.....thì cần em là lựa chọn duy nhất.”

” Giả sử nếu em nói em chưa sẵn sàng để bước vào hôn nhân? Giả sử nếu em nói em cần tình yêu làm điều kiện bảo đảm. Thì anh, với những bóng hồng và vết thương của ngày đã cũ....liệu anh có dám chắc rằng anh sẽ yêu em không?”

” Anh không yêu vợ anh lẽ nào anh yêu vợ hàng xóm? Anh biết đề nghị anh đưa ra đang làm khó em. Nhưng anh sẽ chờ em đồng ý. Hứa với anh là em sẽ suy nghĩ thật nghiêm túc được không? ”

Hà Vy tắt máy, câu trả lời của cô vẫn còn bở ngỡ. Chỉ một câu hỏi của anh nhưng đã mang đến cho cô cả một đêm dài thức trắng. Anh không phải là người đầu tiên hỏi cô câu hỏi đó nhưng anh lại là người duy nhất cho cô cảm giác an toàn và tin tưởng để nghĩ đến gần bó một đời cạnh nhau.

Buổi sáng, bước vào bàn ăn, Hà Vy lén nhìn mẹ để tìm một lý do mở đầu mà sao thấy khó. Cô biết trong những chuyện quan trọng cả đời thì chỉ có mẹ mới là người cho cô lời khuyên quý giá. Đắn đo nhưng rồi cô cũng cất lời:

” Mẹ à. Nếu bây giờ có người hỏi lấy con rất nghiêm túc mà người ấy có điều kiện rất tốt thì mẹ có gả không?”

Gắp thức ăn vào bát cho con gái, mẹ cô khẽ nói:

” Sao? Cuối cùng thì cũng có ai muốn rước rồi à? Điều kiện tốt nhưng quan trọng là con người đó thế nào. Nhìn người phải nhìn vào đạo đức đầu tiên con ạ.”

Hà Vy le lưỡi nhìn mẹ, cô gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, suy nghĩ một lúc cô nói tiếp:

” Mẹ à. Con chỉ sợ nếu bây giờ từ chối sau này sẽ không còn gặp được ai tốt như vậy nữa. Con biết ở tuổi của con nhiều người đã lập gia đình mà bố mẹ thì cũng đã sốt ruột. Hôn nhân xét cho cùng chỉ là sớm hay muộn nên con muốn hỏi mẹ...”

” Đó là chuyện cả đời của con nên mẹ sẽ không phản đối mà mẹ cũng chẳng đồng ý thay con được. Mẹ chỉ có thể đưa ra cho con lời khuyên, để cái gì có thể tránh được thì tránh.

Chuyện vợ chồng là do duyên số! Con nói là hợp nhưng biết đâu chỉ hợp để làm bạn còn hợp làm chồng là chuyện khác? Chẳng có ai sinh ra đã hợp nhau đâu. Tất cả đều do lựa nhau mà sống. Thế nên, cái gì cũng cần có thời gian, chuyện này không vội được đâu con ạ.”

Hà Vy lặng yên nghe mẹ nói, cô lẳng lặng ăn xong bữa sáng rồi đi làm. Cảm giác một mai cô không còn là cô nữa, không còn những bạn mai trên con đường quen thuộc mà thay vào đó gần bó với một mái ấm khác, ngày ngày ở bên những người thân khác. Cảm giác đó...cô thật sự chưa nghĩ đến bao giờ!

Ngọc Nam chào bình minh bằng một cái đầu ong ong, mũi khẹt khẹt. Hôm nay anh bệnh rồi! Bệnh khiến anh muốn ỷ lại vào một cái gì đó nhưng chẳng thể...Việc hôm nay vẫn phải xắn tay giải quyết, đơn hàng

đang chờ, công nhân thiếu anh sẽ chẳng khác nào ong vỡ tổ. Thở dài, anh cố vác theo cái thân xác uể oải tới công ty.

Chờ Hà Vy cùng ăn sáng nhưng bát phở của anh còn toàn nước lèo mà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Chẳng có lẽ con người ấy cũng đổ bệnh? Bất giác ý nghĩ đó khiến anh tự cười, nếu cô ấy mà bệnh thì đời anh coi như là khôn khổ...

Buổi trưa, Hà Vy vừa bước chân ra khỏi xưởng thì đã thấy Ngọc Nam chờ mình trước cửa nhà ăn. Vỗ vào vai Nam, cô nhoẻn cười:

"Sao không vào trước, còn đứng ngoài này chờ em làm gì?"

Cất điện thoại vào trong túi, giọng Ngọc Nam nghệt lại quay sang nói với Hà Vy:

"Cảm ơn vì em đã biết anh cố tình đứng trước cửa nhà ăn để chờ em. Nhưng có một sự thật mà em đã không biết..."

Kéo tay Nam vào lấy thức ăn, vừa đi cô vừa cướp lời anh:

"Anh có nhanh lên không, còn đứng đây thì chỉ có một sự thực là chúng mình sẽ chết đói thôi đấy!"

Ngọc Nam lặng im kể từ lúc hai người ngồi xuống, Hà Vy cảm giác có điều gì bất ổn liền ngẩng đầu nhìn anh, cô dịu dàng lên tiếng:

"Anh à. Sự thật mà anh muốn nói là gì thế? Có nghiêm trọng không? Dạo gần đây em hay bị nhạy cảm với những vấn đề quan trọng lắm..."

Lấy tay đẩy cao gọng kính, Ngọc Nam hết sức nghiêm túc nhìn Hà Vy, anh khàn giọng:

"Không biết em có biết rằng, mỗi sáng anh đã đi sớm 5 phút, mỗi trưa anh đã ăn muộn 5 phút để chờ em không? Giờ này mùa hè, thời tiết lại càng thêm nóng khi nhà bếp chẳng bao giờ chịu mở điều hoà nhưng....anh vẫn cố gắng để ăn chậm lại chỉ với một mục đích duy nhất là níu bước chân em gần anh thêm một chút.

Bây giờ thì em có thể ăn cơm được rồi, nếu em cảm động hãy nhường thức ăn sang cho anh. Vậy thôi!"

Hà Vy lấy hai tay ôm miệng, cô cố nín cười còn những người xung quanh khẽ quay sang hai người họ và hỏi:

"Người yêu Vy đây hả? Thảo nào chị bảo có lấy cháu chị không cứ lắc đầu thôi!"

Vỗ ngực để bình tĩnh lại, Hà Vy gượng dịu dàng đáp lời:

"Dạ. Người yêu em đấy, chị thấy có đẹp trai không ạ?"

Ngọc Nam tròn mắt, anh nhìn Vy rồi lại nhìn bà chị gần cạnh mà á khẩu. Bà chị cũng quan sát anh với ánh mắt đầy trêu mến:

"Đẹp, nhưng hơi gầy. Phải ăn nhiều lên em ạ!"

Ngừng một lát, chị nói tiếp:

"Mà em làm quản lý đúng không? Em làm ở bộ phận nào thế?"

Nghiêng đầu nhìn chị Cao, Hà Vy tỏ vẻ ngây thơ tiếp lời:

"Anh ấy làm giám đốc điều hành chị ạ..."

"Không phải, mày lừa chị à? "

Một người khác cũng ngồi gần đó lên tiếng:

"Thằng bé này làm tổ trưởng tổ hoàn thành. Em mới vào đúng không? Nhà em có lấy thêm người nữa không?"

Nuốt trôi miếng cơm, Ngọc Nam đặt đũa và điềm tĩnh nói:

"Dạ. Nhà em có lấy người chị ạ....nhưng không phải lúc này. Các chị ăn tiếp, em xin phép đi trước."

Nói rồi anh bê khay cơm vẫn còn ăn dở đi mất, bỏ lại Hà Vy và đám người nhiều chuyện sau lưng. Kỳ thực trước khi rời bàn ăn anh thấy điện thoại không ngừng rung, liếc qua thấy tên hiển thị là Thuỳ Chi nên anh chẳng tiện nghe máy giữa chốn đông người. Thở dài, Ngọc Nam chỉ còn cách kết thúc bữa ăn, chọn một chỗ yên tĩnh và gọi lại cho cô.

” Chi à, anh đây. Có chuyện gì không em?”

” Anh Nam à. Anh có biết việc anh Tùng sắp kết hôn không ạ?”

Giọng Ngọc Nam không giấu được ngạc nhiên:

” Oh. Phải chăng đó là sự thật?”

” Em không biết. Nhưng hai hôm trước anh ấy đã nói với em như vậy! Anh ấy còn nói đó là người mà gia đình và bản thân anh ấy vô cùng mong muốn. Em thật sự không cam tâm!”

” Thuỳ Chi. Không hiểu sao anh cảm thấy dường như em không hiểu gì về người mà em đã yêu bấy lâu nay thì phải! Và em có biết điều cấm kỵ của anh là gì không? Đó là đừng nhắc đến tên một người đàn ông khác trong cuộc nói chuyện hai người.”

Thuỳ Chi cao giọng:

” Ngọc Nam. Lẽ nào anh vẫn trách em vì không đáp lại tình cảm của anh?”

” Có lẽ em đánh giá mình quá cao rồi, Thuỳ Chi ạ. Đối với anh, em vẫn là bạn còn chuyện tình cảm trước đây mình hãy xí xóa đi thôi.

Chuyện của em và anh Tùng vốn là chuyện của hai người, anh dù sao cũng chỉ là thằng đứng ngoài xem kịch. Chẳng biết nói với em thế nào, chỉ biết khuyên em mấy câu...”

Dừng lại một vài giây, anh nói tiếp:

”Theo quan niệm của anh, người đã lớn thì nên biết là phải chịu trách nhiệm với những quyết định của bản thân. Vì tất cả mọi quyết định đều đưa đến hậu quả, nếu đó là tích cực thì chẳng cần phải nói làm gì, ngược lại thì có quá nhiều điều để nói.

Vì đời không phải là một bộ phim, nên tất nhiên không phải sai lầm nào cũng có thể sửa chữa, và anh Tùng sẽ tha thứ nếu em nhận ra khuyết điểm hoặc ngược lại. Đôi khi, quay đầu không phải là bỏ, quay đầu chỉ thấy những khoảng không mênh mông và trống trải đến vô tận, là góc khuất tăm tối của cuộc đời, hoặc là nét yêu kiều của quá khứ vàng son mà mãi mãi em không bao giờ chạm tới được. Nhưng có thể lắm, nó sẽ còn tốt đẹp hơn so với việc em bất chấp để đi tiếp và chuốc lấy thêm những muộn phiền cùng những vết thương lòng chồng chất. Nói đến đây, anh tin rằng em đã hiểu! ”

## 12. Chương 12: Trong Tình Yêu Không Có Sự Lựa Chọn Nào Là Hoàn Hảo!

Ngọc Nam thường không để công việc gây áp lực lên bản thân, vì anh nghĩ nên yêu nó hơn là nên xem nó là một áp lực. Công việc nhiều thì tốt, đỡ phải nghĩ linh tinh. Công việc ít cũng tốt, đỡ phải làm nhiều. Anh dễ chịu với công việc lắm, nhưng anh rất ngại những đấu đá và tranh giành quyền lực. Anh tự hỏi người ta cố gắng vì những thứ đó làm gì? Để một óc, một đầu, để một người thắng thì chắc chắn phải có một kẻ thua. Hòa bình chẳng phải là tốt hơn rất nhiều so với chiến tranh sao?

Có lẽ chính bởi muốn hoà bình nên suốt một tháng qua anh đã luôn giữ cho mình phong thái bình tĩnh, nói ít hơn mức cần thiết. Càng nói nhiều thì càng có xác suất nói ra điều không nói cao hơn. Có nhiều lúc công nhân nhà anh làm sai, lô hàng đã xuất sang Nhật nhưng bị phản lại song anh chưa từng một lời qua tiếng lại với bất kỳ ai. Bởi anh biết, nền tảng sinh tử của người làm quản lý đó là điều khiển cảm xúc, cảm xúc có thể làm mờ lý trí, cũng có thể dẫn người ta tới những bước đường cùng trong việc kiểm soát tình huống xấu nhất xảy ra.

Vị trí mà anh đang nắm là mong muốn của nhiều người, người ta có thể đẩy anh xuống bất cứ lúc nào nếu anh không cẩn thận. Anh có thể là một quản lý giỏi trong tương lai nhưng hiện tại anh vẫn còn quá trẻ, đã trải qua nhiều đầu sao có thể cho mình những kinh nghiệm, những bài học tỉnh đời? Trong quan niệm

của người Việt từ bao đời nay, những người lãnh đạo trẻ sẽ luôn khiến cho cấp dưới không phục. Chính vì điều đó mà anh chỉ còn biết nỗ lực hơn nữa, cố gắng hơn nữa. Nếu đây không phải là điểm dừng chân của sự nghiệp thì anh tin nơi đây cũng sẽ là nơi tốt nhất để anh học hỏi và trải nghiệm mình.

Sự thay đổi về cách quản lý trong bộ phận kiểm tra chất lượng khiến Hà Vy chưa kịp thích nghi. Bản thân cô cảm thấy mình khủng hoảng, khủng hoảng thật sự! Xét cho cùng, hôm nay lại là một ngày dài...

"Đừng chán nữa, hôm nay ở lại cố gắng nhé. Chị phải đi lấy sổ bảo hiểm nên không thể ở lại cùng em được."

Hà Vy nghe chị Thuý đứng cạnh nói xong, cô cười buồn cùng chị:

"Dạ. Em ở lại được mà, không sao đâu chị ạ! Chỉ là chị về mỗi mình em nên cảm thấy buồn lắm."

"Buồn gì. Hai tiếng nhanh lắm. Hay muốn ăn gì, chị mua rồi gửi vào cho?"

Lắc đầu với chị vì cô biết đó là điều không thể. Càng lúc công việc càng khiến cô trì trệ, nhiều khi cô còn không ý thức được là mình- đang- làm gì...

Thở dài, Hà Vy cúi đầu nhìn vào chồng hàng đặt trên bàn của mình, tưởng nhiều lắm nhưng đếm qua cũng chỉ tầm 12 cái. Nhắm nhanh theo thời gian công đoạn của từng người cô thấy buồn, để làm lên một sản phẩm thật không dễ dàng gì, chưa tính đến việc trong một chiếc quần ấy sẽ có bao nhiêu lỗi.

"Làm gì mà thần người ra thế?"

Giọng Ngọc Nam khiến cô bất giác giật mình. Ngẩng đầu nhìn anh, cô khẽ nói:

"Sao anh chưa về? Còn ở đây làm gì?"

"Anh đợi vợ anh. Không được à?"

"Oh. Thì ra thế! Em cảm thấy chán lắm ấy, càng ngày càng chán..."

"Có gì mà chán, tăng ca thì lại được nhiều tiền. Em còn làm có nhiều ngày nữa đâu, nghĩ làm gì cho đau đầu. Anh đây mới gọi là khổ!"

"Hôm trước có mấy người hỏi em, anh chỉ làm tạm thời ở đây thôi đúng không? Em kêu không phải, anh gần bó lâu dài ở đây đấy chứ! Vậy mà chẳng ai tin..."

Kéo ghế ngồi xuống cạnh Hà Vy, Ngọc Nam đáp lời:

"Vậy theo em anh làm tạm thời hay là lâu dài?"

"Em không biết. Nhưng em mà là anh thì chui vào nhà nước cho nhàn!"

"Anh chưa biết thế nào, nhưng nơi đây cho anh cơ hội để học tập và cũng sẽ là nơi để anh có thể thực hiện những gì mình đã từng nghiên cứu quản lý suốt 4 năm qua. Cái gì cũng cần phải có thời gian để đi lên em ạ!"

Hà Vy nghiêng đầu nhìn Nam dò hỏi:

"Vậy từ tình yêu đi đến hôn nhân có cần thời gian không anh?"

Suy nghĩ một lúc, Nam mới trả lời cô:

"Có em ạ. Nhưng nhiều khi thời gian chưa hẳn đã là câu trả lời chính xác nhất. Nhất là thời buổi hiện nay, anh đã luôn tự đặt ra cho mình câu hỏi: vì sao người ta dễ dàng kết hôn rồi lại dễ dàng ly hôn nhiều thế? Cho đến bây giờ anh vẫn không tìm được đáp án!" Em từng đọc trong một cuốn sách và được biết rằng:

"Phật nói rằng kiếp sống con người chỉ là một giai đoạn trong dòng chảy luân hồi. Kiếp này nối tiếp kiếp khác, thừa hưởng và kế thừa lẫn nhau. Nếu như ở kiếp này, anh có nợ ai đó thì sang kiếp sau anh sẽ lại được sinh ra bên cạnh người đó để trả nợ anh đã gây ra từ kiếp trước. Con người gặp nhau là bởi chữ duyên, yêu nhau là bởi chữ nợ. Nhiều cặp vợ chồng, đôi lứa đang sống với nhau mà một trong hai người bỗng có tình cảm với người khác, dẫn đến cảnh chia tay. Những người dung tục sẽ nói người kia là trăng hoa, đều cang..."



nhưng thật ra đó chỉ là người ta đã trả xong nợ và đã đến lúc phải rời bỏ đi. Chuyện tình cảm vốn dĩ không thể níu kéo. ”

Anh thấy sao? Anh tin vào duyên nợ chứ?”

Lắc đầu, anh cười hiền với cô:

” Hà Vy, anh không tin vào duyên nhưng anh tin vào nợ. Vì thế kiếp trước em đã nợ anh nên kiếp này em liệu mà làm ô sin trả nợ cho anh đi nhá!”

” Em? Em sao? Em mà phải làm ô sin cho anh á? Thưa với anh rằng, anh có đang vào rừng mơ bắt con tướng bỏ không đấy ạ?”

” Ôh hay. Thì tiền anh không thiếu, làm người đẹp bên cạnh thì....em lại không đủ dung nhan. Vì thế em chỉ xứng làm ô sin cho anh thôi. Cứ gọi là cơm nuôi ba bữa, tối ngủ với chủ. Không phải quá sướng còn gì?”

Cô trừng mắt với anh tỏ vẻ giận dữ, đúng lúc ấy điện thoại của cô đổ chuông. Nhưng Hà Vy đã không nghe máy, khoé môi khẽ cong lên cười nhạt. Ngọc Nam thấy vậy liền cất tiếng hỏi:

” Sao em không nghe? Dù sao cũng đang trong giờ làm thêm nên thoải mái mà!”

” Anh đoán xem ai là người vừa gọi cho em?”

Nhún vai, Ngọc Nam đưa tay cầm chiếc điện thoại của Hà Vy lên xem, màn hình hiển thị một chữ A, không hơn. Anh lắc đầu và khàn giọng:

” Em lưu tên thế này thì anh sao mà biết được?”

” Chồng tương lai của em gọi đấy, anh có tin không?”

Ngọc Nam im lặng, gương mặt anh trầm tư hơn bao giờ hết. Không hiểu sao anh mơ hồ linh cảm một điều gì đó. Giọng anh trở nên thấp hơn, anh hỏi cô:

” Lẽ nào người mà anh Tùng....là em?”

Bàn tay Hà Vy không yên phận với chiếc kéo trên tay, giọng cô lí nhí đáp lời anh:

” Nam à. Em không biết nữa. Chỉ là gần đây em cảm thấy có lẽ em đã già, em cũng cần phải có một người đàn ông để gọi là chồng đúng nghĩa. Mà anh Tùng với em rất tốt. Em không biết liệu nếu đồng ý có phải là quyết định đúng hay không?”

” Ừm. Bản thân anh là một kẻ thất bại trong chuyện tình cảm và chưa bước vào hôn nhân nên anh chẳng thể nói gì với em được. Nhưng Vy à, khi em nghĩ có nên kết hôn với một người hay không, thì mối quan hệ giữa em và người ấy chắc chắn có vấn đề. Anh tin chắc là như thế! Bởi vì, khi đã bắt đầu suy xét về điều gì, em nên biết rằng vấn đề đó đã phát sinh từ lâu, thậm chí có thể đã đi vào hồi kết. Mà cái kết ở đây không phải là một cái kết vẹn tròn.

Nếu không vui thì đừng cố gắng để làm cả thế giới của một người em ạ. Vì có thể với người ta em cuối cùng chỉ là một lựa chọn mà thôi.”

Gật đầu với Nam, những gì anh nói đã khiến cô phải bận lòng nghĩ đến. Cô có thể là một người vội vàng trong mọi chuyện nhưng hôn nhân muốn vội cũng không được. Cô cần một khoảng lặng vô cùng, một khoảng lặng để cô ổn định lại mình cũng là một khoảng lặng để quyết định có nên chấp nhận lời đề nghị nghiêm túc của Nguyễn Tùng hay không.

Buổi tối, khi về đến nhà, Hà Vy đã gọi cho Tùng. Cố tìm một cái cớ, cô khẽ nói:

” Lúc anh gọi em đang làm nên không thể nghe máy. Có chuyện gì vậy ạ?”

” Anh chỉ muốn hỏi em đã về nhà chưa? Em ăn cơm tối chưa? Em có nghĩ đến lời đề nghị của anh chưa?”

” Anh à. Chẳng lẽ anh ế đến mức lấy vợ lắm rồi sao? Hay là anh cần một người đóng vai để che mắt phụ huynh? Em có thể giúp mà.”

” Nếu cần một người để che mắt mẹ anh thì anh chẳng gọi cho em làm gì. Anh cũng chẳng ế đến mức cần cưới ngay kéo lỗ nhưng anh cần lấy em.”

” Vì sao? Vì sao lại là em chứ?”

”Trong kinh tế học có một câu đó là: Rủi ro càng cao thì lợi nhuận càng lớn. Anh đã dẫn đo khi đề nghị với em chuyện đó và anh nghĩ anh đặt cược quá lớn, anh tự tin quá nhiều. Mấy năm trước, anh còn trẻ còn mãi chơi nhưng giờ anh muốn được ổn định. Anh cần một gia đình của riêng mình Vy ạ.”

” Nhưng anh đâu có yêu em! Rõ ràng là chúng ta không yêu nhau mà anh...”

” Tình yêu có thể xây đắp em ạ. Nhưng nếu anh không chớp lấy thời cơ thì có thể người con gái anh chọn đã bị người khác cướp mất.”

” Oh. Được, em sẽ đồng ý lấy anh nếu....anh khiến em yêu anh!”

” Sao mà khó vậy trời? Nhưng anh sẽ cố gắng.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

” Anh bảo này, cuối tuần đưa em con nhà dì anh cưới. Vì thế anh muốn em đi cùng anh đến nhà anh, được không? Anh sẽ tới xin phép mẹ cho em.”

” Chuyện này....em...!!!”

” Anh biết em lại cần thời gian để suy nghĩ, vậy nên thứ 6 em có câu trả lời cho anh. Thứ bảy anh sẽ đến đón em và chủ nhật anh đưa em về!”

Hà Vy quá ngạc nhiên, cô khê thốt lên:

” Ôi trời. Em còn chưa đồng ý mà.... Đi qua đêm? Em sẽ không đi đâu.”

” Uh. Một đêm thôi, em sẽ đến nhà anh trước và ngủ với mẹ anh, không phải anh!”

Hà Vy bật cười:

” Không. Em nhất định sẽ không đi đâu hết...!!!”

Đứng trước câu trả lời của cô, Tùng không chịu thỏa hiệp. Anh vẫn muốn cô phải chấp nhận và cho anh câu trả lời vào hai ngày sau. Còn Hà Vy giật mình khi nhận ra đây là cuộc chơi chứ không phải cuộc đời. Mà cuộc chơi thì nên dừng lại khi còn chưa quá muộn...

### 13. Chương 13: Thấy Lòng Rất Đau

Trong cuộc đời mỗi người sẽ đôi lần có cho mình những con số mà người khác nhìn vào đó không hiểu được điều gì!

” 142298768”

Đặt dãy số trên làm password cho facebook từ nhiều tháng trước, Hà Vy coi đó như một lời tự nhắc. Tự nhắc bản thân về hai từ nổi nhớ đang dành cho gương mặt đó, dáng người đó, giọng nói đó. Là đồng ý làm bạn, nhưng tự hỏi lòng bạn bè có được nhớ nhau không? Ừm. Dãy số này liên quan tới một người và ngoài cô ra không ai biết được điều đó, vì xét cho cùng với họ những con số chỉ là những con số đúng nghĩa mà thôi.

Và hôm nay cô muốn đổi nó thành một con số khác bởi Hạ Long trong cô giờ đây đã nhạt đi rất nhiều. Ánh mắt cô không còn khê run lên khi thấy anh, trái tim cô đập bình thường khi nghe nhắc đến tên anh, cảm xúc trong cô không chùng xuống khi thấy hình ảnh anh, những tin nhắn ngập yêu thương cô dành cho một chuỗi những con số khác, hai từ nổi nhớ mỗi ngày cô mang cho một con người khác. Cô biết đã đến lúc cô có thể coi anh như một người bạn chứ không phải một người đặc biệt cất giấu trong lòng.

Trang chủ facebook hiện ra, những dòng newfeed không ngừng trôi xuống, một vài nick sáng đèn, một vài inbox vẫn còn chờ đôi bàn tay Hà Vy lật mở. Một dòng tin đầu tiên không hiển thị trong danh sách người quen:

” Bạn có thể cho mình biết chuyện gì đang diễn ra được không? Bạn với anh Tùng hiện tại là thế nào? ”

Hà Vy khẽ chau mày, xem ra người đàn ông hỏi cưới cô chưa lâu vẫn còn nặng duyên nợ với nhiều người lắm. Hôm nay một cô inbox hỏi biết đầu ngày mai sẽ có vài cô khác tới tận cửa nhà gọi cô ra gặp. Khoé môi Hà Vy khẽ cong lên cười mỉm, những ngón tay nhanh chóng trả lời:

” Có chuyện gì vậy bạn? Điều đó thật sự quan trọng với bạn hay sao?”

” Tất nhiên rồi. Có thể bạn không biết mình, nhưng mình biết bạn đấy! Vũ Ngọc Nam, bạn biết chứ? Anh ấy cũng là bạn của mình.”

Tất - nhiên - rồi? Hà Vy tự giễu cợt mình bằng nụ cười chua chát, phải chăng cô gái kia đang thái độ với cô? Nực cười. Đôi bàn tay vẫn dừng trên những con phím bất động, cô trầm tư hơn bao giờ hết. Cô chẳng thể phủ nhận một điều, đó là: thái độ nói chuyện của con người lạ mặt đó đang động đến sự kiêu hãnh vốn có trong cô. Khó chịu là thật nhưng Hà Vy vẫn kìm chế mình bằng một câu trả lời đầy ”văn hoá”:

” Như thế nào vậy? Mình biết không phiền chứ?”

” Bạn có tình cảm với anh Tùng đúng không?”

Hà Vy bật cười! Cô ta nghĩ mình là ai nhỉ? Hay đúng ra cô ta lấy tư cách gì để hỏi cô câu đó? Nghiêng đầu nhìn vào cái nick name đang trò chuyện với mình, Vy không chắc về lý do mà người đó tiếp cận mình nhưng cô nghĩ đó là một việc làm thiếu thông minh. Bởi vì người mà cô ta muốn biết không phải ai khác là Nguyễn Hà Vy, một người có đủ khả năng làm đau lòng người khác.

”Bạn biết đấy, tình cảm được chia ra làm nhiều khía cạnh. Không biết bạn đang định nói đến tình cảm nào?”

” Tại mình thấy bạn và anh Tùng nói chuyện thân mật trên facebook, nên hơi nghi ngờ muốn hỏi.”

” Có liên quan đến bạn không? Vấn đề là có liên quan đến bạn không cô gái?”

” Có liên quan chứ. Anh Tùng chưa kể gì về mình với bạn đúng không? Nếu vậy bạn cứ coi như mình chưa từng hỏi gì bạn nhé!”

Cười nhạt, Hà Vy kéo ghế đứng dậy đi pha cho mình một tách cafe, loại cô vẫn thích. Nhấp môi, sau đó cô mới trả lời:

” Cô gái à. Bạn có thấy bạn rất vô lý không? Khi mà bạn inbox hỏi mình trước mà không giới thiệu gì về bản thân? Mình hoàn toàn có thể không trả lời nhưng mình nghĩ như vậy thì rất không tốt. Và...mình không muốn bất kỳ ai phải hiểu lầm về bản thân mình. Nếu bạn không nói bạn và anh ấy có mối quan hệ như- thế- nào? Thì mình làm sao có thể trả lời bạn được?”

” Mình và anh ấy là người yêu của nhau, và ai cũng biết điều đấy. Nhưng dạo này có chút vấn đề...”

Một câu trả lời không lấy gì làm bất ngờ bởi Hà Vy đã sớm đoán ra được đáp án. Đàn ông mà, ai chẳng có cho mình dăm ba cuộc tình hoặc dăm ba sự lựa chọn khác nhau. Đó là điều thông minh hay vốn là điều ngu ngốc? Nhưng có thật sự ngu ngốc hay chưa? Bối xét cho cùng trên đời này vẫn còn vô vàn những cô gái khờ dại, lao đầu vào yêu những người đàn ông như thế? Họ sẵn sàng tin rằng người đàn ông của mình toàn tâm toàn ý dùng cả hai tay để nâng niu tình cảm của họ nhưng tiếc thay anh ta lại là người ”một tay bắt vài con cá”. Thở dài, đắn đo, cuối cùng Hà Vy quyết định nhấn lại cho cô ta:

” Điều đó với bạn quan trọng nhưng tiếc thay, với mình nó chẳng là cái gì cả. Vì thế, mình sẽ trả lời bạn vào một ngày đẹp trời.

Còn nữa....anh Tùng ghét nhất những cô gái không tinh tế! Nếu còn có lần sau, bạn đừng quên giới thiệu về mình trước khi đưa ra những vấn đề mang tính chất thọc sâu vào đời tư của người khác. Tạm biệt.”

Đưa tay tắt công tắc điện, vừa ngả lưng xuống chưa được mấy phút thì điện thoại rung khiến Ngọc Nam trở dậy

” Oi, anh đây! Vẫn chưa ngủ sao?”

” Anh này, anh có quen ai tên là Thuỳ Chi không?”

Giọng Ngọc Nam trầm xuống, anh khẽ nói:

” Quen. Có chuyện gì sao?”

” Rất thân à?”

” Ừm. Có thể cho là như vậy. Hà Vy, nửa đêm em gọi chỉ để hỏi anh những câu vô vị như vậy thôi sao?”

” Vô vị? Anh có biết cô ta hỏi em những gì không? Cô ta lấy tư cách gì để hỏi em chứ? Trong khi em còn chẳng biết cô ta là ai...”

Em nghĩ ít nhất cô ta cũng là người có học vậy mà cái cách mở đầu....ôi, sao lại có thể mất lịch sự như vậy?

Còn nữa. Cô ta nói cô ta biết về em thông qua anh. Từ bao giờ anh lại đem chuyện của em đi kể lung tung như vậy chứ? Anh biết là em chưa ghét điều đó mà...”

Lấy tay kê bên thái dương, công việc đã đủ khiến anh mệt mỏi, lại thêm chuyện này khiến Ngọc Nam có đôi phần mất kiên nhẫn. Anh chờ Hà Vy nói xong, mới lên tiếng:

” Em nghe cho rõ đây. Thứ nhất, anh chưa bao giờ nói chuyện với Thuỳ Chi về em. Thứ hai, em chưa hỏi rõ anh đã lên án anh. Em nói xem như vậy có đúng không? Thứ ba, anh rất mệt. Anh muốn ngủ. Ok?”

Hạ giọng, Hà Vy khẽ đáp lời:

” Anh....đang cáu? Anh đang cáu với em đấy ư? Rõ ràng là...”

” Anh chẳng làm sao phải cáu nhưng em nói gì cũng phải tìm hiểu cho đúng. Sao em không đi mà gọi chồng tương lai thân yêu của em rồi hét vào tai anh ấy mà hỏi cho rõ. Đừng tìm một thằng không liên quan là anh.”

Hà Vy chưa kịp nói thêm điều gì thì máy báo đã tắt. Ngọc Nam giận và đó chính là điều khiến cô sợ nhất. Cô không muốn anh giận cô dù chỉ là một chút chút. Biết là sáng mai mọi chuyện rồi sẽ ổn, cô sẽ lại chủ động làm lành và anh sẽ tha thứ nhưng không hiểu sao những gì anh vừa nói vẫn khiến cô trăn trở. Cô buồn!

Hà Vy buồn, Ngọc Nam cũng không vui. Ngay sau khi tắt máy anh mới ý thức được những gì mình vừa nặng lời. Hơn ai hết anh hiểu Hà Vy vốn là người cả nghĩ, hẳn là những gì anh nói sẽ khiến cô cả đêm mất ngủ. Muốn nhấn một cái tin nhưng khi đối mặt với từng con chữ anh lại chẳng biết nói gì. Thôi kệ!

Buổi sáng, Hà Vy cố tình đi sớm nhưng cô vẫn không gặp được Ngọc Nam. Ánh mắt cô rời nhà ăn buồn rười rượi, thấy vậy chị Thuý liền hỏi:

” Sao lại buồn thế?”

” Em cãi nhau với Nam chị ạ. Mà lỗi ở em.”

” Bát đĩa còn không tránh được lúc xô nhau. Hai đứa đang thân thiết giờ quay ra giận dỗi cùng lắm chỉ được vài ngày lại đâu vào đấy ngay ấy mà.”

” Em không biết nữa, nhưng đây là lần đầu tiên Nam to tiếng với em. Một người mà bình thường lành như cục đất lại nổi cáu thì chị biết sẽ thế nào rồi đấy! Em chỉ sợ con người ấy cố chấp không chịu bỏ qua chuyện lần này thôi.”

Thở dài, Hà Vy khoác tay chị đi vào trong xưởng. Lúc ngang qua kho hoàn thành, cô cố ngoái đầu nhìn xem có thấy bóng anh không nhưng câu trả lời là không. Có chút đau lòng xen lẫn ảm ức, giờ phút này cô cảm thấy ghét cay ghét đắng cái người có nick name Thuỳ Chi gì đó.

Kim đồng hồ trên bảng sản lượng vừa chạm vạch 12h3p thì Hà Vy đã vội vã bỏ lại chị Thuý để ù chạy về phía nhà ăn. Nhìn theo dáng người nhỏ nhắn của cô, anh Tân cười và hẩy tay chị Thuý:

”Chị xem, nó chết vì giai mà bỏ quên luôn cả chị em mình.”

”Ừ. Thì kệ chúng nó. Biết đâu hai đứa lại thành một đôi cũng nên.”

”Cũng còn tùy, con bé này tính khí thất thường phải người cao tay mới trị được. Lúc thì như bà cụ non lúc thì lại chẳng khác nào đứa trẻ con, nhí nha nhí nhảnh.”

Chị Thuý vừa đi vừa lắc đầu cười rồi đáp lời:

”Thì vẫn còn tuổi chơi, cứ đợi có gia riêng vào là sẽ chín chắn hết.”

Trong khi hai anh chị đang bàn luận về Hà Vy thì cô đã xếp hàng trong nhà ăn. Vừa mang khay thức ăn của mình cô vừa cố tìm bóng dáng quen thuộc nhưng đập vào mắt cô là hình ảnh anh đang cười vô cùng vui vẻ với mấy em giao nhận bên khoa 3. Ánh mắt cô chùng xuống, nỗi buồn hiện hữu trên gương mặt, từng bước chân bỗng chốc cũng trở nên nặng nề. Vậy mà cô đã nghĩ là anh cũng sẽ như cô, cũng sẽ thấy buồn nhưng giờ cô đã hiểu một triết lý muôn đời: ”vắng trăng thì đã có sao”. Hoá ra là cô tự mình tưởng tượng, tưởng rằng ít nhất với anh cô cũng là một người đặc biệt thân thiết, nhưng không phải. Mang phần ăn về một chiếc bàn trống trong góc, Hà Vy thấy lòng rất đau!

## 14. Chương 14: Vì Em Không Như Anh

Sẽ có nhiều lúc trong đời chúng ta nhận ra sự tồn tại của một người và tôn trọng người đó, chúng ta cố gắng vì người đó chứ không phải mong ngóng người đó cố gắng vì mình, sự tồn tại của người đó ở bất kỳ không gian nào cũng có một giá trị nhất định chứ không phải chỉ khi có hai người. Đó là lúc chúng ta nên hạnh phúc vì mình có một người bạn thân đúng nghĩa. Với Hà Vy mà nói, Ngọc Nam chính là một người như thế! Dù hôm nay anh giận cô nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc tình thân ấy với bớt đi mà ngược lại, cô hiểu với cô anh quan trọng ra sao, cô cần anh thế nào. Là anh mà không phải một người nào khác!

Đặt khay cơm xuống ghế ngồi đối diện với Hà Vy, Như Hoà cất tiếng:

”Thằng chồng hờ của em đâu? Sao hai đứa hôm nay lại tan đàn xẻ nghé ra vậy?”

Ngẩng đầu nhìn anh, cô nói:

”Anh nhìn về phía dưới thì biết, em bị bỏ rơi rồi. Có trăng tình phụ lòng đèn, có nhân ngãi mới nên tổ trưởng nhà anh đã phụ em.”

”Thằng này thế là không được. Để lát anh về phải nhắc nhở đòi lại công bằng cho em.”

Nhoẻn cười cùng anh, cô động đũa vào khay thức ăn của mình. Vừa ăn, cô vừa nghe anh nói:

”Thằng Nam nhiều lúc còn trẻ con lắm. Em mà yêu nó thì phải chịu nhiều thiệt thòi đấy.”

”Ôi trời, thế nhà anh vẫn nghĩ bọn em yêu nhau à?”

Suy nghĩ vài giây, Hoà mới trả lời:

”Nhà anh có nghe giang hồ đồn thổi là em có người yêu làm bên ngân hàng, mà bọn anh hỏi Nam thì nó kêu hai đứa trước giờ là bạn. Quan điểm của anh thì cho rằng có lẽ cả hai đứa tình trong như đã, mặt ngoài còn e.”

Đặt đũa xuống, Hà Vy khẽ cúi đầu, giọng cô trở nên dịu dàng, cô nói nhỏ:

”Nếu em yêu Nam, anh nói thử như vậy có được không?”

”Có gì mà không được. Quá được ấy chứ! Nhưng anh bảo rồi, thằng Nam tính vẫn còn trẻ con lắm. Mà em nói thế chứ chắc gì em đã yêu nó. Như em, lấy đâu chẳng được chồng. Huống chi hai đứa từ trước đến giờ là bạn, có yêu hẳn phải yêu lâu rồi mới đúng!”

Cô cười. Tình yêu là gì? Là mong muốn mang lại hạnh phúc cho người mình chọn để gửi gắm yêu thương, mà hạnh phúc....Hạnh phúc là phải hai người cùng nhau vun đắp, là nương tựa nhau đi qua những vùng lầy tăm tối của cuộc đời, là sẻ chia và làm cho cả hai cùng trở nên tốt đẹp. Tình yêu không phải là im lặng, không phải là trốn tránh, không phải là chán nản và mệt mỏi khi nghe người đặc biệt của mình than vãn. Liệu cô và Nam có thể cùng làm được điều đó hay không? Hà Vy lắc đầu rồi tự trả lời: " Không!".

Cắt ngang dòng suy nghĩ, Hà Vy nói cùng Hoà:

" Đôi lúc em cũng thầm mong giá mà em và Nam có thể yêu nhau thì tốt biết mấy. Nhưng trước khi Nam về đây, có lẽ anh ấy đã mang nặng ân tình với một ai đó thì phải. Còn em chẳng bao giờ giám hỏi cũng như em chẳng có ai. Nói rằng em ế cũng được hay nhiều người vẫn kêu em kén chọn. Tất cả đều giống nhau, em vẫn một mình, chưa tìm được ai để gửi gắm."

Hoà gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, một lúc sau anh mới chuyển sang truyện khác:

" Ngày mai nhà anh tổ chức liên hoan, em đến chung vui với bọn anh. Hoặc thằng Nam đi đón không thì anh đón em. Đồng ý chứ?"

Hà Vy lắc đầu:

" Trời. Em có phải ở nhà anh đâu, đến sao được."

" Em đến với tư cách phu nhân tổ trưởng. Chẳng phải có hai đứa vẫn ngày ngày ngọt ngào vợ chồng chồng đó sao?"

" Thôi anh ạ. Thằng chồng em không ý kiến thì em làm sao mà dám manh động."

" Thằng bê đê ấy phải để anh dạy..."

Giờ nghỉ trưa không nhiều, Hà Vy tranh thủ chớp mắt một lúc nhưng cô còn chưa ngủ thì có tin nhắn tới. Là tin nhắn của Nguyễn Tùng:

" Em đã ăn cơm chưa? Anh đi tiếp khách nên uống rượu, say quá em ạ."

Khoé môi cô khẽ cong lên cười mỉm, những ngón tay mềm khẽ soạn tin gửi lại:

" Vậy anh nhớ uống nước chanh cho tỉnh để chiều làm việc tiếp nhé. Tối về em sẽ gọi cho anh!"

Đủ dẹt dẹt để khiến đối phương mỉm cười hạnh phúc nhưng đó chỉ là dấu hiệu mở đầu của một cơn bão sắp đổ bộ với tên gọi Hà Vy.

Buổi tối, Hà Vy gọi cho Tùng đúng như lời đã hẹn. Giọng anh trầm ấm khi nhắc máy nói chuyện cùng cô:

" Em à. Em có mệt không?"

" Dạ, mệt. Anh đã tỉnh rượu chưa ạ?"

" Anh tỉnh rồi, tỉnh ngay khi nhắn tin cho em lúc trưa mà. Em này, sau này mình lấy nhau anh không cho em đi làm một mình đâu."

" Ồ. Vì sao ạ?"

" Anh muốn bảo đảm sự an toàn của vợ anh và mẹ của các con anh. Trời mùa hè hoặc mùa thu thì không sao nhưng thời tiết sang đông, nếu em chạy xe như vậy sẽ rất nguy hiểm. Anh không đồng ý. Nếu anh bận không đưa em đi làm được thì em phải đi taxi. Em hiểu ý anh chứ?"

Hà Vy im lặng, đôi mắt cô nhắm hờ chờ anh nói xong cô mới dụi dụi gọi anh:

" Anh này. Theo anh thế nào là một cuộc hôn nhân hạnh phúc?"

" Bản thân anh là một người rất mãi chơi, em biết điều đấy đúng không? Trước đây anh cũng từng yêu chứ chưa phải không yêu và em cũng vậy. Nhưng tình yêu lúc nào cũng đẹp còn hôn nhân....chúng ta đều chưa biết. Anh chỉ có thể nói anh sẽ học để làm một người chồng tốt, trách nhiệm cũng như việc em phải hy sinh cái tôi của mình để cả hai chúng ta có thể hoà bình chung sống."

” Nhưng em chưa cảm thấy tự tin trong vấn đề hôn nhân, em không biết mình sẽ phải làm những gì? Hay trong cuộc sống còn những mối quan hệ giữa em và mẹ chồng rồi lại giữa bốn phận của con dâu trưởng. Những điều đó em chưa từng nghĩ đến và em...không có tự tin.”

” Anh đã bảo là chúng ta sẽ học mà. Còn chuyện mẹ chồng và nàng dâu sẽ không xảy ra vì chúng mình sẽ ở riêng. Đó là điều anh muốn và mẹ cũng đồng ý.”

” Anh sẽ yêu em chứ?”

” Chắc chắn là vậy!”

” Vậy còn cô gái có tên là Thuỳ Chi thì sao? Anh biết không, hôm qua cô ấy đã gửi tin hỏi em: Em có tình cảm với anh phải không?”

Nguyễn Tùng, anh nói xem em làm sao để có thể trả lời?”

” Sao em không nói em là vợ chưa cưới của anh? ”

” Đừng lãng chuyện, em đang hỏi cô ấy là ai? Không phải ngẫu nhiên mà cô ấy hỏi em như vậy!”

” Đó là bạn gái cũ của anh, và mối quan hệ đó đã kết thúc rồi. Em hiểu chứ? Anh nghĩ là em là một cô gái thông minh và linh hoạt trong cách ứng xử. Lẽ ra trước những vấn đề như vậy, em chẳng cần phải bận tâm làm gì. Em hoàn toàn có thể thẳng thắn hỏi anh, nhưng vì sao mà chuyện từ tối qua mà mãi đến giờ em mới nói?”

Chúng ta, ai cũng có cho mình một quá khứ và đã là quá khứ thì chúng chỉ còn là những kỷ niệm mà em. Cũng như, anh hiểu rõ có thể giờ đây trong lòng em vẫn đang ấp ôm tình cảm với một ai đó. Nhưng không quan trọng, quan trọng là em đồng ý làm vợ anh. Và chúng ta sẽ từ từ xây dựng tình yêu. Niềm tin mới là điều quan trọng nhất em ạ. Em tin anh chứ?”

” Để em nói cho anh biết nhé, em có thể tin bất kỳ ai nhưng em lại không thể tin anh được nữa.”

” Chỉ vì một câu hỏi của người thứ ba mà em mất niềm tin với anh đến thế? Em trở nên thiếu suy nghĩ như vậy từ bao giờ thế? Nguyễn Hà Vy, đây là em sao?”

” Đúng. ”

Gương mặt Tùng trở nên sầm lại, tiếng rằng Hà Vy đã không hề nhìn thấy. Nhưng qua giọng nói của anh, cô biết anh đang phẫn nộ. Cô có làm gì sai đâu chứ? Cô chỉ nói sự thật và sự thật ấy chẳng phải tốt cho tất cả đó thôi?

Gắng giọng, Tùng cất tiếng:

” Vậy Hà Vy, em nói xem Jacky mà em hay nói tới trong facebook là ai? Liệu em có dám thú nhận rằng em không giấu anh chuyện gì không? Nếu em đã không có niềm tin ở anh đến thế, thì chúng ta....kết thúc vậy. Liệu em có cần thời gian để nghĩ lại không?”

” Nguyễn Thanh Tùng. Anh đang say sao? Hay là anh vẫn đang trong cơn mơ chưa tỉnh? Chúng ta chưa từng bắt đầu anh ạ nên anh đừng nói tới kết thúc. Thật nực cười. Còn nữa, em chẳng có gì phải giấu ai cả. Ít nhất em không như anh. Em có thể sẵn sàng kêu tên người mà mình thích cho cả thiên hạ hay biết điều đó còn anh? Anh dám không? Hay bởi anh có quá nhiều người yêu nên chẳng biết gọi tên em nào cho phải?

Thay vì tốn thời gian với em, anh hãy quay về mà an ủi cô người yêu bé nhỏ của anh đi. Có khi anh còn được phong tặng danh hiệu” người tốt việc tốt ” đấy ạ!”

Giọng anh khàn lại và điềm tĩnh hơn lúc nào hết:

” Em đang giận, để lúc khác mình nói chuyện sau. Anh mệt rồi. Ngủ ngon em nhé!”

## 15. Chương 15: Duyên May Hay Chọn Lựa?

Đêm đen, bầu trời cô đơn rộng thành từng mảng thênh thang tối. Không có ngôi sao nào soi sáng bầu trời đêm nay, cũng không còn thứ ánh sáng nào dẫn lối. Một mình. Lạc trong nỗi đau. Tùng có cảm giác mất

phương hướng về lại với những giấc ngủ, anh muốn tìm cho mình một giấc mơ để thoát khỏi thực tại nhưng càng tìm kiếm anh lại càng bất lực lạc lối, cơn mơ như mảnh nam châm cùng cực anh càng tiến gần thì lại càng rời bỏ anh - như Hà Vy.

” Một người đàn ông phải đi qua bao nhiêu con đường mới có thể trở thành người đàn ông chân chính?”

Anh bỗng nhớ đến câu hát quen thuộc trong ”Blowing In The Wind” \*. Trước đây, anh không hiểu lắm về câu hát ấy vì xét cho cùng khi đó anh còn quá trẻ, anh vẫn chỉ là một gã trai nông nổi và hành động nhiều đại dốt. Bây giờ khi nghĩ lại, anh đã hiểu sự khác nhau giữa con trai và đàn ông là thế nào. Thời gian chính là câu trả lời tốt nhất cho câu hỏi trên. Những thăng trầm bao năm qua rồi sẽ khiến anh trở thành một người đàn ông chân chính, một người đàn ông đi đúng con đường tương lai của mình. Anh rồi sẽ trách nhiệm và là chỗ dựa của cả một gia đình. Bởi vậy, anh tin việc Hà Vy ở bên anh là điều không thể nào thay đổi.

Đêm qua nhanh như một giấc mơ, bình minh gọi Ngọc Nam dậy khi đồng hồ điểm 9h. Biết là ngày nghỉ nhưng anh vẫn không khỏi giật mình bởi hẹn dùng cơm cùng cả tổ trưa nay. Đã cố gắng chạy xe thật nhanh nhưng cuối cùng anh vẫn là người đến muộn.

” Chú sống khôn nó vừa thôi chứ, để bọn anh đâm đầu cắm cổ vào làm cơm từ tờ mờ sáng, còn chú chỉ việc tới tận trưa mới vác xác đến ăn là sao?”

Nam dựng xe rồi vội vàng phân trần:

” Các anh thông cảm, đêm qua nhà em có con lợn sẽ trở dạ thành ra cả đêm em có chợp mắt được lúc nào đâu...”

” Vãi chứ. Lần sau chắc là chó nhà hàng xóm lên cơn điên.”

Một người khác thêm vào:

”Lợn sẽ trở dạ đã khiến chú cả đêm không ngủ, không biết sau này vợ mà vượt cạn thì chắc là trắng dã hai mắt luôn.”

Nam đáp lời:

” Cái gì chứ cái khoản đấy anh không phải lo. Riêng vợ em mà trở dạ thì đảm bảo sẽ có cơ sở người trực ngoài phòng bệnh, không phải em. Nói gì thì nói chứ các cụ nhà em mong ngóng hơn em tỷ lần.”

Mấy chị trong tổ đang làm rau cũng ngẩng đầu nhìn Nam và góp vui vào câu chuyện:

” Nam mà có vợ thì chắc buồn cười lắm nhỉ?”

Xấn tay áo, Nam tiến về phía đám đông đang bấm chặt thức ăn, anh vừa cầm dao vừa đáp lời mọi người:

” Ở hay, có chị mới buồn cười. Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Thăng Tuấn kia kìa, nó còn có con rồi mà các chị đã cười chưa huống chi em, tư cách đây mình.”

Vỗ nhẹ vào vai Nam, anh Hoà lên tiếng:

” Này Nam bê dê, vậy thì chú cứ cười thử xem các bà ấy có cười nổi nữa không?”

” Thử là thử thế nào. Em đã cưới là cưới thật, ai lại mang hôn nhân ra thử gì? Khổ nỗi chưa tìm được đối tác sản xuất.”

” Thế Hà Vy, chú tính chuyển nhượng cho ai?”

Nam nhúm mày, đẩy cao gọng kính anh nói:

” Hà Vy không tính. Em bảo là bạn nhưng mọi người không tin thì em cũng chịu thôi.”

Từ góc xa, giọng chị Lan vọng tới:

” Ó. Cái em Hà Vy ấy có chồng rồi mà.”

” Chẳng ai bảo chị ấy có chồng, có mỗi chị cứ đi đồn linh tinh. Anh Nam ơi, anh với chị ấy đẹp đôi đấy!” - em Linh nhỏ tuổi nhất tổ khẽ nói làm Nam nhún cười. Anh nói:



”Ừ. Thì chưa có chồng nhưng cũng sắp rồi em ạ. Với lại, nó già như là mẹ trẻ ấy, anh đã mất công lấy phải lấy ai trẻ trung như em cho đỡ phí đời trai.”

Mang trên tay mâm thức ăn đầy, vừa đi qua anh Tự vừa đá chân vào mông Nam và gọi:

”Mày làm quái gì có đời trai mà phí. Bê dê có đứa lấy là may lắm rồi lại còn kén cá chọn canh.”

Anh Hoà bên cạnh khẽ lên tiếng:

”Nhục, nhục lắm Nam ơi. Theo anh, để chứng minh cho thiên hạ thấy thì chú phải cưới ngay kẻo lỡ. Vụ này chú không quyết là trẻ con nó tè vào mặt cho đấy!”

”Thế nếu em lấy được vợ thì trẻ con nó tè vào mặt anh Tự và mặt anh à? Em thà chuốc lấy cái nhục về mình cũng không để hai anh phải chịu thiệt thòi đâu ạ.”

”Thôi đi ông trẻ, nói thẳng ra là ông không có khả năng cướp được con gái nhà người ta về làm vợ, lại còn bày đặt lý do với chả lý trấu. Chẳng có lẽ cả đời mày không lấy được vợ, lại đổ lỗi tại bọn anh.”

”Anh cứ đùa. Nếu cuối năm em lấy vợ thì anh mất gì?”

”Chú muốn gì anh cũng chiều.”

Chống tay xuống gối, Nam đứng dậy đảo quanh nhìn mọi người và cười:

”Mọi người làm chứng, cuối năm em mà lấy vợ thì muốn gì anh Tự cũng chiều hết.”

Đặt mâm cỗ xuống bàn, chắp một tay vào bên sườn còn một tay chỉ vào mặt Nam, anh Tự cao giọng:

”Thêm điều kiện, nếu chú lấy em Vy. Bắt anh cõng sạch chạy vòng quanh thị trấn anh cũng chơi. Còn nếu không thì sao?”

”Không có nếu. Nước sôi lửa bỏng em còn dám nhảy vào hướng hồ chỉ là lấy em Vy.”

Không biết có phải do Nam mạnh miệng quá không mà mọi người nhất định không chịu bỏ qua cho anh vụ thách cưới với anh Tự mấy ngày trước. Khi mà anh vẫn còn đang cười cùng mọi người trong tổ, thì Hà Vy đã lướt qua người anh lúc nào không hay. Nụ cười cứng đờ trên môi, anh không sao cười tiếp. Cô đi qua anh lặng yên không giống bao ngày đã từng vui cười, ánh mắt cô thoáng buồn. Hai ngày nghỉ không gặp, cô như gầy hơn còn anh thấy mắt mình dâng lên một nỗi niềm chua xót. Muốn gọi cô nhưng mới hay anh và cô đang có một khoảng lặng vô hình. Chết tiệt! Anh muốn phá tan sự xa cách mà chính anh đã tạo ra, anh muốn lại thấy cô cạnh anh như bao ngày trước đó.

Buổi trưa, Ngọc Nam đứng trước cửa nhà ăn để đợi Hà Vy nhưng cô cố tình không nhìn ra anh, lặng lẽ một mình lấy khay cơm và ngồi yên trong đám người xa lạ. Hằng, một cảm giác mà Ngọc Nam không thể nói thành lời. Mới chỉ hai ngày thôi mà sao cô gái ấy lại trở nên lạ lẫm với anh đến thế? Là anh vô tâm hay bởi cô đang có chuyện buồn mà không thể nói? Đắn đo, cuối cùng anh cũng lần tìm chiếc Blackberry cùi của mình và gửi tin cho cô:

”Anh xin lỗi.”

Hà Vy gẩy từng hạt cơm trong khay, tin nhắn của Nam gửi tới không hề làm cô muốn dừng tay mở máy. Giờ phút này cô chỉ muốn một mình. Một mình để nghĩ lại những chuyện đã qua, những người ở cạnh. Có một ai đó trong đời vốn là duyên may nhưng đánh mất đi người ấy lại là một sự chọn lựa. Cô biết, bản thân mình không hề muốn nhưng cô còn lựa chọn nào khác nữa hay sao? Bản thân Hà Vy hiểu rất rõ, cô và Tùng mãi mãi không thể trở về thời điểm ban đầu.

Nếu như anh không chọn cô làm đối tượng ngổ lời, nếu như quá khứ của anh không tìm đến cô và hỏi những điều phi lý, nếu như cô không gây sự với Ngọc Nam...Không bao giờ là đủ cho những nếu như. Cô rồi sẽ mất đi một người bạn và còn mất cả một người anh trai vô cùng đáng quý. Giờ đây, cô chỉ cố đang tự hỏi bản thân mình: Liệu mất đi rồi, có tìm lại được nữa hay không?

Tin nhắn đến khiến Ngọc Nam khẽ giật mình xen lẫn hồi hộp, chỉ khi mở ra anh mới hay tin nhắn ấy không phải là dòng tin của người mình đang đợi. Cứ ngỡ Hà Vy trả lời anh nhưng ai ngờ là tin nhắn của một người con gái khác, người con gái anh đã từng một thời trao trọn thương yêu. Trong tin, Thuý Chi nói:

”Anh có thể trả lời hoặc không! ” Hà Vy với anh có quan trọng hay không?”

Ngọc Nam nhắm mắt, vài phút sau anh mới quyết định nhấn phím trả lời:

” Ừm. Đó là bạn thân của anh, theo em thì bạn thân có quan trọng hay không?”

” Ngọc Nam. Lúc nào em cũng cảm thấy mình nợ anh, em không muốn anh buồn! Em không biết cô gái ấy và anh thân thiết đến đâu nhưng với em anh Tùng thật sự rất quan trọng. Em phải giữ anh ấy bằng mọi giá. Và có thể điều đó sẽ khiến bạn Vy của anh đau lòng. Anh không trách em chứ?”

” Ừm. Hãy làm những gì em muốn nhưng Chi à, em có biết là tự mình đâm mình sẽ đau thế nào không? Anh sợ những gì em cố gắng chỉ đổi lại là những vết thương lòng tích tụ cho riêng em. Đừng nghĩ tình yêu là phải dang hai tay giữ chặt, đôi khi buông bỏ cũng là một cách yêu, một cách yêu cao cả nhất em à!”

” Buông? Anh nghĩ em không muốn sao? Nhưng là em không thể. Dù anh ấy có đưa ra muôn vàn lý do để dứt khoát thì em vẫn không có cách nào ép bản thân mình ngừng yêu anh ấy. Tình yêu là chuyện của hai người, có sao chia tay lại chỉ có một người quyết định? Em không chấp nhận chuyện đó. Ngày nào em còn yêu, ngày đó em nhất định phải giữ chặt những gì thuộc về mình.”

## 16. Chương 16: Vì Tình Yêu Không Đủ Lớn, Để Đi Đến Hết Cuộc Đời Nhau!

Ngày gọi mùa bằng những cơn mưa, CKJ uể oải chuyển mình, mưa xối xả tấp vào khung cửa sổ nơi Hà Vy đang đứng. Ánh mắt cô đờm buồn rủ xuống, bàn tay cầm bút vô thức viết lên một cái tên, một cái tên làm nên trong cô ám ảnh. Có một thời cô từng tin rằng chỉ cần nhìn thấy Hạ Long mỗi ngày thì việc cô ở đây mới thật sự trở nên ý nghĩa. Có một thời cô từng tin rằng thứ cô cần không phải là công việc này mà là mỗi ngày được thấy anh dù biết khoảng cách của hai trái tim không cùng nhịp đập là mãi mãi. Mãi mãi có xa không? Hà Vy cười buồn rồi tự nói với mình rằng: ” chắc chắn”. Chắc chắn có chứ không phải chắc chắn không! Anh rồi cũng chỉ là một điểm sáng trong những dòng suy nghĩ ngổn ngang một thời mà cô cất giữ. Muốn thoát ra nhưng những mệt mỏi bao ngày qua khiến cô trở nên yếu đuối. Nếu như cô có thể nói cùng anh, dù chỉ cần anh lắng yên dành cho cô một vài phút thôi cũng coi như đủ? Nhưng chỉ là nếu như...vì cô biết anh chẳng mấy may nghĩ về cô bởi anh còn bận lắm. Bạn yêu đương cùng một người con gái khác...

Những cơn mưa không hề làm ảnh hưởng tới công việc, hàng trăm con người vẫn lao đầu vào vì cuộc sống mưu sinh thường nhật. Chỉ có một người lạc lõng trong đám đông!

Ngọc Nam đứng nhìn theo từng vạt mưa ướt đầm rơi bên hiên cửa, anh nghĩ về những gì Thuý Chi nói, anh nghĩ về ánh mắt của Hà Vy ban chiều, anh nghĩ về anh với vai trò một người thứ ba vô tình bị cuốn vào vòng tròn tạo hoá. Nếu anh chưa từng dành cho Thuý Chi một vị trí đặc biệt trong tim mình? Nếu Hà Vy với anh chỉ đơn thuần là một người bạn không hơn không kém? Nếu anh và Nguyễn Tùng chưa từng có một mối liên hệ để gắn kết hai người đàn ông thành anh em? Nếu như con người đừng trở nên khó hiểu! Anh không phải là một ngoại lệ, bản thân anh đang đứng trước những ngã rẽ, một là nó sẽ đưa anh về một bến bờ hạnh phúc hoặc không anh sẽ tự tay chôn vùi đi những điều tưởng như đã từng được coi là hạnh phúc.

Trước đây, khi nói với những đứa em khoá dưới, anh vẫn thường cười hiền và khuyên rằng: ” nếu chúng ta có khả năng đặc biệt hơn người khác, hãy dùng nó cho mục đích tốt đẹp nhất. Nếu không được thì cũng đừng làm điều xấu xa và ảnh hưởng đến người khác, vì cuối cùng rồi thì phần thiệt nhận về cũng chính là mình thôi.” Hôm nay, anh lại nói với Thuý Chi câu nói ấy nhưng chính anh cũng không biết mình phải sống với suy nghĩ đó như - thế - nào? Lạc đi giữa cuộc sống ồn ào náo nhiệt đang xoay quanh mình, anh thấy lạc lõng và cô đơn hơn bao giờ hết. Cô đơn vì không có ai hiểu mình. Cô đơn vì thật sự cần một người bên cạnh.

” Anh Nam ơi, anh cho em xin chữ ký để đổi kim.”

Giọng một người lạ bất chợt phía sau khiến Nam thoát ra khỏi dòng suy tư ngổn ngang. Mỉm cười, anh rút bút ký rồi đưa lại giấy cho cô bé đang đứng gần mình. Đường như không muốn đưa chân đi, cô bé nghiêng đầu nhìn anh đầy thắc mắc:

” Anh ơi, anh có phải là người yêu chị Vy nhà em không?”

”Ồ. Em ở tổ 14 à? Không phải em à...”

Cô bé nhìn anh cười ngượng ngùng, có đôi chút thất vọng rồi đi mất. Anh nhìn theo và cũng lắc đầu cười.

Cơn dông chiều đổ mưa như trút, Hà Vy cố chạy xe thật nhanh nhưng chẳng đường về quá dài khiến cô vẫn không tránh được ướt mưa. Buông bỏ túi xách, cô đứng lặng im nghe mẹ trách mấy lời:

”Con gái lớn rồi mà chẳng chịu cẩn thận gì hết. Mưa lớn vậy thì phải ở lại công ty rồi về sau chứ? ”

Ngừng một lát, mẹ cô nói tiếp:

”Chỉ cần dính vài hạt mưa vẫn có thể ốm, cất đồ rồi tắm nước ấm ngay đi! ”

Hà Vy mỉm cười và khẽ vâng với mẹ, cô biết ngoài mẹ ra sẽ chẳng có ai yêu cô vô điều kiện và chỉ có gia đình mới khiến cô có cảm giác bình yên. Rồi một mai có thể cô sẽ không còn được ở bên mẹ mỗi ngày nhưng đó là chuyện của tương lai, còn hiện tại mỗi ngày bên mẹ là mỗi ngày hạnh phúc.

Hà Vy dành nguyên cả buổi tối chỉ để nằm im trên sofa xem thời sự cùng mẹ, chơi điện tử cùng em trai. Áp lực của công việc cô không muốn mang theo về nhà vào buổi tối, muộn phiền của chuyện tình cảm cô càng không muốn làm chủ đề tranh luận của lý trí với trái tim. Cô muốn nghỉ ngơi bởi cô mệt mỏi quá rồi. Biết là phải thoát ra nhưng sao mà khó đến vậy?

Cơn buồn ngủ ập đến khiến Hà Vy miễn cưỡng về phòng riêng. Chiếc điện thoại nằm im bất động báo cho cô có vài cuộc gọi nhỡ và một vài tin nhắn. Những ngón tay trượt nhanh trên màn hình, một con số quen và một con số lạ. Con số quen của Tùng còn số lạ gọi rất nhiều nhưng cô lại không biết của ai. Thở dài, cô bấm máy gọi lại, giọng một cô gái dịu dàng bắt máy.

”Chào Vy. Mình là Thuỳ Chi, bạn gái của anh Tùng. Mình gọi cho bạn nhưng không thấy bạn nghe máy!”

Có đôi chút ngạc nhiên, Hà Vy ngả người xuống nệm rồi cười khẽ:

”Ồ. Lại là bạn à? ”

”Phải rồi. Là mình. Mình không biết bạn và anh Tùng thân thiết đến đâu nhưng nếu bạn đặt vào vị trí của mình, bạn sẽ hiểu cảm giác của mình lúc này.”

”Bạn à. Mình nói thẳng luôn để bạn biết nhé! Mình tuy là một người nhàm chán nhưng cũng chưa nhàm chán đến mức phải đi giành lấy thứ mà người khác đang thích điên lên. Còn cái gì là của mình, nếu người khác thích mình sẵn sàng dang tay nhường lại. ”Phải biết nhường đồ chơi cho người thiếu may mắn ” vốn là quan điểm sống của mình.

Bản thân mình là một người ích kỷ. Vì ích kỷ, nên cái gì của mình thì phải là của mình. Mọi sự sở hữu khác ngoài mình, mình đều không thể chấp nhận được. Đối với mình, không có khái niệm nhập nhằng, tức là mọi thứ phải rõ ràng. Hoặc trắng hoặc đen, hoặc nạc hoặc mỡ, hoặc tất cả hoặc không gì cả.

Hoặc của mình, hoặc biến.”

Giọng Hà Vy không giấu được xúc động, cô cảm thấy khó chịu vô cùng, từng câu từng từ như mũi nhọn chĩa vào người đang nghe máy. Cô day nghiêng từng câu rồi kết lại:

”Chúng mình dừng lại ở đây thôi nhĩ? Hoặc là bạn tự tìm cái lồng nhốt chặt người yêu lại rồi canh chừng cho dễ, hoặc đừng tìm một đứa chẳng liên quan như mình. Làm ơn!”

Hà Vy nói xong tắt máy luôn không chờ đối phương đáp lời. Ngay sau đó cô gọi vào số máy của Tùng. Muốn nén lòng lại để có thể nói chuyện với anh bình tĩnh nhất nhưng cô không thể thôi xúc động. Ước chế tích tụ bao ngày giờ này cô muốn đổ hết lên đầu anh. Ngay khi anh vừa alo, cô đã gắt lên:

”Anh có biết em vừa nói chuyện với ai không? Anh có biết không? ”

Đoán được điều gì đó, giọng anh vẫn dịu dàng và nhẫn nại:

”Anh đã nói là Thuỳ Chi và anh kết thúc rồi mà. Tại sao em không chịu hiểu hay là em cố tình không hiểu nhĩ? ”

” Ngay đến việc khiến em có cảm giác an toàn và bình yên anh cũng không làm được vậy thì anh lấy tư cách gì để lấy em chứ? Em thấy chẳng phải ngẫu nhiên mà cô ấy tìm em hết lần này rồi lần khác chỉ để hỏi: em là gì trong bề bộn đời anh! Em có mắc nợ cô ấy không? Em có giành giật anh cùng người con gái khác không? Rõ ràng là không mà. Vậy thì tại sao người ta lại đòi thứ mà em không hề có? Tại sao? Anh nói đi?”

” Hà Vy. Em là vợ chưa cưới của anh, là người duy nhất anh toàn tâm toàn ý muốn yêu thương và gắn bó. Đó là sự thực, em có thể tin có thể không. ”

” Vấn đề không còn là tin hay là không anh ạ. Vấn đề là chúng ta không thể! Anh đâu có yêu em, em cũng thế! Em tưởng chúng ta biết rõ điều đó hơn ai hết cơ mà? ”

” Chỉ có em không yêu anh. Còn anh có yêu em, nhưng tiếc rằng em đã không nhìn thấy. Vì sao em biết không? Bởi tình cảm anh dành cho em nó vượt xa cả tình yêu nam nữ đơn thuần. Ai dám chắc những đôi lứa yêu nhau hôm nay ngày mai sẽ có thể gọi nhau là chồng là vợ. Nhưng anh dám chắc, anh muốn dùng cả cuộc đời mình để có thể mang lại hạnh phúc cho em.”

” Yêu? Anh đủ tư cách để nói đến chữ yêu với em sao? Là anh yêu em hay anh chỉ yêu bản thân mình?

Đơn cử như việc người yêu, nếu đã xác định yêu em thì đừng bao giờ có tư tưởng lén phéng với một ai khác, em không thể đặt mình vào cái open-relationship gì đấy, hay là kiểu ”cái gì của mình là của mình”. Đã là người yêu em, thì phải một lòng một dạ yêu em, đừng miệng cười miệng nói, sau lưng làm trò mèo, em không tha thứ được, cũng chẳng thể nhắm mắt bỏ qua được.”

Đặt tay lên ngực, Hà Vy dừng lại, cô nghe rất rõ tiếng thở dài của anh. Tùng không nói gì, anh yên lặng để cô có thể bình tĩnh. Một lúc cô nói tiếp:

”Em cũng không có khái niệm tranh giành, nếu của em mà không an phận thì em chấp nhận từ bỏ. Một khi người đó có gì đó không rõ ràng phía sau em, tức là tình yêu không đủ lớn, tức là em không đủ quan trọng, tức là mối quan hệ không đủ ý nghĩa để đừng phạm sai lầm. Tại sao em phải cố gắng vì một con người hay một mối quan hệ như thế?

Em không thích làm khó anh khi đưa anh vào thế hoặc em hoặc ai đó, mà em sẽ giúp anh lựa chọn. Em chọn rút lui nhường phần cho người khác tiến tới. Chủ yếu là để bảo vệ để trái tim em không hén gập lại lần sau với cái cảm xúc ấy, đau một lần rồi thôi. Điều khiến em đau không phải bởi vì em yêu anh mà đơn giản chỉ vì anh khiến em thất vọng.

Một mối quan hệ bùng nổ ngay giai đoạn đầu và lụi tàn theo một chu kỳ rất ngắn của trái tim thì việc sẽ không mang nhiều niềm vui đến cho em là điều dễ hiểu. Trong cái ao chật hẹp có quá nhiều cá mà người câu là anh thì lại thả hàng-loạt-chiếc-cần. Nguyễn Thanh Tùng, chẳng lẽ anh thấy em ngu tới mức chẳng khác nào con cá ngốc nghếch đang bơi trong chiếc ao ấy hay sao?

Cứ cho là anh yêu em, nhưng tình yêu của anh sẽ chẳng đủ lớn để ta đi đến hết cuộc đời nhau đâu ạ.”

## 17. Chương 17: ”everything Happens For A Reason”

Tùng thức giấc muộn khi cơn mưa đêm đã dứt và nắng đã hừng xanh. Tỉnh dậy, việc đầu tiên anh làm là nhìn vào điện thoại. Không tin nhắn, không lời giải thích. Anh hít một hơi sâu. Im lặng. Sự im lặng cô đọng đặc trưng của một căn hộ không còn ai ngoài mình. Anh đẩy chăn sang một bên, ngồi dậy nhìn ra cửa sổ. Bàn tay vẫn nắm chặt chiếc Blackberry chưa hề buông bỏ, anh quyết định gọi điện xin nghỉ hai ngày, cuộc gọi tiếp theo đó là gọi cho Hà Vy nhưng cô không bắt máy.

Buổi sáng thường đến và đi rất nhanh, đến khi đánh răng, rửa mặt, nấu một bát mì ăn xong cũng đã gần trưa. Tùng gọi cho Vy thêm vài lần nữa nhưng cô vẫn không trả lời. Lựa quyển sách còn đang đọc dở, anh vừa để BBC News chạy vào tai như thói quen bắt đi bắt dịch, duỗi mình trên ghế gỗ dài giữa phòng khách nhỏ vừa đủ. Được một lúc, anh lại thiếp đi mất.

Mở mắt đã gần hai giờ chiều. Anh lại va chạm với chính sự im lặng đấy. Sự tịch yên như một đứa trẻ ngủ trẻ bị người lớn bỏ quên khóa trái cửa nhốt trong ngôi nhà rộng. Hà Vy không gọi lại. Anh chớp mắt, nhìn

điện thoại rất lâu. Rồi anh đứng dậy, mở tủ quần áo. Anh sẽ đi tìm cô, đó là điều đúng đắn duy nhất anh nghĩ được lúc này. Bởi anh biết, trong những hoàn cảnh có tính quyết định thì một cuộc điện thoại không bao giờ thể hiện được hết chân tình.

CKJ! Ngày lại ngày bằng những cơn mưa đầu chiều bất chợt đến rồi đi. Mưa tan, nắng về dừng chân bên từng thềm cửa. Nắng ép mình vào khung tường, hắt bóng qua từng ô cửa sổ khiến những con người lao động nơi đây không ngừng đổ mồ hôi. Cái nóng thiêu đốt sức chịu đựng của từng người trong từng công việc, những khuôn mặt nhàu nhĩ không ngừng kêu than về cái nóng ngày đầu hạ. Bước chân từ ngoài xuống về trong phòng kỹ thuật, Hạ Long ngỡ như mình vừa thoát khỏi lò thiêu.

Mặt trời đã đi qua nửa khung giờ chiều nhưng anh vẫn chưa thoát khỏi bế tắc tâm trạng. Không phải bởi thời tiết, cũng không phải vì khối lượng công việc quá nhiều mà bởi vì anh đang có cho mình một tâm trạng hoàn toàn không tốt. Sẽ là khó khăn để anh và Thục Yên có thể bình thường lại tất cả sau những đổ vỡ do tự tay anh gây nên. Bình thường để làm bạn, bình thường để làm đồng nghiệp chứ không phải bình thường để trở về lần nữa lại yêu. Sự thật là anh và cô đã chia tay, mới hôm qua thôi, lý do anh cũng không biết nói thế nào cho cô hiểu.

Thục Yên xinh xắn, hiền dịu như một ngày mùa xuân, anh và cô yêu nhau cũng nhẹ nhàng tựa như thế. Họ làm những điều mà những cặp yêu nhau hay làm. Tâm sự, xem phim, nghe nhạc, đi ăn, ôm hôn... những việc luôn khiến người ta thoải mái. Đến mức anh tự hỏi, đó là vì bản thân những việc đó đã khiến anh dễ chịu rồi, nên nếu như không phải là Thục Yên mà chỉ cần là một cô gái xinh đẹp khác, thì cũng được đúng không?

Nhưng đó không phải là nguyên nhân dẫn đến sự đổ vỡ của tình yêu này!

Anh không biết những người trẻ tuổi quan niệm về tình yêu ra sao nhưng với anh yêu là cưới. Hơn một lần anh nói muốn cưới cô làm vợ nhưng cô lại chẳng thể đưa ra cho anh một câu trả lời xác thực. Cô yêu anh nhưng yêu là một chuyện, hôn nhân lại là chuyện khác. Tình yêu nhìn về tương lai, hôn nhân sống cho thực tại. Anh có thể là một người chồng trách nhiệm, là chỗ dựa an toàn nhưng anh lại chẳng thể mang đến cho cô một cuộc sống đủ đầy mà nhiều người khác sẵn sàng mang đến. Thục Yên theo đuổi sự hoàn hảo còn Hạ Long của thời điểm này chưa thể là một người đàn ông hoàn hảo. Để đạt được những gì cô muốn, anh cần có thời gian nhưng thời gian ấy là bao lâu thì chính anh không biết và Thục Yên chẳng đủ kiên nhẫn để đợi chờ anh. Và như thế anh cùng cô chia tay, nhẹ nhàng bình yên. Chia tay để anh và cô có cơ hội gặp một người khác thật sự phù hợp với cuộc sống của chính bản thân mình...

Như một thói quen cơn mưa cuối chiều lại ghé chân bất chợt, Hà Vy vừa lần tìm chiếc điện thoại trong túi xách vừa nhanh chóng sải bước ra về. Biết bao cuộc gọi nhớ hiện ra nhưng không hề khiến tinh thần cô nao núng. Chỉ cho đến khi đọc tin nhắn để lại của Tùng, cô mới giật mình:

” Gặp anh. Có hoặc không?”

Hà Vy biết mình không thể nói không bởi anh đang ở rất gần, gọi lại cho anh cô đưa ra một địa điểm hẹn cụ thể và một con số thời gian chính xác. Thở dài, cô cất đồ vào cốp xe rồi tới nơi hẹn như đã định. Cô biết, có những việc cần phải đối mặt một lần vẫn tốt hơn là nhập nhằng cả đời không dứt.

Quỳnh Coffee!

Kéo tay áo xem giờ, Tùng khẽ mỉm cười nhìn về phía bước chân Hà Vy đang tới gần, anh khẽ nói:

” Không sai một phút. Mọi thứ với em luôn chính xác thì phải?”

Ngồi xuống đối diện với anh rồi cô đáp lời:

”Không hẳn, em chỉ cố để tránh những rủi ro cần thiết. Anh biết đấy, điều em sợ nhất không phải là vấp ngã mà là hối hận vì đã đi lầm đường. Thận trọng lẽ nào là không tốt?”

Cô nhân viên chưa kịp đưa menu thì Tùng đã lên tiếng trước:

” Một đen đá và một ca cao nóng.”

Hà Vy nghiêng đầu cười mỉm, giọng cô mang vài phần châm biếm:

”Chỉ lần này thôi nữa nhé! Lần sau hãy để em tự gọi đồ uống cho riêng mình. Ok?”

” Có gì khác nhau không khi thứ anh gọi cũng là điều em muốn!”

” Biết đâu thứ em muốn gọi là trà hoa cúc thì sao?”

Tùng đẩy cao gọng kính, anh trả lời cô, một câu trả lời không hề ăn nhập với câu cô vừa hỏi:

” Hà Vy! Tại sao em cứ luôn đưa ra những lý do để ép bản thân phải làm điều mà mình không thích? ”

Khẽ cảm ơn và dùng hai tay ôm chặt ly cacao từ người phục vụ, Hà Vy im lặng. Tùng cũng im lặng. Mỗi người đều mang trong mình một ý nghĩ khác nhau, cô muốn anh cùng cô mãi mãi được như thuở ban đầu còn anh muốn phá vỡ sự bế tắc trong quan hệ hiện tại đang có. Như có một sự thoả thuận ngầm, ai mở lời trước người ấy là kẻ thua cuộc, và Tùng đã thua. Giọng anh khàn lại thoảng hương cafe đắng đắng, anh nói:

” Anh xin nghỉ hai ngày về dưới này chỉ để gặp em. Anh muốn em tin anh!”

Ánh mắt anh có vài phần van nài, sự thiết tha và cả chân tình ẩn chứa. Hà Vy sợ đôi mắt ấy, cô sợ mình sẽ bị chìm xuống và không thể thoát ra. Cô nhìn anh rồi nhanh chóng cúi đầu nhìn vào đôi tay đang khẽ run rẩy của chính mình. Đáp lại anh là một câu trả lời mà không chỉ anh, ngay chính bản thân cô cũng không ngờ tới:

” Giả sử nếu ngày mai, anh không còn là anh và em cũng thế thì sẽ ra sao? Anh đã bao giờ nghĩ em sợ mất anh còn hơn sợ mất bản thân mình chưa ạ?”

Thoáng bất ngờ, anh phải mất vài giây để hỏi lại cô:

” Là sao? Anh không hiểu?”

” Anh thừa biết với em anh rất quan trọng và có sức ảnh hưởng cơ mà? Anh biết, đúng không?”

” Ừm. Vì anh biết chúng ta quá hiểu nhau nên vợ anh chỉ có thể là em mà không phải một người nào khác. Những người thứ ba đều sẽ không liên quan, anh lấy danh dự của mình ra đảm bảo.”

”Anh biết không, em đã từng rất ghen tỵ với những cô người yêu bên cạnh anh suốt ba năm qua. Khi đó em đã tự hỏi, vì sao là họ mà không phải là em? Cách anh quan tâm tới họ và cách anh chiều chuộng em hoàn toàn khác nhau. Em luôn nhoẻn miệng cười gọi họ một tiếng chị dâu, hai tiếng chị dâu nhưng thực ra trong lòng em không ngừng thầm rửa chò anh và họ sớm tan đàn xẻ nghé.”

Ánh mắt Tùng không giấu được sự vui thích:

” Ồ, có chuyện như vậy sao?”

Hà Vy nhìn anh và gật đầu quả quyết, rồi cô nói tiếp:

” Sự đổ kỵ và ích kỷ chưa bao giờ rời bỏ em mà đi cả. Em đã từng cố lý giải cho cảm giác đó của chính mình, là ghen hay là lo âu và sợ hãi? Ban đầu em nghĩ đó là ghen nhưng sau này em hiểu phần nhiều là sợ. Em sợ mất anh, anh trai ạ.”

Ánh mắt Tùng nhìn cô không chớp, anh chống tay lên cằm đắm chiêu suy nghĩ. Mất một phút sau, anh mới điềm tĩnh nói cùng cô:

”Ngạn ngữ Anh có câu ”Everything happens for a reason” (Mọi chuyện xảy ra đều có lí do của nó). Hà Vy, em có biết là tình bạn phải chuyển quan tình thân sau đó mới có thể trở thành tình yêu được. Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, tin anh đi!”

” Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, em tin là thế! Nhưng không phải cùng nhau xây dựng một hôn nhân bền chặt. Anh là anh trai của em mà! Lấy anh.....em sẽ có cảm giác như là loạn luân vậy!”

Tùng khẽ chau mày, đưa tay gõ vào đầu Vy, anh cao giọng:

” Nói linh tinh gì thế? Càng lớn càng chẳng biết suy nghĩ gì cả.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

” Anh biết, hiện tại em rất khó thích ứng với chuyện này nên anh muốn em có thời gian để suy nghĩ. Hãy cứ coi như em có thêm một đối tượng theo đuổi, là em cho anh cũng là em cho chính bản thân mình thêm một cơ hội. Dù sau này ra sao thì anh vẫn là người ở cạnh em suốt ba năm qua, vẫn là người bất kỳ lúc nào em mệt đều có thể dựa vào và tin tưởng.”

Hà Vy lặng yên nghe anh nói, mấp máy môi muốn nói điều gì đó nhưng lời chưa kịp nói ra thì điện thoại của cô khẽ đổ chuông. Một người không ngờ gọi tới...

## 18. Chương 18: Lets Start From Here

Đôi bàn tay nhỏ của Hà Vy vẫn ôm chặt tách cao nóng không rời, bỏ mặc tiếng chuông điện thoại đang phát ra bên cạnh.

”Giving up  
why should i  
have come too far to forget  
beautiful  
just got lost  
somewhere along the way  
so much was missing when you went away  
let’s start from here  
lose the past  
change our minds  
we don’t need a finish line  
let’s take this chance  
don’t think to deep  
all those promises we couldn’t seem to keep  
I don’t care where we go  
let’s start from here”

Tùng nghiêng đầu nhìn Hà Vy, anh cười rồi nói khẽ:

” Anh dù rất thích nghe Let’s star from here nhưng đừng vì thế mà em bỏ lỡ một cuộc gọi. Biết đâu, đó là một cuộc gọi quan trọng để ” bắt đầu” thì sao?”

Hà Vy cười khẩy, cô nhìn anh bằng ánh mắt lạnh đậm, giọng nói của cô trở nên trầm tĩnh khác hẳn lúc trước:

” Người quan trọng đã ở trước mặt em rồi thì những cuộc gọi khác chỉ là phù phiếm. Đó là câu trả lời mà anh đã từng dạy cho em. Anh thì đã quên còn em luôn luôn nhớ!”

” Có chút tiến bộ. Không ngờ còn biết áp dụng ngay cả với anh.”

Hà Vy đưa tay với chiếc điện thoại trên bàn rồi đưa ra trước mặt Tùng. Một cái tên anh không quen nhưng mơ hồ vài ấn tượng: Hạ Long. Ánh mắt anh chuyển qua nhìn cô không chớp, giọng anh vẫn dịu dàng:

” Em nghe máy đi, đừng để người khác đợi.”

Hà Vy lắc đầu, tiếng chuông cũng dứt, cô khẽ đáp lời anh:

” Điều tồi tệ nhất của em là đã luôn làm đúng theo những gì anh từng dạy. Phàm là những việc không cần thiết em sẽ không làm.”

” Oh, không phải đó là anh chàng làm cùng công ty mà em cảm mến hay sao? Không cần để ý đến sự tồn tại của anh đâu! Em biết đấy....chồng tương lai của em là một người rất hiểu chuyện mà. Đúng không nào?”

Hà Vy bật cười, cô nghiêng đầu nhìn anh và chăm chọc:

”Tất nhiên chồng em phải là một người hiểu chuyện và hơn thế, anh ấy còn rất hiểu em. Nhưng biết đâu....người đàn ông vừa gọi mới là chồng tương lai của em thì sao? ”

” À à. Giờ còn biết công kích anh cơ đấy! Theo những gì vợ tương lai của anh từng kể thì cậu ta đã có bạn gái và cũng làm cùng công ty em luôn.”

” Oh hay, bạn gái có thể biến thành bạn gái cũ. Không biết, vợ tương lai của anh có nói với anh rằng Hạ Long vẫn là một người đàn ông độc thân không nhỉ?”

” Xem ra em chưa thật sự thuộc bài rồi! Đàn ông độc thân, chưa một lần xỏ nhẫn vào ngón tay áp út, cũng chưa từng một lần ký tên vào tờ giấy chứng nhận kết hôn nhưng một ngày đẹp trời vẫn có khả năng xuất hiện một đứa trẻ tìm đến gọi là bố.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

”Em phải nhớ rằng đàn ông đều là lũ khốn cả....kể cả anh. Nhưng thà chọn một thằng khốn để làm chồng còn hơn là cả đời nguyện chạy theo làm vợ của một thằng ngu em ạ. ”

Hà Vy xiết chặt hai bàn tay vào nhau, chỉ là vài lời đẩy đưa khê đùa một chút không ngờ anh lại quay ra giáo huấn cô bằng những câu nói quá đỗi lạnh lùng. Cô im lặng, ánh mắt bất an chờ anh mở lời nói tiếp. Anh nhàn nhã nhấp môi tách cafe đã nguội, nhìn thấu tâm can của cô, anh khê cười rồi nói:

”Từ khốn để chỉ một người xấu nhưng từ ngu để chỉ một người ngốc nghếch đần độn. Anh không tốt như em nghĩ đâu, vì anh là một người xấu mà. Nhưng anh chưa ngu tới mức không nhận ra một cô gái tốt như em...”

Có chút ghen ngào trong giọng nói, cô khê gật đầu với anh tỏ vẻ đã hiểu:

” Em cũng biết anh không đẹp mà!”

Đưa tay véo má cô rồi Tùng đứng dậy đi về phía quầy thanh toán. Hà Vy cũng kéo ghế đứng lên và bước sau anh. Ở bên anh cô luôn được là chính bản thân mình, không cần che giấu bất kỳ điều gì vì có che cũng không giấu nổi. Đáng buồn thay, đó chính là lý do khiến cô không thể yêu anh vì người đàn ông cô yêu phải là người có khả năng khiến trái tim cô đập vừa nhanh vừa chậm....

Ngọc Nam ngỡ mình là người ra khỏi công ty muộn nhất nhưng không ngờ vẫn còn một người chung đường về cùng anh. Một cô gái với giọng nói dịu dàng tựa rót mật vào tai:

” Anh Nam cũng về muộn thế ạ? Em cứ ngỡ bên tổ hoàn thành thường tan làm sớm!”

Gật đầu chào với Thực Yên, Ngọc Nam cười hiền:

” Về cơ bản là như em nói nhưng chỉ đúng với công nhân. Còn anh thì ngày nào cũng như ngày này. Thực ra, tại mọi hôm trong mắt em bận nhìn về người khác nên không thấy anh đấy thôi.”

”Ồh, Em thật đáng trách quá!”

Đảo mắt nhìn quanh, Ngọc Nam đáp lời cô:

” Có gì đâu, nhiều khi muốn chào em một câu mà cũng ngại. Vệ sĩ của em hôm nay chắc bận nên về trước rồi à?”

Ánh mắt Thực Yên thoáng buồn, cô khê nói:

” Bọn em chia tay rồi anh ạ!”



” Đàn ông bọn anh nhiều khi vô tâm lắm nên em phải thông cảm. Vì thế em có giận chỉ nên giận vài ngày thôi. Chỉ bằng hôm nay để anh đưa em về, được chứ?”

Nhoăn cười với anh, cô khẽ gật đầu đồng ý!

Hà Vy xoay chiếc điện thoại trong tay nguyên buổi tối, đắn đo nhưng cuối cùng cô vẫn quyết định gọi lại cho Hạ Long. Anh nghe máy, giọng anh mang theo vài phần mệt mỏi:

” Anh đây. Sao lúc tan làm anh gọi em lại không nghe máy?”

” Em để điện thoại trong xe nên không biết anh gọi. Không biết anh gọi cho em có chuyện gì không ạ?”

” Em lại thế rồi! Chẳng lẽ có chuyện gì mới được gọi cho em sao?”

” Dạ không nhưng mỗi lần thấy điện thoại của anh em đều không tránh được ngạc nhiên!”

” Ồ. Vậy thì từ nay anh còn khiến em phải ngạc nhiên hơn nữa rồi.”

Im lặng rồi anh nói tiếp:

” Hôm nay anh gọi chỉ muốn biết em có mang theo áo mưa hay không? Anh sợ em bị ướt nên muốn đưa áo mưa cho em mà gọi em không có nghe máy!”

Khẽ chau mày, Hà Vy cảm thấy khó thích ứng với những gì cô vừa nghe. Đối tay cầm điện thoại, cô đáp lời anh:

” Em nghĩ là....em không có khả năng dành được nhiều sự ưu ái và quan tâm đến thế. Không biết anh muốn chỉ bảo em điều gì xin hãy cứ nói thẳng ạ.”

” Lẽ nào bạn bè không được quan tâm đến nhau hay sao? Nếu em cảm thấy phiền vậy thì anh không quan tâm đến em nữa vậy...”

” Bạn bè quan tâm đến nhau là rất tốt, em rất vui khi được anh quan tâm nhưng điều đó sẽ dễ khiến bạn gái anh không vui. Và cô ấy không vui tức là em vô tình mang tội lớn rồi.”

” Anh chẳng có bạn gái nào hết, tin hay không tùy em. Vì vậy, em đừng đa nghi và cũng đừng nói với anh giọng như thế. Anh không thích chút nào!”

Cuộc gọi sớm kết thúc bởi cả Hà Vy và Hạ Long không tìm ra được một chủ đề chung để nói chuyện. Trong ấn tượng của cô anh chưa bao giờ là một người dễ kích động cũng nhưng trong ấn tượng của anh cô vốn chỉ là một con mèo nhỏ biết vâng dạ, tỏ vẻ ngoan hiền. Nhưng cả hai đều lầm tưởng về đối phương hoặc bởi chưa từng gần bó nên chưa từng hiểu rõ. Trong khoảng không tĩnh lặng của cùng một bầu trời, mỗi người bọn họ lại chạy theo một dòng suy nghĩ...

Hương marlboro thổi vào đêm, ru ngủ ưu phiền của một người đàn ông đầy tâm trạng. Hà Vy không hề biết rằng Hạ Long thật sự chỉ đơn thuần muốn tìm một người trò chuyện. Anh tìm đến cô như tìm đến một chốn bình yên nhưng cô nay đã thành một người hoàn toàn khác. Tiếng cười giòn tan ngày nào nay đổi lại là những câu nói đầy châm chọc. Một cô gái khó hiểu và khó nắm bắt. Nhiều khi anh không biết những rung động mà cô từng dành cho anh là thật lòng hay chỉ là một trò đùa ác ý?

Hít một hơi thật sâu rồi Hạ Long khẽ nhả ra từng làn khói thuốc mỏng manh. Nhìn lại những chặng đường mình từng đi, anh đã gặp không ít người tưởng như là tri kỷ. Vẫn cứ nghĩ đã là duyên số sẽ tự tìm đến nhưng hoá ra không phải mà chính xác đã là duyên không nắm lấy sẽ tự vụt mất. Biết đâu Hà Vy là nhân duyên và biết đâu nếu anh gặp cô từ đầu thì bây giờ đã xảy ra điều kỳ tích? Sẽ không bao giờ là muộn bởi từ nay anh sẽ cố để đưa ra một câu trả lời xác thực xem rốt cuộc thì Hà Vy có phải là nhân duyên thật sự của anh hay không?

Anh đã mất một thời gian để cùng Thục Yên đi suốt một chặng đường, không đủ dài nhưng để cả hai nhận thức rõ việc hai người phải rẽ về hai lối. Ấu cũng là số phận. Bởi còn có ngày mai nên anh tin lời chia tay hôm ấy chỉ là sự bắt đầu. Cái cũ không đi thì cái mới không thể nào tới được. Đi qua bao năm tháng hợp tan, anh giờ này đã ý thức rất rõ một điều: Tình yêu chỉ có một nhưng người yêu chưa bao giờ là duy nhất.....!!!

## 19. Chương 19: Nói Ít Tránh Làm Nhau Đau...

Đêm lạt mình nhanh hơn mừng tượng, Hà Vy cố thuyết phục bản thân chợp mắt thêm lúc nữa nhưng cô lại chẳng thể nào ngủ tiếp. Đưa ánh mắt mơ màng nhìn ra ngoài khung cửa sổ, mùa hè đã đến từ rất lâu rồi. Có lẽ đây là khoảng thời gian Hà Vy không thích nhất trong năm bởi mỗi sáng nhìn vào khoảng trời không gợn mây khiến cô có cảm giác buồn bực và khó chịu, giống như lúc nào cũng đang đợi chờ điều gì đó.

Bởi thức dậy sớm nên Hà Vy có mặt ở công ty sớm hơn ngày thường, vô tình cô chạm mặt Nam. Đôi phần ái ngại nhìn cô, anh gượng gạo nói:

” Em đi sớm vậy? Anh ăn sáng cùng em, được không?”

”Mới có mấy ngày mà anh khách sáo với em đến thế sao? Lẽ nào em lại nói không? ”

Nghe Hà Vy nói xong, ánh mắt Ngọc Nam trùng xuống, đáp lời cô giọng anh thoáng buồn:

” Vẫn giận à? Anh xin lỗi rồi mà?”

” Anh vốn thanh niên nghiêm túc, làm gì có lỗi mà xin. Huống hồ....em là ai mà lại có quyền giận anh cơ chứ! Đừng nói thế, oan cho em lắm!”

” Em là ai? Vậy mà anh cứ tưởng....em là vợ anh cơ đấy!”

Hà Vy nghe xong bật cười, cô mang tô phở của mình về bàn trống ngồi xuống, Ngọc Nam cũng kéo ghế và ngồi đối diện cùng cô. Hai người đều lặng lẽ ăn sáng như chưa từng có chuyện gì xảy ra, một lúc anh ngẩng đầu hỏi nhỏ:

” Chắc mấy ngày qua em thất vọng về anh lắm nhỉ? Vì anh đã không phải là chàng trai lạc quan như em từng nghĩ...”

Đôi tay cầm đũa của Hà Vy sững lại, cô khẽ chau mày nhìn Ngọc Nam và đáp lời anh:

” Trong suy nghĩ của em, anh luôn là một người dễ lắng nghe nhưng khó chia sẻ. Nhưng hôm đó...anh đã quát em. Anh chưa bao giờ làm thế với em cả.”

” Em đúng là....yêu quái. Từ nay anh sẽ cố gắng để quát em nhiều hơn vậy!”

Trùng mắt với anh, cô chau mày đáp trả:

” Còn phải xem anh có bản lĩnh không đã. Và em không phải yêu quái nhà anh, em là Tôn Ngộ Không.”

Ngọc Nam cố gắng để không bị sắc nước lèo, anh cố nhấn mạnh nhằm châm chọc Hà Vy:

” Ngộ Không? Ngộ Không sao? Nhìn kỹ về cơ bản em cũng giống khỉ cơ mà em đẹp hơn và con khỉ thì rất nhiều lông...”

” Ngọc Nam. Có anh mới là khỉ ấy còn bản cô nương là bồ tát vậy!”

Không thèm nhìn lên, giọng Ngọc Nam đều đều đáp lại:

” Bồ Tát thì hay sang Tây Trúc, cụ thể là Ấn Độ mà bên ấy hiệp dân tràn lan. Anh sợ em có mệnh hệ gì thì...”

Ngừng một lát nhìn theo vẻ mặt tức tối của cô, anh nhoẻn cười nói tiếp:

” Dù em ra sao, xấu xí đen đúa hay là bệnh tật thế nào anh cũng sẽ có trách nhiệm. Ai bảo cả cái công ty này đều chứng nhận em là người yêu anh cơ chứ.”

Hà Vy dùng chân đá thật mạnh Ngọc Nam rồi đứng dậy đi trước. Mọi thứ lại bình yên như lẽ vốn dĩ thuộc về...

Trở lên phòng họp sau khi dùng xong bữa sáng, Ngọc Nam thoáng ngạc nhiên khi thấy bao con mắt đám đông đều tập trung vào anh. Cúi đầu chào mọi người rồi anh lặng lẽ ngồi xuống ghế của mình, vô tình ánh mắt anh và Thục Yên giao nhau. Cười với anh, cô nói rất khẽ đủ để hai người nghe thấy:

” Đúng là nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo tới. Mọi người vừa nói chuyện về anh xong...”

” Anh làm sai lỗi gì để mọi người phải họp bàn nhắc nhở sao?”

”Ồi, dạ không. Ai cũng hết lời khen ngợi anh khiến em cũng phải ghen tỵ. Không ngờ anh Nam mới về công ty mà đã trở thành nhân vật hot à nha!”

Thục Yên vừa nói vừa nhìn Ngọc Nam, cười trừ mếu. Giật mình khi cô thấy Hạ Long đã ngồi phía sau hai người họ từ lúc nào. Một chút sượng sùng, cô quay người để tránh ánh mắt thâm trầm khó đoán của anh...

” Chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu cả!” \_ Thục Yên đã nói như vậy khi cô nhận ra Hạ Long không phải là bạch mã hoàng tử trong câu chuyện của cuộc đời cô. Ánh mắt anh khi đó lạnh yên nhìn cô, im lặng nhưng chất chứa đầy chua xót, tựa lúc này...Nhưng chỉ cần thế thôi, Thục Yên cũng có cảm giác như ai đó đang xoắn vặn dây thần kinh, cơ chằng của cả cơ thể cô lại, tê buốt. Những ngày qua, nhiều khi cô nghĩ phải chăng là cô và anh vẫn chưa chia tay, chỉ là cho nhau khoảng lặng vài ngày? Kỳ thực, cô rất muốn nói với anh một câu, chỉ một câu thôi: ” anh vô tâm lắm” nhưng cô lại chẳng thể mở lời bởi khi chia tay một lời chào xã giao cũng trở thành xa xỉ.

Hạ Long đã không biết có những lần cô đứng trước cửa phòng kỹ thuật chỉ để nhìn anh chuyên tâm làm việc, muốn gọi ”anh ơi” như bao lần nhưng sợ một câu nói cũng làm nhau đau. Anh không biết và không bao giờ biết con đường về của cô không anh trở nên khó nhọc ra sao. Bấu víu vào những gì đã qua mong tìm lại những gì thân thuộc nhưng người thân thuộc nhất chỉ một cái xoay người đã vội hoá người dưng...

Nén lại tâm trạng, Thục Yên đặt toàn bộ tâm trí vào cuộc họp buổi sáng. Công việc vẫn chẳng có gì thay đổi chỉ là trong nội bộ công ty có chút chuyện không vui xảy đến. Một số người bị buộc thôi việc, một số chuyện ngõ sẽ nằm trong bóng tối thì nay lại bị phanh phui. Tất cả giờ đây mới chỉ là bắt đầu. Từng gương mặt cán bộ đều ái ngại nhìn nhau, ngay bản thân cô cũng chỉ còn biết thở dài và thầm nghĩ: ” Xét cho cùng mình vẫn chỉ là đứa làm thuê và chẳng biết bao giờ sẽ tới lượt ra đi..”

Hà Vy khoác tay chị Thuý đi về phía góc làm việc nhỏ nơi hàng ngày cô gắn bó. Có lẽ do tin nhắn của Tùng vừa gửi tới ban sáng và cũng do cô đã làm lành với Nam nên hôm nay Hà Vy thấy buổi sáng đến rất nhẹ nhàng, tinh thần cảm thấy khá hơn rất nhiều lúc vừa thức dậy. Khi cô và chị Thuý vẫn còn đang cùng nhau xem lại số lượng hàng kiểm ngày hôm trước thì dưới chuyền may mọi người đang xôn xao. Không tránh được tò mò, Hà Vy cùng chị bỏ lại báo cáo rồi chạy về phía đám đông. Mỗi người một câu, một câu chuyện mà bản thân Hà Vy không biết đâu mới là sự thật hoặc có thể ngay chính người trong cuộc cũng đang lừa mình dối người..

Lắc đầu, Hà Vy bỏ lại những lời bàn tán phía sau rồi trở lại bàn làm việc của mình. Chuyện kể về một chị công nhân không xinh nhưng có tài ăn nói. Chị đã có gia đình, một người chồng hết lòng và đầy trách nhiệm, hai đứa con đã lớn và rất ngoan. Người ta nói đêm qua chị cố tình tan làm muộn để bỏ lại gia đình yên ấm đi theo một người đàn ông khác. Người ta nói chị dựng lên một màn kịch để che mắt chồng hồng tìm lấy đường lui, rằng: ” Anh ơi, em bị bắt cóc rồi.” Sự thật là gì thì chỉ có người trong cuộc mới có câu trả lời cho đám đông đang đợi mong tin. Khoé môi Hà Vy nhoeo cười, hoá ra đời không trả catse nhưng vì đam mê mà không ít người vẫn diễn. Nếu điều người ta nói là sự thật thì vai diễn của chị công nhân kia....thật rẻ tiền. Câu chuyện ngõ như phim và hứa hẹn sẽ còn dậy sóng trong công ty vài ngày sắp tới...

Trở về trong trạng thái mệt mỏi, Tùng cố gắng chạy xe thật nhanh giữa cái nắng như thiêu như đốt của mùa hè. Giả sử nếu chiều qua anh không về gặp Hà Vy, giả sử nếu anh chỉ kiên trì dùng tới những cuộc gọi đường dài để giải quyết vấn đề thì căng thẳng của anh và cô mãi mãi không bao giờ tan đi triệt để. Tình yêu cũng như một vụ làm ăn, kẻ thắng chính là kẻ mạnh. Tất nhiên, anh không muốn mình là người thua cuộc và để thắng thì anh - không ai khác phải là người biến xúc động thành hành động. Có thể chỉ cần một ánh mắt của anh nhưng đủ sức mạnh để dẹp tan nghi ngờ mà Hà Vy đang có.

Tùng con số dịch chuyển, cánh cửa thang máy từ từ mở ra, Tùng lấy tay đẩy cao gọng kính rồi bước về phía căn hộ của mình. Bước chân Tùng khẽ dừng lại khi thấy một bóng người đang đi lại trước cửa nhà anh. Nhanh chóng thu hồi lại sự ngạc nhiên, anh cao giọng:

” Mày đi công tác về hồi nào sao không kêu tao một tiếng? Nhỡ tao về dưới nhà thì mày cũng vẫn đứng đợi ở đây sao?”

Quyết Tiến ngẩng đầu đáp lại:

” Bỏ mở cửa nhanh hộ con cái. Con sắp mắc buồn mà giải quyết trước cửa nhà bố mất thôi...”

Bật cười, Tùng mở cửa rồi bước về phía tủ lạnh. Khi anh trở ra thì Quyết Tiến đã nằm dài trên sofa phòng khách, đón lấy lon bia vẫn còn toả khói lạnh từ tay Tùng, anh nói:

” Tao qua cơ quan nhưng mọi người kêu mày nghỉ nên tao lại phải dẫn xác về đây, sợ mày ốm đau hay làm sao? Có chuyện gì mà đang đầu tuần lại nghỉ làm thế mày?”

Lắc đầu lon Ken trong tay, Tùng chậm rãi uống vào từng ngụm rồi mới đáp lời bạn:

” Không sao, về Tứ Kỳ đổi gió ấy mà...”

Tròn mắt nhìn anh, Quyết Tiến hỏi lại:

” Mày mới được cấp chứng nhận của Trâu Quì à? Đang yên đang lành đi cả trăm km chỉ để đổi gió thôi sao? Khó tin à nha.”

Giọng Tùng chậm rãi, anh nói:

” Mày còn nhớ Hà Vy không?”

” Àh. Hà Vy? Nhớ chứ sao không nhớ! Cơ mà có vấn đề gì vậy?”

Cười nhạt, Tùng lắc đầu rồi đứng dậy bước về phòng ngủ thay đồ bỏ mặc câu hỏi chưa có lời đáp của Quyết Tiến. Không phải anh không muốn nói mà chuyện này ngay đến bản thân anh cũng chưa có cho mình một câu trả lời thoả đáng. Chi bằng nói ít hơn mức cần thiết, cái gì đến sớm muộn cũng sẽ đến một cách tự nhiên...

## 20. Chương 20: Anh Uống Rượu.....để Bớt Nhớ Em Hơn!

Nhiệt độ mùa hè tăng nhanh hơn mường tượng khiến Tùng chỉ muốn nằm thiếp đi một giấc dài trong bồn tắm. Song mong muốn của anh đã chẳng thành khi nghe thấy tiếng Quyết Tiến không ngừng gọi với vào.

Xoay đều chiếc điện thoại của Tùng trên tay, Quyết Tiến nheo mắt nhìn anh và nói:

” Điện thoại của mày phiền chết y được, khiến tao ngủ cũng không yên.”

Đón chiếc điện thoại đang đổ chuông từ tay bạn rồi anh bước về phía cửa sổ lộ thiên trong phòng khách. Cát tiếng, giọng anh lạnh lùng đáp lại sự kiên nhẫn chờ máy của đối phương:

” Chuyện gì vậy?”

Thùy Chi ngồi bó gối trên sofa, qua điện thoại nhưng chẳng thể giấu nổi giọng nói sưng nước của cô:

”Tại sao anh lại thay đổi như vậy? Chẳng lẽ anh sẵn sàng rũ bỏ tất cả những gì mà em và anh từng có mà không cần đến một lý do dù nhỏ nhất như vậy sao? Chẳng lẽ anh không cảm thấy đau lòng sao... những gì mà em và anh từng cố gắng... từ nay sẽ chẳng còn gì nữa chỉ vì sự ích kỷ của anh? Em đã làm gì sai cơ chứ?”

” Em không làm gì sai cả! Nhưng anh đã quyết định vậy rồi!”

”Em cầu xin anh đấy, anh suy nghĩ lại đi. Nếu em sai, em sẽ sửa mà.”

”Nhưng em chẳng sai gì cả, chẳng phải sửa gì hết!”

”Vậy anh muốn như thế nào, em sẽ làm như vậy.”

”Anh tưởng là đã hơn một lần chúng ta nói đến chuyện này rồi mà! Anh muốn chia tay.”

”Tại sao? Anh biết là chúng ta đã có quá nhiều thứ gắn bó. Bọn mình chẳng phải đã rất hạnh phúc sao? Bỗng dưng sao anh lại thế này!”

” Anh như vậy đấy! Em buông tha anh đi.”

Tùng tắt máy, bỏ mặc từng tiếng khóc nức lên của Thuý Chi. Đôi mắt đầy mệt mỏi của anh nhắm nghiền rồi mở ra đầy khó nhọc. Tin nhắn của Hà Vy vẫn nằm im trong tay anh chưa mở ra. Tâm trạng chán chường khiến anh không còn muốn thiết tha điều gì thêm nữa. Khẽ quay người nhìn về phía Tiến, anh khàn giọng:

” Đi uống vài ly không mày?”

Nhún vai nhìn rõ tâm tư của Tùng, Tiến thở dài rồi gật đầu đồng ý. Anh biết, rượu không phải là cách giải quyết vấn đề nhưng nếu có vấn đề thì chỉ bằng mượn rượu để nói lên tâm trạng, hoặc không đó cũng là cách tốt nhất để ru ngủ những phiền muộn trong lòng.

Ngôn ngữ là nguồn gốc của mọi sự ngộ nhận, Hà Vy tin là như thế! Nếu lúc sáng cô vẫn còn đứng đưng về vụ bắt cóc xảy ra trong công ty tối qua thì giờ cô khẽ rùng mình khi nghĩ biết đâu....người hôm nay sẽ là mình? Ôm chặt tách cafe nóng trên tay, ánh mắt cô nhìn về phía anh Hải và chị Thuý đang đứng.

” Con này vốn đã theo trai từ lâu rồi, bắt cóc chỉ là vở kịch nó dựng lên nhằm che mắt thế gian thôi. Cái loại đàn bà mà bỏ chồng, bỏ con để đi theo trai thì em không chấp nhận được.” \_ Giọng chị Thuý đầy phần nộ.

Anh Hải nghe xong chỉ khẽ chau mày, anh khẽ nói:

” Không biết được em ạ. Công an từ sáng đến giờ vẫn ở công ty mình, có thể đây là vụ bắt cóc bởi chính đứa kia cũng gọi điện về cho chồng nó bảo vậy.”

Từ bàn trên, anh Tân quay xuống nhìn Vy rồi nói:

” Em Vy đang mong được bắt cóc mà sao chẳng đứa nào chịu ra tay nhỉ?”

Hà Vy nhoen cười:

” Anh đừng hù em, em chỉ nghĩ hôm qua nó bắt cóc phụ nữ nên hôm nay sẽ chuyển qua đàn ông. Vì thế....biết đâu nó lại bắt anh thì sao?”

” Anh già rồi, nó bắt về làm gì? Em còn trẻ lại chưa chồng, bán mới có giá trị.”

Anh Tân vừa nói xong, anh Hải cũng thêm vào:

” Phải đấy em ạ, dù sao đi đường về một mình cũng phải hết sức cẩn thận. Biết đâu đây là vụ bắt cóc thật thì sao?”

” Ôi, các anh làm em hoang mang quá, nổi cả da gà rồi ạ!”

Những ngón tay dài khẽ lần tìm điện thoại, Hà Vy gửi vội tin nhắn kể chuyện vừa bàn luận cho Tùng nghe. Nhìn vào từng con chữ cô cười một mình, cô thật sự muốn biết anh sẽ thế nào nếu một ngày....người bị mất tích là cô!

Ngọc Nam cố tình nán lại trước cửa nhà ăn để chờ Hà Vy trong khi cô chẳng khác nào con rùa bò từ trong xưởng về phía anh. Chỉ tay ra vật nặng đang hất về phía mình, anh nói:

” Em có biết là anh cố tình đứng đây gần 5p chỉ để chờ em cùng ăn cơm không?”

Đôi môi cô khẽ cong lên, cô kéo áo anh vào trong vừa đi vừa nói:

” Dạ, biết biết ạ. Là anh cam tâm tình nguyện chứ em có bắt anh phải khổ sở vậy đâu?”

Giọng anh hững hờ:

” Ồ. Có lẽ do anh vốn chỉ là một thằng khờ khạo.”

Kéo ghế ngồi xuống, Hà Vy cười rồi nói cùng Nam, câu nói của cô bị xé ra đứt quãng:

” Ngọc Nam. Anh biết không....những kẻ tỏ ra nguy hiểm thì vô cùng khờ khạo còn những người có vẻ khờ khạo thì....lại thâm hậu đủ đường.”

Nghiêng đầu, Ngọc Nam suy nghĩ một lúc rồi mới động đũa, vừa gấp thức ăn sang cho Hà Vy, anh vừa hỏi lại:

” Nghĩa là em cho rằng anh....thâm hậu đủ đường?”

” Ừm. Em nghĩ rằng.....anh vốn là một người nguy hiểm. Nguy hiểm là gì? Tức là mọi cảm xúc của anh, trí tuệ của anh đều bị giấu đi sạch sẽ. Dù ai đó là người thông minh đến đâu cũng chẳng thể đọc nổi tâm tư tình cảm mà anh một khi che giấu.”

Ngừng một lát, cô nói tiếp:

” Đối đầu với anh em nghĩ mình sẽ luôn thất bại, nên anh thấy đấy.....chưa bao giờ em cố để hiểu anh, Ngọc Nam ạ.”

Ngả người về sau ghế, Ngọc Nam vừa ăn vừa đăm chiêu, một lúc anh nhìn thẳng vào đôi mắt đang dò hỏi của Hà Vy, anh nói:

” Giả sử nếu mình yêu nhau thật như mọi người vẫn đồn đại, thì em nghĩ sao?”

” Em có phải là người đầu tiên anh nghĩ đến khi thức dậy không?”

” Chắc chắn rồi.”

Anh nói rồi khẽ cười và lấy trong túi một lọ dầu thơm đẩy về phía Hà Vy:

” Không biết em có thích không? Nhưng anh nghĩ nó sẽ khiến em dễ ngủ hơn và cảm thấy thoải mái hơn.”

Khẽ ngạc nhiên, cô không nói được điều gì chỉ biết nhìn vào lọ tinh dầu trên tay. Một cảm giác ấm áp len lỏi trong tim mình, Hà Vy hiểu rõ người đàn ông trước mặt mình thật sự....vô cùng nguy hiểm. Bởi anh chứ không phải là người khác luôn khiến cô ngạc nhiên và xúc động. Tinh dầu thì có nhiều hương thơm khác nhau và được bán ở nhiều nơi khác nhau nhưng ai? Ai là người nghĩ đến và mua cho cô\_đó mới là điều quan trọng? Hà Vy biết, anh không yêu cô nhưng không yêu cũng chẳng sao nhưng sự quan tâm của anh là điều khiến cô tham lam muốn giữ lấy cho riêng mình...

Tùng tỉnh rượu khi trời đã về cuối chiều, hoàng hôn đang buông dần bên khung cửa, bầu vịu vào từng bờ vai của người đi trên phố. Lật người, khẽ day hai bên thái dương để tan cơn đau đầu rồi anh lần tìm điện thoại và gọi cho Vy. Giọng anh khàn đặc:

” Em tan làm chưa?”

Bên kia đầu máy, nụ cười của cô tươi mát tựa như những cơn gió xua tan cái nóng ngày hạ. Cô vừa tan làm, bước đi về phía cửa để quẹt thẻ, cô vừa trả lời anh:

” Dạ, em đang ra lấy xe. Anh đọc tin nhắn của em chưa? ”

” Ừm. Anh đọc rồi và anh nghĩ....chắc là có uẩn khúc chứ không phải bắt cóc gì đâu. Vì thế em đừng lo nghĩ nhiều quá mà chạy xe trong tâm trạng bất an.”

” Vâng, em thì có gì để sợ chứ? Em nhắn tin từ sáng mà giờ anh mới gọi lại cho em? Điểm cố gắng của anh bị em tích một dấu trừ rồi.”

” Oh. Vậy thì anh sẽ cố gắng để lấy lại điểm cộng vậy. Tại lúc trưa anh có uống mấy chén nên về nhà mệt quá chỉ muốn ngủ. Giờ anh mới tỉnh ấy chứ!”

” Anh có biết trong từ điển Oxford thì Tonic (rượu) chính là một loại thuốc khiến người ta cảm thấy khỏe mạnh không? Có sao anh lại mệt? Anh có biết Bukowski từng nói người ta uống rượu một là để ăn mừng chuyện tốt, hai là để quên chuyện không tốt, và ba là làm xảy ra chuyện gì đó. Không biết, anh uống rượu hôm nay với mục đích gì?”

Tùng bật cười, giọng anh dịu dàng thủ thỉ đáp lời cô:

” Anh uống rượu.....để bớt nhớ em hơn!”

Hà Vy biết là anh nói dối nhưng cô vẫn vui, nụ cười của cô giòn tan trong ánh hoàng hôn mỏng manh. Cô đâu hay, trong tích tắc ai đó vừa đi qua mình....!!!

## 21. Chương 21: Điều Biết Rõ Và Điều Không Biết Rõ

Hà Vy như bị ám ảnh bởi câu chuyện của người đứng ” bị bắt cóc” trong công ty, nỗi ám ảnh đeo bám cô ngay cả khi về nhà, ngay cả khi cô muốn nhắm mắt lại để tìm cho mình một giấc ngủ an yên....nhưng quá khó.

Phụ nữ thường hay buồn phiền vì đàn ông làm khổ họ nhưng Hà Vy nghĩ thực chất là phụ nữ làm khổ đàn ông, như một cái vòng luẩn quẩn vậy.

Cô nhớ mình đã từng nhắc đi nhắc lại 1 câu rất nhiều lần với những người bạn, anh trai thân thiết - mà bị phụ nữ làm khổ rằng:

”Sau này yêu ai, và dám cưới với ai, phải nhớ rằng ngoài tình yêu, tiêu chuẩn quan trọng nhất là người phụ nữ ấy phải yêu anh đủ để hi sinh cho anh. Thế là đủ, những cái khác không quan trọng.”

Thực ra khi đã có tình yêu và sự hi sinh của một người phụ nữ, mọi khó khăn đều có thể khắc phục. Khác biệt về tính cách và lối suy nghĩ - cô ấy có thể nhẫn nhịn dung hoà. Người đàn ông lầm bước - cô ấy có thể bao dung vị tha. Cô ấy có thể làm mọi thứ, thay vì bỏ cuộc khi có quá nhiều vấn đề, cô ấy sẽ tìm cách để cố gắng giải quyết nó, bảo vệ mối quan hệ.

Quan trọng sự hi sinh đó cũng sẽ động lòng người kia, để anh ta thương cô ấy thật nhiều, hiểu và trân quý cô ấy. Đó là sự cố gắng của 2 phía. Trừ khi sự việc quá trở trêu, còn hầu hết mọi nguyên nhân tan vỡ, ko chịu được nhau, có người thứ 3.. đều sâu xa từ việc không đủ yêu mà ra cả.

Chẳng thể đổ tội cho điều gì!

Cô mỉm cười khi nghĩ về người phụ nữ trong câu chuyện hôm nay, ngoài ba mươi tuổi mới tìm thấy tình yêu đích thực? Như vậy thì hành động bỏ chồng, bỏ con để chạy trốn cùng tình yêu chẳng phải là một việc làm rất đáng ngưỡng mộ đó sao? Sao chúng ta không tự hỏi nếu đổi lại là mình, thì sao? Bao nhiêu người dám yêu và dám làm điều ấy?

Nhưng.....người đời mỗi người một cách nghĩ. Là khen chị ấy dám yêu và dám sống hay là cười chê khinh miệt khi chị ấy bỏ trốn theo tình nhân? Chắc chắn là về thứ hai! Thở dài, tiếng điện thoại khẽ lời Hà Vy ra khỏi tâm trạng ngổn ngang.

Hạ Long đắn đo rất lâu trước khi gọi cho Hà Vy, có thể sự quan tâm của anh sẽ khiến cô sợ nhưng bản thân anh ý thức rất rõ chân lý về cuộc đời và hạnh phúc. Nhận ra hạnh phúc ở dưới chân mình, có đủ dũng cảm và quyết tâm cúi xuống và nhặt lên giữ chặt trong tay.....đó lại là sự sáng suốt thông minh của con tim. Đã hơn một lần trong đời, anh - một chàng trai có đủ thông minh vậy mà vẫn luôn bất lực khi đứng trước điều mà mình mong muốn, nỗi khao khát và sự thôi thúc của cõi lòng. Bởi vậy anh không muốn bỏ lỡ một cơ hội, càng không muốn bỏ lỡ cô gái thực sự dành cho mình bởi biết đâu...cơ hội một khi đi qua sẽ chỉ còn là tiếng thở dài nuối tiếc của riêng anh.

” Dạo này em toàn bơ anh đi thôi...”

Câu chào mở đầu đầy ẩn tượng khiến Hà Vy nhoén cười, cô còn nhìn lại màn hình điện thoại để chắc mình không bị nhầm người gọi đến. Sau đó cô mới đáp lời anh:

” Dạ, lúc nào thế ạ?”

” Thì lúc tan làm, có người đi qua nhưng có thấy anh đâu.”

” Vâng. Chắc em không để ý ạ”

Cô vừa nói xong thì Hạ Long đã phản bác lại lời nói của cô:

” Đúng rồi, em nhìn thấy sao được vì em còn bận nói chuyện điện thoại với giai. Nhìn em cười khi nói chuyện là anh biết mà...!”

” À ra vậy! Không lẽ nói chuyện với giai cũng là cái tội ạ? Vậy thì.....anh đang gián tiếp khiến em trở thành tội phạm nguy hiểm rồi ạ.”

Hạ Long bật cười khiến Hà Vy cũng cảm thấy vui hơn. Sau khi nói chuyện cùng anh, cô dễ dàng đưa mình đi vào giấc ngủ. Cô không hay biết, có một người khác đang trăn trở chỉ vì điều mà cô nói lúc trưa nay.

Ngọc Nam không phải là người thích để tâm những phiền não trong lòng. Nhưng câu nói của Hà Vy đã khiến anh cần nghiêm túc nhìn lại từng sự việc, từng con người quanh anh trong suốt thời gian qua.

” Những kẻ tỏ ra nguy hiểm thì vô cùng khờ khạo còn những người có vẻ khờ khạo thì.....lại thâm hậu đủ đường.”

”Cô nói: anh là một người nguy hiểm! ”Nguy hiểm” chứ không phải là người ”tỏ ra nguy hiểm”! Anh nguy hiểm thật sao? Ngọc Nam không nghĩ vậy. Để nói về mình, anh chỉ có thể nói: Anh là một người tốt. Mà người tốt.....chưa chắc là người đàn ông tốt!

Anh chưa từng trải qua một cuộc tình trọn vẹn đúng nghĩa, nghĩ về những cô gái bên mình mà anh ít nhiều đã từng dành tình cảm....anh cười buồn. Có lẽ trong số họ đã không ít người tìm được hạnh phúc, cũng có người vẫn độc thân và biết đâu có ai đó đang tự ném trái cay đắng một mình.

Anh hiểu, cuộc đời của một cô gái, một người phụ nữ, một người đàn bà sẽ gặp gỡ và quen biết rất nhiều đàn ông. Tình dục đơn giản, tình bạn đơn thuần còn tình yêu thì quá phức tạp. Mà bản thân phái nữ đã là một vấn đề khiến đàn ông không bao giờ tìm ra lời đáp, phức tạp....họ vốn có thừa.

Đúng vậy! Phụ nữ họ khó hiểu lắm. Trong số những người đàn ông mà họ gặp liệu có bao nhiêu người mà họ yêu? Và bao nhiêu còn lại, họ ở bên vì lòng tham, vì sự ích kỷ, như một thú vui hay đơn giản chỉ vì đó là người yêu họ với tất cả tấm lòng?

”Nếu anh yêu ai đó, chắc chắn sẽ cố gắng không bao giờ làm cho họ tổn thương, dù ai đó đâm anh đủ đường tan tác. Nếu anh yêu ai đó, anh sẽ không bao giờ phản bội họ, cho dù ai đó có lừa dối anh đủ loại. Nếu anh yêu ai đó, anh sẽ luôn chờ đợi. Cho tới khi... Có thể...”

Ngọc Nam đưa mắt nhìn về khoảng trời đêm tĩnh lặng. Một chữ nếu chẳng nói lên được điều gì. Đó chỉ là suy nghĩ một thời mà khoảng cách từ thời ấy tới bây giờ đã là xa xôi lắm. Anh giờ đã khác rất nhiều...A đã mắc quá nhiều sai lầm để thay đổi đến bây giờ.

Nhớ về cô gái anh từng yêu thương nhiều nhất\_Thùy Chi! Ngọc Nam chợt nhận ra và tự nhận anh là một thằng nhẩn tâm. Chịu được những sự thật tàn khốc nhất Chịu được cảm giác lơ lửng không ràng buộc của mối quan hệ không xác định. Anh đã rất cố gắng làm việc với hy vọng một ngày cô sẽ nhìn về phía anh và lấy anh làm niềm tự hào. Anh cố gắng trở nên hoàn hảo hơn thực tế, từ mọi việc. Anh đơn giản chỉ muốn làm chỗ dựa cho người mình yêu thương như bao thằng đàn ông khác. Nhưng thay vì dựa, thường thì người ta lại đạp...và anh chẳng đủ vị tha, chẳng đủ bao dung, chẳng đủ tình yêu để có thể tiếp tục yêu thương cô. Anh nhẩn tâm bỏ quên cảm xúc của con tim để về đây như một sự trốn chạy. Rồi anh nhẩn tâm quay lưng lại với cô khi mà anh biết có thể, nơi ấy, cô đang cần anh lắm. Cứ ngỡ tình yêu anh trao gửi cho cô là mãi mãi để rồi xoay người mới thấy ”mãi mãi” là một khoảng thời gian không dài...

Vì ngủ không được ngon giấc nên suốt cả buổi họp sáng của ngày hôm sau, lúc nào Ngọc Nam cũng trong trạng thái ủ rũ. Đưa mắt nhìn một vòng những người đồng sự, có lẽ chỉ mình anh mơ màng bởi anh thấy ai cũng đang rất tập trung nghe sếp nói. Mà những gì sếp nói thì anh.....tuy mới vào công ty chưa bao lâu nhưng sáng nào cũng nghe đã thành thuộc.

Buổi trưa khi vừa ăn cơm, Ngọc Nam kể lại cho Hà Vy nghe khiến cô bật cười:

” Nếu đúng như những gì anh nói thì: đồng chí Ngọc Nam, em có thể khẳng định rằng anh có tư chất làm cán bộ nhất trong những người ngồi đây.”

Nheo mắt nhìn cô, anh đáp lời:

” Lại khiến em phải chê cười rồi.”

Xua tay về phía anh, Hà Vy tỏ rõ ý không tán thành điều mà anh vừa nói:

” Em nói thật mà. Anh đã nghe đến châm ngôn ” bốn điều biết rõ và bốn điều không biết rõ” của người làm lãnh đạo bao giờ chưa?”



Nhìn anh lắc đầu, cô mới chậm rãi nói tiếp:

”Khi họp hành tiếp thu được gì không cần biết rõ nhưng ngồi họp ở vị trí nào thì phải rõ. Ai làm như thế nào không cần biết rõ nhưng ai được đề bạt cần phải rõ. Ai đó tặng lễ vật gì không cần biết rõ nhưng ai không tặng thì phải rõ...”

Lấy tay đẩy cao gọng kính, anh nhìn cô tỏ vẻ tán thưởng. Gật đầu với Hà Vy, Ngọc Nam đáp lời:

” Anh chưa biết mình có tư chất làm lãnh đạo hay không nhưng em thì quả là thừa tư chất để làm phu nhân lãnh đạo.”

Ngừng một lát, anh tiếp tục nói:

” Nhưng mà hình như em mới chỉ nói ba điều?”

Hà Vy lấy tay che miệng cười, cô đáp lại ánh nhìn dò hỏi của anh bằng một câu hỏi khác:

” Anh chắc là mình muốn nghe?”

” Tất nhiên!”

” Điều cuối cùng đó là: Có ngủ với vợ mình hay không không cần biết rõ nhưng ngủ với ai thì phải nhớ rõ.”

Điều cô vừa nói khiến anh thấy rất thú vị mà không kém phần sâu sắc. Một bài học chẳng thể mua được bằng tiền mà chỉ có thể mua được bằng trải nghiệm.

Khẽ ho khan vài tiếng để thôi cười, Ngọc Nam tiếp tục hỏi Hà Vy:

” Vậy trong trường hợp chồng em có một giấc ngủ bên cạnh một người phụ nữ khác, thì em sẽ hành xử ra sao?”

” Theo anh em sẽ ra sao?”

” Oh. Có lẽ em sẽ không làm anh ta bẽ mặt nhưng nhấn nhẹn không phải là phong cách của em. Anh nghĩ em sẽ dẫn mặt người phụ nữ kia khiến cho cô ta hồn bay phách lạc.”

Hà Vy cười mỉm, cô suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời Nam:

” Em không phải làm gì cả vì chắc chắn sẽ có người xử cô ta thay em. Người đó không ai khác là chồng em, anh ta sẽ chơi chán cô ta rồi lại ruồng bỏ không thương tiếc.

Có thể anh nghĩ là em đang quá tự tin vào bản thân? Nhưng không phải anh à! Bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ có một bản năng nhất định để nắm bắt được trái tim của chồng mình. Chỉ có điều....người phụ nữ có đủ tỉnh táo và lý trí để giữ lại tôn nghiêm của bản thân hay không lại là chuyện khác.”

Ngọc Nam chỉ tay vào ngực trái của mình và giả giọng nghiêm túc nói cùng cô:

” Trái tim của anh, chứng nhận sức khỏe tốt muốn được giao cho em nắm giữ. Em nghĩ sao?”

## 22. Chương 22: Nếu Yêu Em, Hãy Cưới Em Làm Vợ!

”Giả sử nếu ngày xưa mình yêu Ngọc Nam thì giờ có chia tay không nhỉ?”. Hơn một lần Hà Vy từng tự hỏi bản thân câu hỏi ấy rồi lại tự cười. Chỉ không nghĩ vừa mới thoáng qua vài giây thôi, anh mới hỏi cô một vấn đề đầy liên quan nhưng cô lại nghe như có vẻ rất tiểu lâm. Cái gì mà: ”Trái tim của anh, chứng nhận sức khỏe tốt muốn được giao cho em nắm giữ. Em nghĩ sao?”

Ngây ngốc nhìn anh, cô khẽ đáp lời:

” Trái tim của anh vốn vẫn đang thuộc về người khác thì thử hỏi em làm sao có thể nhận được đây?”

” Oh, em biết được cả chuyện đó nữa sao? Em phải biết rằng không có sở hữu nào là vĩnh viễn! Vì vậy, chỉ cần em muốn là sẽ cướp được.”

Hà Vy chớp mắt, cô cười như không cười:

” Mả nhà em.....không phát về đường ăn trộm. ”

Chừng nào trái tim anh còn thuộc về người khác thì....quên đi, em chẳng công sức nào để giành giật nổi đâu.”

” Nếu nó không thuộc về người khác?”

Ánh mắt Hà Vy trầm tĩnh trở lại, giọng nói cũng nhẹ nhàng nhất có thể:

” Không lẽ anh về đây là vì em? Hay vì mẹ cha ép buộc? Đừng tự lừa mình dối người. Nếu em không hiểu thì em không xứng đáng làm bạn anh. Vậy nên, có nhiều khi người ta không nói không hẳn là người ta không biết!”

Câu chuyện dừng lại, sự im lặng bủa vây hai người họ trong suốt cả bữa cơm. Chỉ cho đến khi.....một người đi qua và ánh mắt Hà Vy không tránh được nhìn theo. Ngọc Nam cũng nhìn theo dò hỏi đầy mãnh liệt:

” Đó là tổ trưởng tổ cắt phải không nhỉ? Sáng nay anh ta mới bị sắp mắng xong, nhưng lúc ấy anh còn mơ màng nên không rõ. Không lẽ em cũng thích anh ta?”

” Anh ta là trưởng phòng kỹ thuật. Đúng là có thích nhưng đó là trước đây còn giờ thì hết rồi.”

” Hết rồi? Vì anh ta đã có bạn gái?”

Lắc đầu, Hà Vy buông đũa. Khoé môi cô khẽ cong lên cười mỉm, đáp lại câu hỏi của Ngọc Nam:

” Một khi em đã thích thì dù anh ta có vợ rồi em vẫn thích chứ đừng nói là bạn gái. Nhưng nguyên nhân ở đây là bởi vì anh ta luôn lịch sự thái quá với em.”

” Đó là một trong những khí chất vốn có của những người đàn ông quyến rũ. Em đúng là....chẳng hiểu gì về đàn ông hết! Anh chưa tiếp xúc nhiều nhưng anh nghĩ hẳn là anh ta là một nhân vật sáng giá ở đây.”

Hà Vy trầm nghĩ, cái gì mà quyến rũ chứ? Lẽ nào ngay đến Ngọc Nam cũng bị Hạ Long mê hoặc sao? Cố để giữ lại chút hình tượng hiếm hoi, Hà Vy lấy tay che miệng cười, chờ khi ổn định cô mới ngẩng đầu nhìn Ngọc Nam nói tiếp:

”Không ai nắm tay nhau cả đời được. Cũng như chẳng đứa con gái nào có thể mỉm cười nếu sáng nào cũng có một tin nhắn lặp lại gửi đến từ một số máy quen. Phép lịch sự đó có cần thiết? Anh ấy là một điển hình của người đàn ông lịch sự 24/7. ”

Ngừng vài giây, cô quan sát Ngọc Nam rồi nói tiếp:

”Mà với em, mẫu đàn ông đó.....không khác gì.....thuốc - tránh - thai. Uống vào sẽ an toàn nhưng dùng nhiều thì lại vô cùng khó chịu.”

Canh cá do nhà bếp nấu rất ngon, song Ngọc Nam vừa cho vào miệng thì nghe Hà Vy nói vậy không tránh được phun ra sạch sẽ. Mặt anh sầm lại, cảm thấy không còn khả năng chống đỡ với cô gái ngay trước mặt mình. Cùng lúc ấy tiếng điện thoại của Hà Vy đã khiến câu chuyện của hai người họ trở nên gián đoạn.

Chia tay Hà Vy trước cửa nhà ăn, Ngọc Nam không vào trong xưởng ngay mà hướng về phía quán trà đá ngay cổng công ty đi tới. Ở đó, vô tình anh gặp Hạ Long đã ở đó từ trước. Giữa hai người đàn ông dù chưa quen nhưng không phải là khó để tìm một chủ đề nói chuyện. Tào lao vài câu rồi anh lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Vy:

” Anh đang ngồi trà đá với Hạ Long của em nhưng câu chuyện không liên quan gì đến em cả. Chỉ đơn giản là bàn về vấn đề vì sao trà thì ít mà đá thì nhiều và câu hỏi đặt ra là: phải chăng ngày mai nên ngồi sang quán khác.”

Tin nhắn của Nam khiến cô mỉm cười nhưng cô không nhắn lại bởi cô còn đang rong ruổi theo ý nghĩ về vấn đề mà Tùng vừa đề nghị với cô trước đó. Anh muốn cô và Ngọc Nam cuối tuần về Hà Nội hội tụ nhưng Ngọc Nam kêu bận mà cô đi một mình liệu có thích hợp hay không?

Lúc anh gọi cho cô nghe có vẻ giọng anh khác hẳn so với lúc thường. Anh lại uống rượu! Cô cảm nhận được điều đó. Không cần hỏi cô cũng hiểu rõ lý do để anh phải làm những điều mà bản thân anh vô cùng ghét bỏ. Đúng vậy, Tùng ghét rượu vô cùng nhưng nghề nghiệp của anh lại đặt anh phải ngồi trên bàn rượu. Đó

vốn là giải pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề, để có thể đưa đến kết quả anh muốn một cách nhanh nhất. Chuyện công việc và chuyện cá nhân chẳng thể nói trắng cho ra trắng, đen cho ra đen. Đôi khi chúng ta vẫn phải để trắng đen lẫn lộn bởi cả hai tương tác với nhau bằng những mối quan hệ xã giao. Những mối quan hệ ấy thể hiện ở đâu? Ngay trong bàn rượu. Thương trường vốn là một cuộc đua lãnh khốc, ai tìm ra đường tắt thì người ấy sẽ về đích nhanh hơn.

Giờ nghỉ trưa nhanh chóng qua đi, Hà Vy bắt đầu buổi chiều cùng với tờ đơn còn thiếu nhiều chữ ký: Đơn xin thôi việc. Cô biết mình sẽ nhớ nơi này rất nhiều nhưng sự ra đi là điều khó tránh bởi còn có một công việc khác, một tương lai tươi đẹp khác đang mở ra và chào đón cô. Nơi đây đã cho cô được gặp gỡ và được đón nhận sự quan tâm, yêu thương của mọi người xung quanh nhưng nơi đây chẳng thể là nơi mang đến cho cô những điều tốt nhất và phù hợp nhất. Thở dài, cầm tờ đơn đi xin chữ ký của từng người quản lý trực thuộc mà cô thấy giọng nói của mình trở nên ngạt thở.

Buổi tối, Hà Vy mệt mỏi chẳng còn tâm trạng để ol nhìn những đèn face của bạn bè vẫn sáng. Nằm rồi thiếp đi tự lúc nào không hay, cho đến khi tiếng điện thoại thoảng qua bên cạnh khiến cô giật mình tỉnh giấc. Nheo mắt để tỉnh táo, mới hay đã qua 12h đêm, càng không nghĩ muộn vậy mà vẫn còn người gọi đến.

"Anh gọi em muộn vậy ạ? Có chuyện gì thế?"

Giọng Hạ Long khàn khàn, anh không biết điều gì khiến anh lại gọi cho Hà Vy và khi nghe giọng nói của cô, anh đôi phần hối hận nhưng cô đã nghe máy mất rồi. Điều anh cần lúc này có lẽ là sự quyết đoán, hít một hơi thật sâu, anh nói:

"Em có thể tỉnh ngủ để nói chuyện cùng anh một lúc, được chứ?"

Hà Vy ngồi dậy, giọng nói cô không giấu được hoảng hốt:

"Có chuyện gì vậy? Anh đừng làm em sợ!"

"Anh biết mình không còn trẻ và em thì cũng chưa có ai. Nếu mình yêu nhau, em nghĩ sao?"

"Em không thích những câu hỏi mang tính giả định!"

"Vậy thì anh sẽ bỏ chữ nếu."

Hà Vy khẽ cười, trong màn đêm tĩnh lặng cô nghe rõ tiếng trái tim mình vẫn đập rất bình ổn. Khẽ hỏi anh, cô đi thẳng vào vấn đề chính:

"Anh yêu em? Anh yêu em sao?"

"Anh thích em, em là một cô gái rất thú vị và anh biết em cũng có tình cảm với anh. Vì vậy, anh muốn tìm hiểu em một cách nghiêm túc."

Hà Vy chợt nhớ tới một câu nói kinh điển trong "Trở lại tìm nhau" mà cô gần như bị ám ảnh trong suốt bao năm qua. Chàng trai yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng khi bày tỏ lòng mình với cô ấy, câu trả lời anh nhận được đơn giản chỉ là: "Nếu anh yêu em, anh sẽ biết làm em ngạc nhiên và xúc động."

Cô biết Hạ Long không yêu cô, đơn giản anh ấy coi cô là một trong những sự chọn lựa tốt nhất. Cô không phủ nhận mình từng dành tình cảm đặc biệt cho người đàn ông này nhưng theo thời gian thì điều đặc biệt còn có thể trở nên đặc biệt mãi được nữa hay không? Anh khiến cô ngạc nhiên tiếc thay anh lại chẳng phải là người đàn ông có thể làm cô xúc động.

Gạt mái tóc rối sang một bên, cô trầm lặng nghe anh nói, một lúc sau cô mới đáp lời anh:

"Em không biết người khác nghĩ gì về tình yêu nhưng với em thì yêu là cười. Bởi vậy em cần xác định tương lai mà tương lai thì nên thận trọng vẫn tốt hơn là vô lo vô nghĩ."

"Điều đó rất khó mà em! Dù sao vẫn phải cần tìm hiểu thì mới có thể đi đến quyết định chứ? "

Lời định nói ra nhưng cô đã giữ lại cho riêng mình. Anh không giám đưa ra một lời hứa hẹn về tương lai thì cô làm sao có thể mang con tim mình ra đánh cược. Nghiêm túc mà anh nói hoá ra chỉ có bấy nhiêu thôi sao? Không thất vọng cũng chẳng thấy buồn, cô chỉ thấy anh đã nghĩ ngây thơ quá rồi. Cô đã từng thích anh nhưng khi ấy anh nhìn về phía cô bằng một ánh mắt lãnh đạm và lạnh lùng. Anh có biết rằng, thích

một ai đó đâu đồng nghĩa với việc mãi mãi phải thích người ta không đổi? Cô và anh vốn là con người của hai thế giới khác nhau, đừng bước vào cuộc đời nhau để cho nhau những u sầu, đó là lựa chọn tốt nhất.

Ngày hôm sau, Hà Vy không ngần ngại đem chuyện đó kể lại cho Ngọc Nam. Anh thoáng cười và đáp lời:

” Anh có thể hiểu rằng cái ý tưởng ” yêu là cưới” chính là một lời thách đố với anh ta?”

” Em chỉ nói sự thật thôi mà, với em....yêu là cưới!”

” Nhưng giả sử nếu anh ta nói anh ta sẵn sàng cưới em, cưới ngay trong ngày mai thì em cũng sẽ không đồng ý cơ mà! Thử lòng người ta như vậy là không tốt!”

” Sao anh nghĩ em thử lòng anh ta?”

” Anh không biết giọng điệu của em khi nói ra câu đó thể nào nhưng anh nghĩ phần lớn đàn ông, không riêng gì Hạ Long đều thiếu i-ốt trầm trọng. Đàn ông sợ nhất là hai từ ”ràng buộc”, ràng buộc trong tình yêu, ràng buộc trong hôn nhân. Đó là lý do nghe tới câu nói của em đa phần người ta sẽ chạy mất, người thông minh hơn chút thì nghĩ em cần một chỗ dựa an toàn. Còn anh...”

Đẩy cao gọng kính, nhìn vào đôi mắt đang mở to thẳng thốt của Hà Vy, Ngọc Nam chậm rãi nói:

” Với một người chưa tìm được một tình yêu đúng nghĩa như anh, nếu có ai đó nói vậy thì anh chẳng ngần ngại mà trả lời: Ngay ngày mai anh sẽ kêu mẹ cha mang trâu cau tới hỏi em làm vợ.”

Hà Vy chống hai tay bên sườn rồi gập người và cười. Cô không thể không tán thưởng độ hài hước của Ngọc Nam càng ngày càng tiến bộ nhưng anh nói đúng. Đó chính là một phép thử hợp tình mà hợp lý. Cô khẽ cười, bởi tình cảm Hạ Long nói tới dành cho cô chẳng qua cũng chỉ là lời nói, mà lời nói chỉ là một cái vỏ bọc được thổi phồng đẹp đẽ. Cái cô cần là chất và lượng ở bên trong kia!

## 23. Chương 23: Ngày Trở Lại

Thời gian trôi nhanh qua từng kẽ tay, chẳng mấy Hà Vy đã đếm được ngày cuối tuần gần kề và câu trả lời của cô dành cho Tùng vẫn còn bỏ ngõ. Dường như khi anh hỏi đã tỏ rõ ý cô đừng từ chối mà cô cũng không biết làm sao để có thể trả lời. Đưa ánh mắt nhìn về phía người ngồi đối diện với sự cầu khẩn, Hà Vy nhỏ giọng:

” Cuối tuần này anh không đi được thật à?”

Ngọc Nam ngừng đùa, anh khẽ gật đầu nhìn Hà Vy, giọng anh trầm xuống:

” Anh tưởng chuyện này mình đã nói xong từ hôm qua rồi mà? Không là không. Đi để làm bóng đèn cản trở người ta làm chuyện tốt à?”

” Anh nghĩ linh tinh gì thế? Rõ ràng chẳng liên quan!”

” Ừ thì chẳng liên quan. Nhưng về cơ bản là anh không thích, một khi không thích anh sẽ không đi.”

Không giấu được thất vọng, Hà Vy cúi đầu đáp lời anh với giọng buồn thiu:

” Ồ. Vậy em đi một mình!”

Ngọc Nam biết Hà Vy buồn nhưng cô buồn anh cũng không vui. Ai cũng có một nỗi đau khó nói thành lời, anh cũng vậy! Yêu thầm bạn gái của anh trai mình, đó là một nút thắt mà tận bây giờ Ngọc Nam vẫn không tài nào gỡ nổi. Tùng biết điều đó, không ngẫu nhiên mà trước đây mỗi lần nhìn anh, ánh mắt anh ấy đều chất chứa hồ nghi. Dù chuyện đã qua nhưng đối mặt với nhau vẫn chẳng thể mất đi đôi ba phần khó xử. Đã từng là anh em thân thiết nhưng anh em kiến giả nhất phận, thân ai người ấy lo hướng hồ đó là một chuyện tế nhị vô cùng.

Hà Vy không biết Ngọc Nam thất thần vì điều gì cho đến khi cô dùng chân đá mạnh dưới gầm bàn, anh mới khẽ chau mày và nhìn đến cô.

” Em còn tưởng anh mới biến thành khỉ, luyện phép thoát xác.”

” Em không chịu ăn đi, để ý đến anh làm gì?”

Cô nheo mắt và chếch chiếc đĩa sáng bạc trên tay mình về một phía khác trong nhà ăn. Ngọc Nam do ngồi ngược hướng nên đành phải quay người nhìn theo hướng Hà Vy chỉ. Anh bật cười:

” Ghen?”

” Ôi không. Chỉ là em thấy....mình nên ghi nhận thật sâu sắc vấn đề ”nghiêm túc” mà anh ta từng đưa ra. Mới có hai, ba ngày chứ mấy.”

” Con cá được là con cá lớn. Con cá mất là con cá kim cương. Biết đâu, bây giờ em khóc lóc ỉ ôi xin anh ta quay lại bàn tiếp vấn đề ”nghiêm túc” không kèm theo điều khoản ” yêu là cưới”, có thể lắm, anh ta sẽ đồng ý.”

” Thôi anh ạ. Mẹ em dạy: xe bus 15p lại có một chuyến còn đàn ông thì..... cuộc đời này còn nhiều lắm. Huống hồ hai người họ quay lại với nhau là đúng rồi! ”

” Anh không phủ nhận điều mẹ em nói nhưng chắc là mẹ vẫn chưa nói hết.”

Hà Vy tròn mắt lặng im chờ Ngọc Nam tiếp lời:

” Em có biết đàn ông lại được chia ra làm nhiều thành phần khác nhau không? Bậc cha chú của chúng ta thì phần lớn đã cống hiến trong chiến tranh nên giờ còn sống cũng chỉ coi là lay lắt, không thì đã có gia đình. Một bộ phận khác còn quá nhỏ hoặc đang chờ sinh. Phần khác nữa thì ở nước ngoài, em chắc là không yêu được. Còn có thành phần thì họ lại tự thích nhau chứ không thích phái nữ, lại càng không thích em. Nên đàn ông mà em cần có lẽ....chỉ còn một người sót lại. Em hiểu ý anh không?”

” Dạ hiểu. Người đó không ai khác là anh ạ?”

Ngọc Nam búng tay và cười:

” Tốt, em thông minh hơn rồi đấy!”

Hà Nội.

Tùng con đường quen cứ lần lượt hiện ra trước mắt Hà Vy như một thước phim quay chậm. Đã quá lâu rồi cô mới trở lại thành phố này nhưng mọi thứ vẫn như xưa, không hề đổi khác. Điều duy nhất khác đi có lẽ là tình cảm cô dành cho nơi này. Cô không còn yêu Hà Nội như ngày xưa nữa!

Tùng biết Hà Vy ngồi xe đường dài khá mệt nên sau khi đón cô, anh không nói gì mà đưa thẳng cô về nhà anh để nghỉ ngơi. Căn nhà này anh mua từ ba năm trước, sớm đã trở thành căn cứ địa Cách Mạng quen thuộc của Hà Vy. Chỉ là Hà Nội từ ngày cô đi, cũng chưa hề có một người con gái nào bước vào đây cả, kể cả những người từng coi là bạn gái của anh.

Cánh cửa thang máy mở ra, Hà Vy chậm rãi bước theo anh. Bước chân Tùng dừng đột ngột hại cô đâm đầu vào lưng anh, cô khẽ á lên một tiếng rồi như dự cảm thấy điều gì bất ổn. Ló đầu ra khỏi lưng Tùng, cô thấy rõ một cô gái yếu điệu đang ngồi bó gối trước cửa nhà anh, mái tóc đen dài xoá xuống ngang vai, đôi mắt trũng sâu vẫn còn đọng một vài giọt nước.

Gương mặt Tùng trở nên căng cứng nhưng nhanh chóng anh lấy lại được bình tĩnh, đang định mở lời thì Hà Vy đã nói trước:

” Chắc chị là bạn gái của anh trai em đúng không? Thảo nào anh ấy bắt em phải về Hà Nội bằng được để gặp chị.”

Hà Vy vừa nói vừa nhoẻn cười, nụ cười như mùa thu toả nắng. Cô cảm thấy vô cùng khinh thường chính bản thân mình bởi lẽ ra trước đây cô nên đăng ký đi theo con đường điện ảnh mới đúng. Diễn xuất của cô phải chăng cũng không quá tệ? Biết tổng đó là ai, thậm chí còn chán ghét đến tận thấu xương mà vẫn phải vờ như không biết.

Tùng lấy tay đẩy gọng kính, anh lạnh lùng đưa chìa khoá ra mở cửa rồi quay sang Hà Vy:

” Em vào nhà nghỉ đi cho đỡ mệt. Anh giải quyết một chút chuyện riêng xong sẽ về ngay!”

Nói rồi anh quay sang vị khách không mời mà đến:

” Chúng ta đi được rồi chứ?”

Thùy Chi nhìn sâu vào đôi mắt Tùng nhưng chỉ thấy trống rỗng, cô cố chấp lắc đầu:

” Tại sao em phải đi? Lẽ nào mời em vào nhà sẽ khiến anh mất mặt? Cô ấy thì có thể còn em thì tại sao không?”

” Vì đó là vợ chưa cưới của anh!”

Hà Vy nghe xong mà ước gì có thể lặn ra ngất ngay tại chỗ nhưng có lẽ do tổ tiên nhà cô ăn ở phúc đức nên sức khỏe của cô chưa gặp bất cứ vấn đề gì. Cô nhìn Tùng rồi lại nhìn người con gái gần mình, đưa tay tỏ vẻ phân trần không phải. Nhưng cô còn chưa kịp nói thì đã thấy cô ta nhếch môi cười đầy mỉa mai, giọng nói mang theo âm ức và đôi phần châm biếm:

” Cô ta là vợ chưa cưới của anh đúng không? Nhưng anh nghĩ sao nếu em nói em còn là mẹ của đứa con chưa chào đời của anh. Anh nói đi, anh nghĩ sao?”

” Em đúng là bị điên rồi!”

Gần như là kìm chế để không gất lên, Tùng kéo tay Thùy Chi đi vào thang máy bỏ lại mình Hà Vy vẫn ngỡ ngàng với cái tin như sét đánh ngang tai. Thở dài rồi cô quay người bước vào trong nhà, giờ phút này đúng là cô không còn sức để có thể nào cười nổi.

Chẳng nhớ cô đã thất thần được bao lâu trong căn nhà trống trải, chỉ cho đến khi tiếng chuông cửa inh tai khiến cô giật mình tỉnh lại. Cứ ngỡ người về là anh nhưng không phải, một người bạn của anh, cô đã từng gặp: Quyết Tiến. Lẽ phép đứng sang một bên nhường đường cho người đối diện, cô dịu dàng:

” Anh vào nhà, anh Tùng đang có chút việc riêng nên chưa về ngay được ạ.”

Không vội bước vào, Tiến nghiêng đầu và cong môi cười, giọng anh đầy nhắc nhở:

” Em....là bạn gái Tùng à? ”

Đôi mắt Hà Vy khê sáng như đang cười, cô ngoan ngoãn đáp lời anh:

” Dạ không. Em là em gái anh Tùng.”

Tiến vừa đi vào vừa suy tư, giọng anh mang vài phần trêu chọc:

” Àh àh. Em nuôi phải không? Thằng này chuyên thích nhận những cô gái con nhà lành, thiện lương xinh đẹp làm em nuôi. Nuôi để thịt ấy mà em.”

Hà Vy ngồi xuống sofa, giọng cô đầy khiêu khích:

” Anh trai em thế nào em biết rõ không phiền đến anh Tiến nhắc nhở đâu ạ!”

” Trời ơi, biết cả tên anh luôn? Tài ghê.”

Như nhớ ra điều gì đó, Quyết Tiến không giấu được sửng sốt, anh thốt lên đầy kinh ngạc:

” Vy! Hà Vy phải không? Ôi, con bé này sao giờ khác quá vậy? ”

Chu môi, Hà Vy nguyết dài và than:

” Chẳng có lẽ....em già và xấu đến mức anh không nhận ra cả em?”

” Ôi, không không. Xinh như thiên thần ấy...”

Đập tay xuống đùi, Tiến tiếp tục thốt lên:

” Trời ơi, sao bây giờ em mới xuất hiện bên đời anh? Thế...đã có bạn trai chưa? Mà em tuổi gì ấy nhỉ, không biết liệu tuổi và mệnh của em với anh có hợp nhau không?”

Anh nói như một cái máy như sợ đối phương cướp lời. Lấy tay vỗ ngực đầy tự hào, anh tiếp tục:

” Để anh giới thiệu với em. Anh\_ Nguyễn Quyết Tiến, sinh năm 1988, búp măng non triển vọng của nước nhà. Tuổi Rồng, mệnh Mộc, cung Thiên Bình, công ăn việc làm ổn định, thu nhập 18 chai/tháng, xài Note 2, có phương tiện đi lại là chiếc Dream tàu vẫn còn hơi mới.”

Hà Vy vừa nghe anh nói vừa lặn ra cười, tiếng cười của cô giòn tan khiến anh cũng thấy rất vui. Cùng lúc đó, điện thoại của Hà Vy đổ chuông, cô khẽ ho mấy tiếng để lấy lại giọng nghiêm túc nhất có thể. Là Nam gọi tới!

” Dạ, em nghe!”

” Em ở Hà Nội rồi phải không? Chơi vui nhé!”

” Dạ. Em đang ở cạnh anh Quyết Tiến\_ búp măng non triển vọng của nước nhà...”

” Hà Nội nóng quá khiến em hồng não luôn rồi à?”

Cô vẫn không thể thôi cười liền đưa máy cho người đối diện, giọng cô nửa đùa nửa thật:

” Anh ơi, bạn trai em muốn nói chuyện với anh...”

Đón lấy điện thoại từ tay Hà Vy, Tiến cao giọng:

” A....lu! Ai đấy nhỉ?”

” Anh Tiến à? Em, Nam cuội đây.”

” Ôi, chú đấy à. Tưởng ai! Sao thằng Tùng bảo là kêu cả chú về trên này mà.”

” Em có chút việc gia đình nên không đi được, hẹn anh khi khác vậy. Vợ em đang ở đấy là được rồi, có gì nhờ anh dẫn nó đi thăm thú mấy cái khu vui chơi mua sắm, có lòng thì gửi quà luôn về cho em cũng được.”

” Kinh. Thằng này thế mà khá, mới về dưới quê được ít bữa đã có cả vợ nữa roài! Cơ mà chú giao vợ vào tay anh thì hồng rồi, anh là anh chẳng có đi đâu hết, anh chỉ ở ”nhà nghỉ” thôi!”

Quyết Tiến cố kéo dài để nhấn mạnh chữ ”nhà nghỉ” khiến Hà Vy lại bật cười. Ngọc Nam biết anh hay đùa nên cũng đùa theo:

” Nhà nghỉ cũng được mà nhà mệ cũng được. Em là em không quan tâm, em chỉ cần biết anh có gửi gì về cho em không?”

” Rồi rồi. Sẽ gửi, sẽ gửi! ”

Cho xe chạy thẳng ra Tây Hồ, cả một khung trời yên bình dần hiện ra đối lập với không khí vốn có của hai người trẻ tuổi. Suốt cả quãng đường chạy xe, Tùng mặc nhiên im lặng còn Thuý Chi chỉ biết sụt sùi khóc không thành tiếng.

Kéo cửa kính xe xuống, Tùng tự châm thuốc cho mình với hy vọng nicotin có thể khiến anh giảm bớt áp lực. Giọng anh trầm lại:

” Anh mong rằng.....chuyện của chúng ta nói một lần cuối tại đây cho xong đi.”

Không hề nhìn sang bên cạnh, giọng anh vẫn lạnh lùng như vốn có:

” Trước đây khi yêu em anh cũng đã từng nghĩ đến tương lai nhưng rồi thời gian đã cho anh thấy chúng ta không hợp. Những gì em đặt điều sáng nay nếu chỉ vì muốn làm Hà Vy bị kích động thì em đạt được mục đích rồi. Nhưng anh không quan tâm!

Thuý Chi, tự em hiểu rằng em không còn là đứa trẻ phải không? Vì thế nói gì cũng hãy tự biết cân trọng một chút. Dù gì em cũng là con gái mà. Em muốn điên thế nào là việc của em nhưng làm ơn....đừng lòi anh vào thêm lần nào nữa. Anh không muốn cô gái của anh đau lòng vì chuyện không có thực.”

Cô quay sang nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe sưng nước, giọng cô nghẹn ngào:

” Nhưng em đâu có nói dối! Nếu không có cô ấy xuất hiện thì chúng ta chắc chắn đã hạnh phúc và có thể còn đang chuẩn bị cho một kết thúc happy ending. Nếu không phải cô ta...”

” Anh đã nói với em bao lần rồi? Ngay cả khi không có Hà Vy thì chúng ta cũng không thể, em hiểu không? Bởi vì anh không như em, anh không phải là người đàn ông của cuộc đời em Thủy Chi ạ. Anh phải làm thế nào thì em mới buông tay đây? Đừng để cả hai phải nhìn nhau bằng ánh mắt náo nê và mệt mỏi. Sao em không hiểu chuyện tình cảm vốn lẽ hợp thì tụ, không hợp thì tan. Sao em không hiểu?”

” Bởi em không cam tâm. Em yêu anh nhiều như thế, anh yêu em một tý thì chết đi à?”

## 24. Chương 24: Phần Kết

Hai tuần sau!

Ngồi bó gối nhìn mưa bão đang đập mạnh vào khung cửa kính, Hà Vy thấy lòng trùng xuống. Hoá ra chỉ cần một cơn gió bão quá mạnh cũng đủ khiến những cánh hoa tan ra đến nhiều lần. Cuộc đời con người cũng vậy, chỉ cần một thay đổi nhỏ cũng đủ để tình cảm trở thành những mảnh vỡ tan, chẳng cách nào hàn gắn lại.

Ngày đó cô đã lặng nghe Tùng giải thích, cô tin anh nhưng cuối cùng cô vẫn yêu cầu anh dừng lại đoạn tình cảm mà cô chẳng thể nào thuyết phục mình đi tiếp. Nhiều lúc cô ước sao mình chưa từng bị kéo vào những chuyện như thế thì có lẽ cô gái kia đã không vì cô mà trở nên đau lòng, anh cũng không vì cô mà phải khó xử và cô cũng không còn phải dằn vặt mình để làm sao trở về như thuở ban đầu. Mỗi mỗi, mọi thứ đã biến đổi và chẳng còn giống như xưa. Cô và anh đã từng thân thiết đến đâu thì cuối cùng vẫn có một khoảng cách vô hình, chẳng nào xoá hết...

Chiếc điện thoại trong tay khẽ rung khiến Hà Vy bỏ lại tâm trạng náo nê, cô dời ánh nhìn vào từng dòng tin nhắn:

” Tâm bão đang đi qua CKJ, hai cô tạp vụ đang liêu xiêu như sắp bị gió thổi bay còn hàng cây thì nghiêng ngã. Anh chỉ biết đứng nhìn qua ô cửa kính quen thuộc, và tự hỏi: trong ngày bão như thế này thì liệu ngày mai chúng ta có còn hẹn hò được nữa hay không?”

Khoé môi Hà Vy khẽ cong lên mỉm cười, tin nhắn của Ngọc Nam khiến cô thấy lòng mình trở nên vô cùng ấm áp. Cô đã chính thức nghỉ việc, rời xa CKJ, rời xa những ngày hè đẹp đẽ nhất trong hơn hai mươi năm cô sống. Cô biết mình còn để lại cũng như còn vương vấn ở đó biết bao điều nhưng việc rời xa là việc ngay từ đầu cô đã biết trước, không làm khác được.

Ngọc Nam sợ cô buồn nên kể từ khi Hà Vy nghỉ việc, hàng ngày anh luôn nhắn tin đều đặn kể cô nghe mọi chuyện xảy ra trong công ty, từ việc hôm nay ai đi ăn sáng muộn đến việc thông báo giờ về của từng bộ phận trong xưởng. Hôm trước chị Thuý gọi điện kêu cô cuối tuần xuống nhà chị dùng cơm, cô còn cười trêu chị: ” Có được mang theo người yêu đi cùng không ạ?”. Không ngờ cô vừa hỏi xong đã khiến chị ngạc nhiên hỏi lại với vẻ không tin: ” Chẳng lẽ con bé này nghỉ việc mới có mấy ngày mà đã tốt duyên nhanh vậy?”

Cuối tuần cô dẫn Ngọc Nam đến thăm chị như đã hẹn. Nhìn thấy hai đứa chị ngán ngẩm lắc đầu bởi chẳng nhớ đã bao lần chị từng dặn dò cô rằng: ” Tiếc thật đấy khi hai đứa thân thiết như vậy mà lại chẳng yêu được nhau!”. Ngay đến bản thân cô cũng biết bao lần tự chiêm bao: ” Nếu cô và Ngọc Nam yêu nhau thì sao nhỉ?”, ngay đến chính anh cũng không ít lần từng hỏi cô như thế. Không thử sẽ không bao giờ có thể trả lời cho những câu hỏi ” nếu như”. Nhưng tình yêu vốn không phải là chuyện mà chúng ta có thể mang ra để thử bởi cái giá của việc không yêu.....đau đớn đến vô cùng. Chỉ bằng cứ bình thản nắm tay nhau đi qua hết mùa hè này rồi tới mùa hè khác, giữ chặt những cái nắm tay thật chẳng dễ dàng.

Sự trở về của Ngọc Nam cuối cùng lại trở thành món quà ý nghĩa nhất mà tạo hoá mang tặng cho Hà Vy những ngày hè năm ấy! Cô sẽ không bao giờ quên anh\_chàng trai với những nụ cười thân thiện, ánh mắt đầy triu mến. Cảm ơn tuổi 24 của anh cũng là tuổi 24 của cô, nơi họ bắt đầu một tình cảm vững bền hơn tình yêu đôi lứa...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tay-mua-ha>